

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 65

Dijous, 18 de desembre de 1997

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 45, segona reunió

Í N D E X

Projecte de llei
de pressupostos de la Generalitat per al 1998 (Continuació)

Declaració institucional
sobre l'assassinat de José Luis Caso

Projecte de llei
de mesures administratives i d'organització

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts.

1. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per al 1998 (Tram. 200-00040/05) (Continuació.) (10:07)

POLÍTICA FISCAL I TRIBUTÀRIA

— Esmenes núm. 152 a 161 (S)

Torn a favor: Sr. Carnicer i Vidal.

4378

— Esmenes núm. 162 a 168 (ERC)

Torn a favor: Sr. Huguet i Biosca.

4379

Torn a favor: Sr. Ferrer i Gironès.

4380

— Esmenes núm. 169 a 173 (M)

Torn a favor: Sr. Tugues i Boliart.

4381

— Esmenes núm. 174 i 175 (M)

Torn a favor: Sr. Morera i Tanyà.

4382

— Esmena núm. 176 (P)

Torn a favor: Sra. Montserrat i Culleré.

4383

— Esmenes núm. 177 a 181 (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Novella i Izquierdo.

4383

Torn en contra conjunt: Sr. Codina i Castillo (CiU), que presenta una esmena transaccional a les esmenes núm. 166 i 166.bis.

4384

La Sra. Montserrat i Culleré (P) intervé per retirar l'esmena núm. 176.

4386

El Sr. Ferrer i Gironès (ERC) intervé per posicionar-se respecte a l'esmena transaccional presentada.

4386

Votació de les esmenes núm. 152 a 175 i 177 a 181 (11:01): rebutjades per 41 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

4386

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

POLÍTICA DE PERSONAL I DE FUNCIÓ PÚBLICA

— Esmenes núm. 182 a 190 (S)

Torn a favor: Sr. Mir i Bagó.

4386

— Esmenes núm. 191 a 200 (ERC)

Torn a favor: Sr. Ridao i Martín.

4387

— Esmena núm. 201 (P)

La Sra. Montserrat i Culleré n'anuncia la retirada.

4389

— Esmenes núm. 202 a 217 (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Guillot i Miravet.

4389

Torn en contra conjunt: Sr. Codina i Castillo (CiU).

4390

Votació de les esmenes núm. 182 a 200 i 202 a 217 (11:40): rebutjades per 43 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

4391

POLÍTICA DE COOPERACIÓ LOCAL

— Esmenes núm. 218 (S i IC-EV), 219 a 230 (S, IC-EV i ERC) i 232 a 241 (S)

Torn a favor: Sr. Mir i Bagó.

4392

— Esmenes núm. 219 a 230 (S, IC-EV i ERC) i 242 a 261 (ERC)

Torn a favor: Sr. Benach i Pascual.

4393

— Esmena núm. 262 (P)

Torn a favor: Sra. Montserrat i Culleré.

4395

— Esmenes núm. 218 (S i IC-EV), 219 a 230 (S, IC-EV i ERC), 263 a 268, 276 i 277 (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Fuentes i Navarro, que anuncia la retirada de les esmenes núm. 269 a 275 i 278.

4396

Torn en contra conjunt: Sr. Codina i Castillo (CiU), que presenta una esmena transaccional amb l'esmena núm. 261.

4397

El secretari primer llegeix el text de l'esmena transaccional.

4399

El president demana l'assentiment del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya per a l'acceptació de l'esmena transaccional, la qual és acceptada.

4399

Votació de l'esmena núm. 244 i de la transaccional amb l'esmena núm. 261 (12:30): aprovades per unanimitat.

Votació de les esmenes núm. 218 a 243, 245 a 260, 262 a 268, 276 i 277 (12:31):
rebutjades per 44 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

4399

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Economia productiva

— Esmenes núm. 279 a 296 (S, IC-EV i ERC) i 297 a 305 (S)

Torn a favor: Sr. Rañé i Blasco.

4399

— Esmenes núm. 279 a 296 (S, IC-EV i ERC) i 306 a 342 (ERC)

Torn a favor: Sr. Ausàs i Coll.

4401

Torn a favor: Sr. Puigcercós i Boixassa.

4402

— Esmenes núm. 343 a 345 (M)

Torn a favor: Sr. Morera i Tanyà.

4403

— Esmenes núm. 279 a 296 (S, IC-EV i ERC) i 346 a 355 (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Gimeno i Sanz.

4404

Torn a favor: Sr. Guillot i Miravet.

4405

Torn en contra conjunt: Sr. Codina i Castillo (CiU), que presenta una esmena transaccional a l'esmena núm. 300.

4406

El president es reincorpora al seu lloc.

El secretari segon llegeix el text de l'esmena transaccional.

4407

El president demana l'assentiment del G. Socialista per a l'acceptació de l'esmena transaccional, la qual és acceptada.

4407

Votació de les esmenes núm. 299, 345 i 353 i de la transaccional amb l'esmena núm. 300 (13:25): aprovades per unanimitat.

4407

Votació de les esmenes núm. 279 a 298, 301 a 344, 346 a 352, 354 i 355 (13:25):
rebutjades per 45 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

4407

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a dos quarts de dues.

POLÍTICA TERRITORIAL I AMBIENTAL

— Esmenes núm. 523 a 535 (S, IC-EV i ERC) i 536 a 568 (S)

Torn a favor: Sr. Ferran i Serafini.

4408

Torn a favor: Sr. Manuel Nadal i Farreras.

4409

— Esmenes núm. 523 a 535 (S, IC-EV i ERC) i 569 a 640 (ERC)

Torn a favor: Sr. Portabella i Calvete.

4410

— Esmenes núm. 641 a 649 (M)

Torn a favor: Sr. Tugues i Boliart.

4412

— Esmenes núm. 650 i 651 (P)

Torn a favor: Sr. Fabregat i Vidal.

4414

— Esmenes núm. 652 a 656 (P)

Torn a favor: Sr. Oleart i Comellas.

4415

— Esmenes núm. 523 a 535 (S, IC-EV i ERC) i 657 a 701 (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Boada i Masoliver.

4415

Torn a favor: Sra. Olivares i Usac.

4416

Torn a favor: Sr. Gimeno i Sanz.

4417

Torn en contra conjunt: Sr. Codina i Castillo (CiU).

4417

El Sr. Manuel Nadal i Farreras (S) intervé per contradiccions.

4419

El Sr. Codina i Castillo (CiU) li respon.

4419

El Sr. Boada i Masoliver (IC-EV) intervé per retirar les esmenes núm. 671, 672 i 686.

4419

Votació de les esmenes núm. 641, 650 a 652, 654 i 656 (14:45:10): aprovades per unanimitat.

4419

Votació de les esmenes núm. 653 i 655 (14:45:40): aprovades per 100 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

4419

Votació de les esmenes núm. 523 a 640, 642 a 649, 657 a 670, 673 a 685 i 687 a 701 (14:46): rebutjades per 43 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

4419

La sessió se suspèn a tres quarts de tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a tres quarts de cinc i un minut.

POLÍTICA SOCIAL

— Esmenes núm. 356 a 362 (S, IC-EV i ERC) i 363 a 446 (S)

Torn a favor: Sra. Geli i Fàbrega.

4420

Torn a favor: Sra. Baig i Torras.

4421

— Esmenes núm. 447 a 495 (ERC)

Torn a favor: Sr. Benach i Pascual.

4422

— Esmenes núm. 496 i 497 (M)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Bosch i Garcia.	4424
<i>La Sra. Montserrat i Culleré (P) i el Sr. Codina i Castillo (CiU) intervenen per una qüestió d'ordre.</i>	4425
— Esmenes núm. 503 a 522 (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Mayol i Beltran.	4425
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Codina i Castillo (CiU).	4427
<i>Votació de les esmenes núm. 427, 431, 498, 499, 501 i 502 (17:52):</i> aprovades per unanimitat.	4430
<i>Votació de l'esmena núm. 500 (17:53:16):</i> aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.	4430
<i>Votació de les esmenes núm. 356 a 426, 428 a 430, 432 a 497 i 503 a 522 (17:53:52):</i> rebutjades per 40 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.	4430
POLÍTICA CULTURAL	
— Esmenes núm. 702 a 706 (S, IC-EV i ERC) i 707 a 715 (S)	
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Dalmau i Ribalta.	4430
<i>Torn a favor:</i> Sr. Terradellas i Redon.	4431
— Esmenes núm. 716 a 752 bis (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Bargalló i Valls.	4432
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
— Esmenes núm. 753 i 754 (M)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Bosch i Garcia, juntament amb l'esmena núm. 823.	4434
— Esmenes núm. 755 a 759 (P)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Montserrat i Culleré.	4434
— Esmenes núm. 762 a 778 (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Riera i Gassiot.	4435
<i>Torn a favor:</i> Sra. Tolosana i Cidón.	4436
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Codina i Castillo (CiU).	4436
<i>Votació de les esmenes núm. 746 i 747 (18:52:10):</i> rebutjades per 18 vots a favor, 64 en contra i 24 abstencions.	4438
<i>Votació de les esmenes núm. 755 a 761 (18:52:50):</i> aprovades per unanimitat.	4438
<i>Votació de les esmenes núm. 702 a 745, 748 a 754 i 762 a 778 (18:53):</i> rebutjades per 42 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.	4439
ORGANITZACIÓ, ADMINISTRACIÓ I ASPECTES PUNTUALS	
— Esmenes núm. 779 a 786 (S, IC-EV i ERC)	
— Esmenes núm. 787 a 803 (S)	
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Geli i Fàbrega.	4439
— Esmenes núm. 804 a 820 (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Benach i Pascual.	4441
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
— Esmenes núm. 821, 822, 824 i 825 (M)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Lora i Lillo.	4443
— Esmenes núm. 826 a 856 (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Fuentes i Navarro.	4443
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Codina i Castillo (CiU), que proposa una esmena transaccional amb l'esmena núm. 799.	4445
<i>La Sra. Geli i Fàbrega (S) anuncia la retirada de l'esmena núm. 786.</i>	4447
<i>El secretari primer llegeix l'esmena transaccional.</i>	4447
<i>Votació de l'esmena núm. 796 i de l'esmena transaccional (19:53):</i> aprovades per unanimitat.	4448
<i>Votació de l'esmena núm. 839 (19:54:08):</i> rebutjada per 38 vots a favor, 54 en contra i 11 abstencions.	4448
<i>Votació de les esmenes núm. 779 a 785, 787 a 795, 797, 798, 800 a 838 i 840 a 856 (19:54):</i> rebutjades per 38 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.	4448
<i>Votació del text del Dictamen (articles sense esmenes) (19:55):</i> aprovat per 65 vots a favor, 34 en contra i 4 abstencions.	4448
<i>Votació del text del Dictamen (articles amb esmenes) (19:56):</i> aprovat per 63 vots a favor, 38 en contra i cap abstenció.	4448

2. Declaració institucional sobre l'assassinat de José Luis Caso (19:12)*El president llegeix el text de la declaració aprovat per la Mesa.*

4448

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i catorze minuts i es reprèn a les vuit i cinc minuts.

3. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de mesures administratives i d'organització (Tram. 200-00041/05) (Punt novè de l'ordre del dia.) (20:05)*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.**Presentació del Projecte: conseller d'Economia i Finances.*

4448

Esmena a la totalitat

— Esmena a la totalitat núm. 1 (S), de retorn del Projecte al Govern

— Esmenes núm. 2, 5, 11, 12, 14, 17, 18, 19, 24, 27, 28 i 29 (S)

Torn a favor: Sr. Carnicer i Vidal.

4449

*El president es reincorpora al seu lloc.**Votació de l'esmena a la totalitat (20:27): rebutjada per 33 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.*

4451

— Esmenes núm. 3, 4 i 9 (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Fuentes i Navarro.

4451

— Esmenes núm. 13, 14, 15, 16 i 25 (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Guillot i Miravet, que anuncia l'acceptació d'un esmenes transaccionals.

4451

— Esmenes núm. 20, 21 i 22 (ERC)

Torn a favor: Sr. Huguet i Biosca.

4452

— Esmenes núm. 6, 7, 8 i 10 (M)

Torn a favor: Sr. Lora i Lillo.

4453

Torn en contra conjunt: Sr. Codina i Castillo (CiU), que proposa una esmena transaccional amb les esmenes núm. 23 a 25.

4453

El Sr. Camps i Rovira (CiU) intervé en relació amb l'esmena transaccional.

4454

El secretari primer llegeix una esmena tècnica i les esmenes transaccionals.

4454

Votació de les esmenes transaccionals i de les esmenes núm. 2, 5, 11, 19, i 29 (21:01:06): aprovades per unanimitat.

4455

Votació de les esmenes núm. 20 a 22 (21:01:52): rebutjades per 34 vots a favor, 65 en contra i 2 abstencions.

4456

Votació de la resta de les esmenes (21:02): rebutjades per 36 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

4457

Votació del text del Dictamen (articles 4 i 5 i esmena transaccional als articles 95.2, 95.6 i 103.1.d) (21:03): aprovat per unanimitat.

4457

Votació del text del Dictamen (resta d'articles) (21:04): aprovat per 68 vots a favor, 33 en contra i 1 abstenció.

4457

Modificació de l'ordre del dia*El secretari primer llegeix la sol·licitud de la Junta de Portaveus que demana l'ampliació de l'ordre del dia amb la inclusió del Projecte de llei de política lingüística de Catalunya. S'aprova per assentiment.*

4457

La sessió se suspèn a les nou del vespre i nou minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 45.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, d'Indústria, Comerç i Turisme, i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per al 1998 (continuació)

D'acord amb l'ordre del dia establert, correspon ara el debat sobre el tercer bloc, de política fiscal i tributària. Té, en primer lloc, la paraula, pel Grup Socialista, el diputat senyor Martí Carnicer. D'acord amb el nombre de les esmenes presentades, té un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Carnicer i Vidal

Deu minuts, només?

El president

Deu.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, senyores i senyors diputats (*remor de veus*)...

El president

Per favor, guardin silenci.

El Sr. Carnicer i Vidal

Iniciem l'apartat dedicat a la política fiscal, que, en tot cas, té la novetat, enguany, de les propostes que ens fa el Govern, unes propostes, diguem-ne, emmarcades en la capacitat normativa, que, si bé cal recordar que ja la Generalitat en disposava l'exercici passat, d'una forma que nosaltres vam considerar prudent, no se'n va fer ús, però sí que se'n fa ús enguany.

Què ens proposa el Govern? El Govern ens proposa un increment indiscriminat del tipus de transmissions patrimonials –passar del 6 al 7%–; ens proposa una deducció pel naixement del segon fill, però per una vegada, i ens proposa bonificar..., una sèrie de bonificacions en l'impost de successions.

Una primera reflexió és una reflexió global, i és dir: «Escolti, tot increment de pressió fiscal ha de venir acompanyat de quin és l'ús que el Govern pensa fer d'aquests recursos, i no ens ho han explicat.» Com diu la Memòria del pressupost, això significarà un increment d'uns 9.000 milions de pessetes d'increment de la pressió fiscal sobre els ciutadans, i el Govern no ha

explicat què pensa fer amb aquests recursos. Primer, no ha explicat per què hi ha un increment de la pressió fiscal i, en segon terme, no ha explicat què pensa fer amb aquests recursos. Però, en tot cas, en la lectura global del pressupost, el que sí que és molt clar és que les inversions es redueixen i les despeses de funcionament creixen; per tant, hem de concloure que aquests increments fiscals, aquests 9.000 milions addicionals que el Govern pensa recaptar van destinats a incrementar, a finançar les despeses burocràtiques del mateix Govern. Per tant, un motiu més per estar-hi en desacord.

Però, bé, en tot cas, deixin-me, també, no solament fer la crítica, sinó fer una alternativa, i en les esmenes que nosaltres hem presentat al pressupost hem dibuixat una alternativa diferent. Per mantenir, en primer lloc i en el conjunt de la despesa, per no incrementar la pressió fiscal, però, per fi, fer un ús de la capacitat normativa, un ús de la capacitat de formulació de nous tributs, de tal manera que significués no un increment indiscriminat, sinó un increment destinat a plantejar-se que la fiscalitat també té un paper des del punt de vista social. És a dir, d'intentar recarregar més aquells que tenen més possibilitats, i menys en els que en tenen menys.

Per tant, repassem un per un els diferents impostos. L'impost de transmissions, que vostès demanen un increment del 6 al 7% de forma generalitzada... (*Pausa.*) No, és que el senyor Codina, després, no podrà respondre. Un increment del 6 al 7% de forma generalitzada, el que li proposem és que aquest increment sigui de forma gradual, que, per tant, que aquells immobles la base liquidable dels quals estigui per sota dels 5 milions de pessetes no tinguin increment, i que es vagi produint un increment gradual fins que aquells immobles que superin en la seva base liquidable els 20 milions de pessetes, se'ls apliqui el 7% que vostès tenen plantejat. És a dir, intentar que, d'alguna manera, també aquest increment fiscal es faci correlativament amb el pes, amb l'import dels immobles, que, d'alguna manera, també és un bon indicador de la capacitat de renda dels subjectes passius de l'impost.

En les taxes de joc proposem, *grosso modo*, un increment del 10% de les taxes de joc. És a dir, ens sembla que, en el moment de plantejar-se la fiscalitat, un s'ha de plantejar també el paper del que podríem anomenar «impostos dissuasius», o impostos que graven aquelles activitats que no es consideren excessivament saludables per al país. I com que, el joc, per nosaltres, des del nostre punt de vista considerem que és una cosa que hi és –i que, per tant, tampoc neguem la seva existència, i ens fem, en aquest sentit, més papistes que el papa–, però, en tot cas, sí que hem de dir que és un element al qual segurament caldria incrementar la pressió fiscal..., bé, per, d'alguna manera, propiciar que aquests increments fiscals fossin elements dissuasius en el plantejament del joc, en l'ús que del joc es fa a Catalunya.

Aquest increment del 10% s'estableix a través de dos mecanismes, amb un increment del recàrrec de les màquines escurabutxaques i amb un increment directe en els tipus tributaris i les quotes fixes. Ens sembla que aquest és un element que pot comportar uns ingressos addicionals d'uns 4.000 milions de pessetes a la hisenda de la Generalitat, i que, per tant, en qualsevol cas,

aquest –conjuntament amb el del patrimoni– compensaria la baixa que suposaria la reducció de l'escala en l'impost de transmissions.

En l'impost del patrimoni també proposem un increment del 10%, aplicat a cada un dels trams, sense cap modificació sobre els trams actuals; proposem un increment, doncs, del 10% sobre l'impost del patrimoni, que és un impost d'una incidència relativament minsa, sobretot si comparem la incidència que aquest tipus d'impost té en altres hisendes, i per agafar-ne una de molt propera, a la hisenda francesa l'impost del patrimoni és un impost molt més important que aquí. No diem que aquest hagi de ser el plantejament, però en qualsevol cas és un impost que des del seu origen, des del moment que es va formular, no hi ha hagut pràcticament cap modificació i, per tant, ens sembla que, bé, podria ser un impost que també tindria un paper a jugar, i, en aquest moment, la capacitat per decidir quin és el paper que ha de jugar està a mans de la Generalitat, està a mans del Govern de la Generalitat, i hi proposaríem un increment, també, del 10%.

En el camp de les deduccions, proposem tres deduccions: dues de noves i una modificant la que ens proposa el Govern. En les dues noves, el que pretenem és adreçar-nos a dos sectors en els quals sembla que hi ha dificultats: el sector de la gent jove i, molt concretament, el de l'habitatge de la gent jove, i intentar que l'adquisició d'habitatge per part de la gent jove sigui una adquisició que pugui ser desgravable –addicionalment al que pugui ser-ho en aquest moment– sobre el tram del 15% cedit a la Generalitat, en unes condicions que, evidentment, són les que nosaltres pensem més adients, però que, en tot cas, si el Govern estigués interessat a parlar-ne, podríem veure quines modificacions cal fer-hi, i igualment també ens sembla que ens hem d'adreçar a un altre sector, a un sector amb un conjunt de dificultats, que és el sector de la gent gran.

A aquest sector de la gent gran li proposem una deducció genèrica de 10.000 pessetes, que no és, des del punt de vista quantitatiu, excessivament important, però que, en qualsevol cas, també vol adreçar-se, vol ser un gest de les prioritats polítiques que considerem que cal plantejar en aquest moment.

I, finalment, en la deducció del segon fill, que vostès van plantejar com, segurament, una mica, l'estendard de les modificacions fiscals que plantejaven en aquest pressupost, ens va semblar, en la primera lectura, que era una mesura fins i tot agosarada. Vam pensar: «Escolti, 25.000 pessetes pel segon fill, o pels addicionals, doncs, són molt importants...» Però, és clar, quan llegeixes la lletra menuda, diu: «No, no, només és al naixement, només és una vegada.» No és que cada any hi pugui haver una deducció de 25.000 pessetes. Llavors, això, ja, de ser una mesura agosarada, ha passat a ser la xocolata del lloro. I vostès mateixos ho reconeixen, perquè, quan quantifiquen l'import d'això, parlen de 600 milions de pessetes. Per tant, una quantitat, en l'entorn de 2 bilions, una quantitat perfectament menystenible. I, per tant, els proposem, més com a mesura testimonial, que, bé, escoltin, si vostès volen fer això, i ho volen fer per una vegada, posin-hi més diners, passin-ho a 50.000 pessetes, i potser tindrà una mica més de sentit.

Si no, podríem recordar aquella frase d'algú que diu que això és molt menys del que dona algun centre comercial a Catalunya pel naixement de cada un dels fills. I, per tant, la Generalitat ha de ser més que un centre comercial a Catalunya.

Perquè vegin que la nostra no és una posició demagògica, hem fet números, i les modificacions que els proposem suposen 11.000 milions de pessetes més d'ingressos i 10.000 milions de pessetes més de despeses, coincidint amb les deduccions. Per tant, és des d'aquest punt de vista una proposició perfectament equilibrada, que fins i tot aportaria 1.000 milions de pessetes més al conjunt de la hisenda de la Generalitat. Per tant, des del punt de vista del seu equilibri econòmic, no ens la discuteixin..., o desitjaríem que no ens la discutissin, perquè està equilibrada econòmicament. Una altra cosa és que les seves prioritats, les seves posicions polítiques, siguin diferents, però en qualsevol cas, en aquest cas, el punt de vista del que significa sobre la hisenda de la Generalitat, no entenem que sigui cap problema.

I gastaré els vint segons que em queden per esmentar l'esmena 161, que són els honoraris dels liquidadors del districte hipotecari. Vostès fan una cosa que està prohibida per les lleis pressupostàries d'arreu del món, que és dir que els ingressos i les despeses es fan de forma neta; és a dir, descomptant dels ingressos les despeses que els liquidadors hipotecaris puguin tenir, i només ingressaran o pagaran des del pressupost de la Generalitat la quantitat neta. Això està prohibit. Els ingressos i les despeses s'han de comptabilitzar pel brut; això és el que diu la llei pressupostària a tot arreu, i vostès, en la proposta que ens fan, estan incomplint aquest tipus de proposició.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Josep Huguet, que, d'acord amb el nombre d'esmenes presentades, té un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Repartiré el temps amb el diputat senyor Ferrer.

Defensaré una part de les esmenes presentades per Esquerra Republicana, aquelles que fan referència a deduccions que proposem per facilitar l'adquisició del primer habitatge, i també a la creació d'un impost específic sobre els beneficis generats a Catalunya per les empreses privatitzades. Concretament, doncs, dos aspectes molt concrets de les nostres propostes d'esmena.

S'ha de dir que, en l'àmbit de la capacitat normativa, que per primera vegada el Govern de Convergència i Unió utilitza..., entenem que l'ha utilitzat d'una forma menor, i, d'alguna manera, fent sumes i restes, més aviat augmentant la pressió fiscal. És a dir, es proposen deduccions a partir del segon fill, només pel naixement –una cosa que és francament ridícula; si això ha de ser una política de suport a la família, doncs, francament

ens quedem bastant curts—, i, per altra banda, la reducció de l'impost de successions pel que fa a empreses professionals, a professionals els fills dels quals continuen la mateixa tasca. Però de fet se'ns incrementa l'impost de transmissió patrimonial, del 6 al 7%, d'una forma indiscriminada, cosa que podria significar a la pràctica que precisament el que ha de ser una ajuda per facilitar l'ús d'edificis vells, diguem-ne, més aviat això sigui un perjudici, i que en el tema de l'habitatge, que perjudica sectors socials determinats —després en parlarà el diputat Ferrer, d'algunes esmenes concretes— que precisament el tema d'habitatge social, ja usat, sigui castigat per una pujada d'aquest impost de transmissió patrimonial, d'una forma incoherent amb el que, per altra banda, es pretén.

Dit això, nosaltres, les propostes que defenso són concretament, per un cantó, la deducció de la quota, en el supòsit de compra del primer habitatge, de 100.000 pessetes; una deducció de 200.000 pessetes en el cas que l'adquirent sigui menor de trenta anys, i una limitació a aquestes deduccions quan la base imposable sigui superior a 20 milions de pessetes. Una altra fórmula que també havíem posat sobre el paper és la possibilitat que menors de trenta anys tinguessin una deducció complementària, a les que siguin, de tram estatal de l'IRPF —que surt això, concretament, al 3,75% de les quantitats pagades per l'adquisició de l'habitatge.

En definitiva, doncs, tres esmenes..., quatre esmenes, vinculades totes al tema de l'habitatge, que entenem que és un tema clau, sobretot per als sectors joves, que molts d'ells precisament estan en una situació d'atur i, per tant, amb dificultats per a l'emancipació, o fins i tot, els que treballen, amb una situació de treball en precari o de treball, diguem-ne, sota mínims, i que, per tant, dificulta la constitució de parelles joves. I és per això que ens podem omplir la boca, per un cantó, del suport i l'interès de l'augment de la natalitat, però, si per altre, no posem, amb capacitat normativa a la mà, mesures a favor que el tema de l'habitatge es faciliti, estem predicant una cosa i practicant-ne una altra.

I el segon..., el parell d'esmenes més van destinades, seguint algun altre precedent europeu, a la creació d'un impost específic, sobre beneficis generats a Catalunya per les empreses privatitzades per l'Estat o la Generalitat. Això, aquests ingressos procedents d'aquests impostos específics, sobre beneficis d'empreses privatitzades, haurien d'anar afectats a un programa públic de foment de l'ocupació. Això no és nou, això ho ha fet a Gran Bretanya el senyor Blair. Entenem que, en la mesura en què la Generalitat, segons l'Estatut, té possibilitats, no desplegadas fins ara, de participar en els consells d'administració de l'empresa pública, en la mesura en què aquestes empreses públiques tenen una actuació... —les estatals i, per descomptat, les de la Generalitat—, una actuació a Catalunya i, per tant, generen aquí uns beneficis, és lògic que, si s'inicia un procés de privatització d'unes empreses que han estat aguantades molts cops per l'erari públic, és a dir, pels nostres impostos —vull recordar que en surten el 23%, de Catalunya—, la cosa lògica és que, en una fase de privatització, aquestes empreses contribueixin d'una forma especial, des dels seus beneficis, a lluitar, almenys, contra una de

les lacres del nostre temps, que és l'atur. Per tant, em sembla que és lògic que la Generalitat, amb els seus serveis propis de la Conselleria d'Economia i Finances, dissenyi un impost específic sobre aquests beneficis generats a Catalunya, precisament per bastir..., per invertir en un pla d'ocupació, a partir dels ingressos procedents d'aquests beneficis.

Entenem que, en general, les propostes que ha fet el Govern de la Generalitat amb relació a la capacitat normativa queden francament curtes —ho deia abans—, i molt per sota del que han utilitzat comunitats autònomes veïnes, com el País Valencià, com les Balears..., i ja no parlem dels privilegis d'ús de la capacitat normativa que tenen les comunitats florals. Per tant, estem francament amb un ús minvat de la poca sobirania que ens donen. Per tant, un cop més —ja sé que al senyor Codina no li agrada gens—, estem parlant a vegades d'autonomia ficció, perquè, quan en tenim, tampoc la utilitzem, en el cas dels impostos.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula... (*Veus de fons.*) Ah, perdó! (*Pausa.*) Li queden quatre minuts, senyor diputat.

El Sr. Ferrer i Gironès

Doncs me n'ha perdut un pel camí... Gràcies, senyor president. Les esmenes que vinc a defensar són ben netes i ben clares. Unes fan referència a l'habitatge, i a l'habitatge de protecció oficial, no a preu taxat; protecció oficial, règim general i règim especial. Jo no entenc com la Generalitat de Catalunya s'ha oblidat que a Catalunya encara hi ha qui fa habitatges de protecció oficial —no de preu taxat—, règim general, règim especial. Jo crec que no podem oblidar que aquests habitatges tenen un límit de trenta anys, en els quals han de vendre en els preus fixats per l'Administració.

I l'altre cas que nosaltres preveiem —que també ens dol que la Generalitat se n'ha oblidat, el Govern— és el que fa referència als lloguers. Vosaltres sabeu que, avui, tot aquell promotor que fa habitatges de lloguer té l'obligació durant deu anys de mantenir-se sota aquest règim. Un cop acabats aquests deu anys, els pot vendre. I, aleshores, ens trobem que és la primera transmissió —no és la segona, és la primera. Doncs això no es contempla. I aquí el que fomentem és que no es faci el pas del lloguer a l'adquisició de l'habitatge. I, per tant, nosaltres el que preveiem és aquesta situació, atès que abans, en els pisos de protecció oficial, aquells que havien estat dedicats a lloguer i passaven a compra-venda sempre tenien vint anys en què podien gaudir de tots els beneficis fiscals que hi havien per als habitatges de protecció oficial.

I l'altre tema és la llengua. I ara, senyors i senyores diputats, vaig a defensar una esmena que no significa absolutament cap pesseta, sinó que és un acte de fe, un acte de voluntat, un acte polític. És una esmena que, estant aquí en els pressupostos, no els demanaré ni cinc cèntims, i es tracta de les pòlisses d'assegurances que fa la Generalitat de Catalunya.

La Generalitat de Catalunya i totes les seves empreses i organismes autònoms, en conjunt, gasta anyalment 1.000 milions de pessetes de primes d'assegurança. És una partida important. Per tant, dins del mercat de l'assegurança és una bona quota de mercat. Doncs bé, el que demana aquest diputat, ho demana com a ciutadà: jo, avui, no puc obtenir de la meua companyia d'assegurances que la pòlissa me la faci en català. Invoco l'article 26 de la Llei de l'estatut del consumidor, i no me'n fa cas; la meua companyia d'assegurances, avui, a mi, no em fa cas, com a client. I, aleshores, el que demano és que aquella companyia que la Generalitat de Catalunya va dir: «Depèn de tu», jo ara li dic: «Depèn de tu, Govern de la Generalitat, que amb les companyies que tu asseguris ho facis amb aquelles que compleixen amb l'Estatut del consumidor.» És a dir que, quan la Generalitat de Catalunya signi una pòlissa d'assegurança, ho faci amb una companyia que, simultàniament, sí que compleixi amb l'article 26 de l'Estatut del consumidor i tingui totes les seves pòlisses en català. El Govern, només amb un acte de fe en la seva pròpia llengua, un acte de fe en la pàtria, potser ens arreglarà els problemes, cosa que ara, actualment, pacta amb qualsevol companyia.

I, per l'altra banda, hi ha el tema dels notaris. Els notaris són més durs, encara, que les companyies d'assegurances. Són un estament que..., em dol molt de dir-ho, però no em fa cap cas de..., a mi no em sap cap greu de manifestar-ho, que és que no utilitzen gairebé mai la llengua catalana a les escriptures públiques. El que nosaltres pretenem...

El president

Senyor diputat, ha consumit amb escreix el seu temps.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Vull ser obedient, com el molt honorable, i me'n vaig. (*Rialles.*) Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té paraula el diputat senyor Benet Tugues. Per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. De fet, si m'ho permet, jo defensaria les esmenes 169, 170, 171, 172 i 173...

El president

Retira?

El Sr. Tugues i Boliart

Eh?

El president

Defensa o retira?

El Sr. Tugues i Boliart

Defenso. Amb tota la vehemència que podré (*rialles*). I el meu company Salvador Morera defensarà la 174 i 175.

El president

Molt bé.

El Sr. Tugues i Boliart

Senyores i senyors diputats, en primer lloc, és difícil fer una anàlisi i una valoració global en aquest bloc d'esmenes a la política fiscal i tributària d'aquests pressupostos, perquè lògicament s'ha de fer una defensa concretitzada i específica per a cadascuna de les esmenes. I així ho faré, deixant dit, però, a la bestreta, que ens sembla molt positiu que el Govern, per primera vegada –és la primera vegada, també, que té possibilitats de fer-ho–, doncs, exerceixi aquest poder polític que té a l'hora de fer canvis en la política tributària respecte a la que ens ve imposada des de Madrid.

I anem per les esmenes. La 169 i la 170 fan referència a l'article 38, i és la deducció de 25.000 pessetes pel segon o ulterior fill esdevingut durant el període impositiu. Trobem positiu que es primi la fertilitat –és un dels grans problemes que té el nostre país–, però, com ja s'ha dit, el criteri aquest de temporalitat ens sembla clarament insuficient. Pensin que és segon o ulterior fill «esdevingut durant el període impositiu»; per tant, durant l'any 1998. I aquí hi haurà una clara discriminació, per exemple, entre els catalans o catalanes que neixin –que tinguin ja com a mínim un germà– el 31 de desembre d'enguany i els que neixin l'1 de gener o el 2 de gener de l'any que ve. Molts diran: «Espera Maria, espera Maria, fes el part unes quantes hores més tard, i així guanyarem 25.000 pessetes.» Per tant, jo crec que hauria de desaparèixer aquest criteri de la temporalitat. Si el que volem és primar la fertilitat, doncs, primem-la i que les 25.000 pessetes siguin de més pel segon o ulterior fill, hagin nascut quan hagin nascut, hagin nascut el 95 o hagin nascut el 96 o hagin nascut el 97. Aquí, els criteris de l'Estat ens semblen raonables.

Pel que fa a l'esmena 171, referida a l'article 40, apartat 1, punt c, quart, tercer paràgraf, que és el que preveu una reducció del 95% de la base imposable del valor dels béns quan es donen tres circumstàncies... –del valor dels béns de l'habitatge–, hi ha tres condicions: que l'habitatge sigui l'habitual del causant, que el causant en sigui el cònjuge, l'ascendent o el descendent i, posteriorment a aquesta mort, que hi hagi deu anys de permanència en aquest habitatge. Estem d'acord amb els dos primers condicionants, però em sembla excessiu el tercer, i per tant, presentem una esmena de supressió, de supressió d'aquest límit dels deu anys. També els he de confessar que em sembla excessiva la supressió d'aquest requisit total, i aquí estariem oberts a una transacció que recollirem amb molt de goig si el Grup de la majoria ho creu convenient.

Pel que fa l'esmena 172, la de l'article 41, que és el tipus del 6% dels drets reals, em sembla suficient, sobretot tenint en compte a qui va dirigit aquest gravamen

del 6%. Jo el deixaria en el 6% i no l'apujaria el punt que preveuen aquests pressupostos. I finalment, l'esmena 173, que fa referència a l'article 43, apartat 3, que és el tipus de gravamen del cànon d'infraestructura hidràulica corresponent als usos domèstics de l'aigua per a tot el territori de Catalunya, i és el que contempla els coeficients en funció de la concentració demogràfica. Aleshores, els pressupostos preveuen que per als municipis de menys de quatre-cents habitants el coeficient serà zero.

Estem d'acord amb aquesta discriminació positiva a favor dels nuclis petits, que tenen, d'altra banda, dèficits de serveis en molts altres àmbits, però és que hi ha una circumstància que no es contempla, que és la dels nuclis agregats. Hi ha municipis de menys de quatre-cents habitants i hi ha també poblacions de menys de quatre-cents habitants dins de municipis de més de quatre-cents habitants i, per tant, és il·lògic que aquests –les poblacions de menys de quatre-cents habitants dins de municipis de més de quatre-cents habitants– estiguin més gravats que els altres, és absolutament il·lògic, i per tant, el que demanem és el mateix tractament per a totes les poblacions de Catalunya que tinguin menys de quatre-cents habitants si aquest és el límit, siguin municipis o siguin nuclis agregats.

Pensin que els municipis de menys de quatre-cents habitants..., i com més petit sigui el municipi més dèficit de serveis té, aquesta situació s'agreuja encara més en aquelles poblacions que són petites, tenen menys de quatre-cents habitants, que a més a més estan agregades a altres municipis. Per tant, si més problemes tenen aquestes poblacions que les mateixes poblacions sent municipi, ja entenem que és una discriminació, en fi, il·lògica, incomprendible, que els nuclis agregats no tinguin, en aquest àmbit, el mateix tractament que els municipis, i per tant, demanem que es reconsideri el text dels pressupostos i s'adopti aquesta esmena que –ho repeteixo– és de pura lògica.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per continuar la intervenció del Grup Mixt, té la paraula el senyor Salvador Morera. Li queden quatre minuts i vint-i-quatre segons.

El Sr. Morera i Tanyà

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, intentarem en quatre minuts defensar dues esmenes, que tot i ser només dues esmenes..., i per tant, són possibles de defensar més o menys en aquest temps. Per a nosaltres és important aclarir, d'entrada, que són dues esmenes que, si bé no requereixen un esforç pressupostari gran, és a dir, no requereixen absolutament cap esforç pressupostari, d'entrada, almenys de compromís en aquests pressupostos. Evidentment, que en l'activitat econòmica de la Generalitat, si s'aproveïssin, sí que en comportarien, però, com he dit, amb un baixíssim cost econòmic. En canvi, des del nostre punt de vista, del nostre entendre, comportarien importants beneficis no només per a la Generalitat ni per a la

societat catalana en general, sinó probablement per al mateix país, en tant que la consideració que del país se'n pugui tenir...

En concret, a l'esmena 174 fem referència a la conveniència d'encetar una campanya publicitària –fet, aquest, que per altra banda és una activitat prou reiterada pel Govern de la Generalitat en segons quins tipus d'obres o en segons quin tipus d'actuacions. Doncs, nosaltres el que demanem és que s'orienti aquesta política, aquesta política de campanyes publicitàries, a donar a conèixer senzillament un fet, un fet que per ell mateix ja és prou escandalós i d'un calat econòmic i polític prou gran com és el fet de donar a conèixer la realitat de la balança fiscal de Catalunya. Això s'hauria de donar a conèixer no només a Catalunya, sinó a l'Estat espanyol, i nosaltres entenem que, evidentment, a qui li ha de fer por conèixer la veritat, i conèixer la veritat amb totes les seves conseqüències?

Explicar en una campanya publicitària, per exemple, quin és l'abast i, en tot cas, el caire absolutament negatiu que té per a Catalunya el fet que cada any s'espoliï de l'economia catalana 1 bilió 200.000 milions de pessetes sense comptar la Seguretat Social, i si comptem la Seguretat Social 750.000 milions de pessetes. O explicar a Catalunya –i sobretot a la resta de l'Estat espanyol– quina és la realitat dels peatges a Catalunya, recordant que, per exemple, Catalunya avui paga el 72% de les autopistes de peatge a nivell d'Estat. O què representen les inversions de l'Estat a Catalunya tradicionalment, que històricament han comportat un greu cost comparatiu per a Catalunya sense cap parangó o sense cap realitat comparable a la catalana. O què representa per a Catalunya el fet d'estar, des del 86 ençà, absolutament –jo diria– bandejats o fins i tot –per què no?– defenestrats dels beneficis que atorguen el cofinançament dels fons estructurals europeus.

Fa poc va sortir una enquesta d'un mitjà de comunicació que deia que el 86% de ciutadanes i ciutadans de l'Estat espanyol consideren que la comunitat autònoma més beneficiada de l'actual sistema de finançament era, curiosament, Catalunya, quan era just al contrari, o fins i tot sortia que el 14% dels ciutadans espanyols es declaraven purament i simplement anticatalans, i bàsicament aquest fet, que és prou trist i prou lamentable per ell mateix, tenia connotacions econòmiques evidents. Doncs, a qui ha de fer por fer una campanya d'aquestes característiques, que es pot inserir directament amb la política publicitària de la Generalitat i que, en principi, no ha de comportar grans despeses econòmiques, però, en canvi, poden comportar bons i grans beneficis polítics?

I per acabar, senyor president, l'esmena 175 va en relació amb algunes de les propostes que ja va plantejar el nostre Grup no fa massa temps, que és que l'any 98 s'encetin les negociacions per a l'obtenció dels impostos especials. El mateix conseller d'Economia ja ho ha manifestat en més d'una ocasió, que l'any 98 ja se n'hauria de començar a parlar. El fet que el Govern basc els obtinguessin l'any passat indica, per tant, que des del punt de vista legal és possible que les comunitats autònomes ho puguin gestionar i que, al mateix temps, s'encarregui l'estudi per a la viabilitat de la ges-

tió autonòmica de la fase minorista de l'impost del valor afegit, fet aquest que, per cert, també està avalat per altres grups d'aquesta cambra que ja ho demanen, de poder compaginar l'actual recaptació o l'actual gestió de la recaptació del 30% de l'IRPF, conjuntament amb la fase minorista de l'impost sobre el valor afegit.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Montserrat, per un temps màxim de set minuts.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. L'esmena 176, del Grup Popular, de la qual fa referència l'article número 40, de reduccions de la base imposable, és una esmena en la primera part tècnica, perquè és canviar el «restar» per «restarà», i al final és una esmena d'addició, a la qual nosaltres afegim que «si es produís una transmissió forçosa dels elements patrimonials». Nosaltres, aquesta esmena, la posem a consideració del Grup de Convergència i Unió, entenent que si es pot introduir tècnicament, doncs, ens agradaria que fos acceptada, i, en cas de no poder-ho ser, doncs, evidentment, senyor president, la retiràrem.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula, per un temps màxim de set minuts, el diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la política fiscal i tributària d'un govern caracteritza la política econòmica del Govern, i pujo a la tribuna per denunciar, en el sentit més noble del terme, les nostres discrepàncies sobre una política fiscal que és la que ens presenta, per primer cop, el Govern de Convergència i Unió. És important, perquè aquí es veu com són les seves polítiques. Els diré un cop més –i lamento que no els agradi, i lamento tenir de repetir-ho– que és una política conservadora i de dretes, i no és un adjectiu que fem sense raonaments, és un objectiu que sovint el raonem.

Mirin vostès, en la política fiscal es pot fer progressivitat o regressivitat fiscal, i vostès han fet una regressivitat fiscal. Clarament, graven els pobres i treuen fiscalitat als rics. Més senzill, no es pot dir. Vostès han pactat a Madrid amb el PP una desfiscalització de les rendes del capital per la qual les rendes del treball són progressivament gravades mentre que les rendes del capital paguen el 20%. Encara no he entès per què; encara no he entès per què les rendes del capital no poden ser progressives. Això perjudica l'únic impost que hi ha redistributiu a Espanya, l'únic, que és el de les rendes de les persones físiques, i que va costar molts

anys implantar amb la democràcia. Vostès, amb el PP, ho han desfiscalitzat. I perjudica Catalunya, perquè com que el pacte nostre està fet sobre l'IRPF, en la mesura que l'IRPF recapta més, nosaltres recaptem menys. Perjudiquen les classes més populars i perjudiquen la recaptació de Catalunya.

Segona qüestió: quan vostès poden legislar són dues coses que realment sorprenen qualsevol analista. Primera qüestió, diuen: «Hem de desgravar fiscalment les activitats professionals, amb un 95%». Escoltin, aquí hi ha despatxos que estan girant 500 i 1.000 milions de pessetes l'any; necessiten una desgravació perquè, pobre gent, escoltin, han de fer negoci. Però, en canvi, quan vostès diuen: «Això ens costarà 1.200 milions de pessetes», vostès, clar i net diuen: «Tenim la solució; les «vivendes» de segona mà, que fins ara pagaven un 6, ara pagaran un 7, i per aquí recaptem 9.000 milions més.» Hi estan en el seu dret, però això és política regressiva, això és política de dretes, de la més rànica política de dretes. Treure impostos als que menys tenen i donar impostos i posar més als que menys tenen. Això és una política de dretes. Nosaltres ho hem denunciat ja diverses vegades, i com que vostès ho han dit des d'aquí, que no tenen aquesta visió, penso que tots els grups de l'oposició els donem oportunitats avui de mostrar una altra cosa votant les nostres esmenes que van en el sentit contrari, en el sentit de redistribució progressiva.

Miri, per nosaltres –per nosaltres–, el tema ha estat en una presentació d'esmenes que, en línies genèriques van al que a continuació els diré. En primer lloc, el que fem és que les «vivendes» de segona mà, que siguin de menys de 20 milions de pessetes, paguin com pagaven el 6% i les altres paguin el 7%. Poden pagar més els que més compren, els que tenen unes rendes més altes. Segona qüestió. Els joves, un 2% del valor de la «vivenda», a més del que ja desgrava, si tenen menys de trenta anys i la compra de la seva «vivenda» té un valor de menys de 22 milions. I finalment, al naixement del segon fill, una reducció de 60.000 pessetes. Això té un cost, un cost de 5.000 milions de pessetes.

D'on ho traiem, nosaltres? Contràriament a la política que vostès fan, nosaltres ens oposem a la desgravació del 95% per a les activitats professionals quan siguin més de 300 milions el que es factura l'any. No ens preocupa la gent que factura més de 300 milions, tenen diners de sobres i, en aquest sentit, creiem que no els hem de desgravar el 95%; els donem una desgravació perquè fan una activitat professional del 30%, i d'altra banda, fem alguna cosa que vostès podrien legislar si haguessin volgut, és gravar més l'impost sobre el patrimoni. L'impost sobre el patrimoni, que és un impost que ha tingut i té una funció de treure el frau fiscal, és a dir, una funció d'indicador fiscal, pensem que ha de tenir també una funció redistributiva: un impost sobre el patrimoni que nosaltres incrementem progressivament segons l'escala del patrimoni que hi hagi; l'incrementem d'un 20, d'un 25 o d'un 30%.

Si fem aquestes dues mesures, és a dir, els que giren més de 300 milions l'any només desgravació del 30 i l'impost del patrimoni l'augmentem en la mesura que nosaltres diem, tenim 7.500 milions de pessetes. Ens

havia costat l'operació 5.000, que donem a la gent que té menys al país, i en traiem 7.500 d'aquells que més tenen al país. I vostès en la filosofia segur que hi estaran d'acord; en el que es veu que no hi estan d'acord és en la pràctica. Encara ens quedarien 2.500 milions per a plans d'ocupació. Aquesta ens sembla que seria una bona idea per demostrar si Convergència i Unió se situa amb les polítiques que a Europa es diuen conservadores o es situa amb aquelles polítiques que en marc europeu es diuen progressistes.

I dues qüestions que vostès em permetran. Quan nosaltres qualifiquem la política d'un grup –ja ho vaig dir l'altre dia, que ningú es porti a enganys– ho fem sobre els seus fets, no sobre les seves intencions polítiques, que totes són nobles i legítimes, sobre els seus fets, i en segon lloc, mesures com es mesura a Europa. Gravar fiscalment les rendes altes és progressista, desgravar les rendes altes és, en aquest sentit, regressiu, i nosaltres així ho entenem.

Esperem que amb la contestació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió alguna qüestió en traguem i realment puguem arribar a fets que indiquin una postura progressista per part del Govern.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per fer el posicionament a l'entorn d'aquest tercer grup, i tal com ha anat el debat, llevat del Grup Mixt que ha fet una defensa de les seves esmenes puntuals, d'una en una, i que a mi em sembla impossible poder-ho fer de la forma que ho han fet ells, perquè esmerçaria pràcticament tot el mateix temps, el mateix temps que el conjunt dels grups, doncs, em limitaré a contestar-ne una que sé que el senyor Benet hi té..., el senyor Benet Tugues hi té un especial interès. En aquest cas ho faré puntualment amb una esmena que ha estat la darrera que ell ha defensat.

Pel que fa referència al conjunt de les esmenes, jo diria que els grups han basat el seu discurs en el tema de la capacitat normativa, si la capacitat normativa l'hem aplicada bé, si l'hem aplicada malament, si aquesta primera oportunitat que ha tingut el Govern de la Generalitat d'aplicar la capacitat normativa ha estat suficient, ha estat bona, ha estat dolenta. Jo crec que..., i d'una forma especial, Esquerra Republicana, doncs, ho ha tornat a remarcar, jo crec que cada vegada que surti a la tribuna no anirem dient el mateix en la línia de si som un..., de si som un país o una autonomia que té unes característiques o unes altres, ja ho hem fet, intentaré no tornar-ho a repetir, però, en aquesta mateixa línia, el discurs es repeteix amb diferents paraules però es torna a repetir.

Ens estan criticant la capacitat normativa. L'important –l'important– és tenir la capacitat normativa, i altra

cosa és com es pot aplicar la capacitat normativa. Vostè ha fet una crítica, en general, de la forma i del fons.

Jo li tornaria a dir el que li vaig dir ahir, també: crec que, sobretot –sobretot–, des de posicionaments nacionalistes, és bo destacar aquells aspectes que són positius per al conjunt de la nostra comunitat. I, en aquest cas, la possibilitat de tenir la capacitat normativa és una eina important.

Altra cosa és, com vostè deia també, si de la forma que..., l'autoritat que se li ha pogut donar en aquest primer exercici és suficient o no. Nosaltres pensem, des de la nostra perspectiva, que aquest és el primer any i aquest és el primer pressupost que podem marcar polítiques en aquest sentit. Home, doncs, segurament que no es pot matar tot el que és gras, i que el que nosaltres proposem en aquests moments possiblement, doncs, a alguns dels membres d'aquesta cambra els sembli insuficient, però nosaltres pensem que s'ha de començar caminant, doncs, com hem començat. I si bé per una banda, per exemple, les deduccions pel que fa als fills de les 25.000 pessetes hi han propostes concretes de les..., unes de 60.000, altres menys..., en general, per damunt d'aquesta xifra, doncs, nosaltres pensem que és una manera de començar, que és una manera important que, com amb tot en aquest país quan hem començat a funcionar, doncs, s'ha hagut de fer amb una certa discreció, i el fet que en aquests moments hàgim fet aquesta proposta no està renyit que en el futur puguem arribar a xifres més importants. Però vostès haurien d'entendre –i suposo que en el fons ja ho entenen, el que passa és que des del punt de vista de l'oposició, doncs, han de fer el paper que han de fer–, han d'entendre que quan s'aplica un model polític determinat i per primera vegada –i aquest any amb aquest fet ho és–, doncs, s'ha de fer amb una certa mesura, amb un cert escalonat i anar-hi anant. La voluntat del Govern, la voluntat del Grup Parlamentari que li dona suport és la que ha demostrat en aquest moment, i a partir d'aquí estic ben segur que en els propers exercicis es poden reconsiderar, doncs, altres mesures.

Al senyor Martí Carnicer vull agrair molt especialment les seves, com ell deia, no només crítiques, que són lògiques, només faltaria, per això uns en aquests moments estem en posicions de majoria i altres estan a l'oposició. És lògic que es facin aquestes crítiques, però, sobretot, el que vull deixar molt clar és l'agraïment de fer propostes alternatives. Em sembla que això és el nucli fonamental de la política. És a dir, un Govern i un Grup Parlamentari que li dona suport fan unes propostes, han de ser criticades, però, sobretot, han de ser..., és bo que hi hagi ofertes alternatives. El que passa és que tot plegat, com ell deia també al final, es dedueix o es redueix, millor dit, que fer política és marcar prioritats i les prioritats que marca un grup no són les mateixes que marca un altre i aquí és on hi ha la discrepància. Però és bo que, des de l'oposició –és absolutament bo i sa–, es donin alternatives per confrontar polítiques. I davant d'aquesta confrontació política d'idees i en el debat, al final, cada quan toca, doncs, el poble de Catalunya es manifesta i opina, doncs, que els posicionaments d'uns són els que els sembla més representatius i no tant els dels altres.

Amb això voldria lligar el discurs també del senyor Novella, que tampoc tornarem a repetir que si de dretes, esquerres, progressistes... És igual, jo ja vaig dir des d'aquesta tribuna quin era el meu posicionament i el meu sentiment i el que penso del meu Grup; per tant, aquí no hi tornaré a entrar. El que passa és que (*remor de veus*) si..., si acceptés com a bo el seu raonament general, hauria de convenir –i vostè hauria de convenir amb mi– en una pregunta que seria important de fer-se. Seria dir: des de la seva perspectiva, pensa que Catalunya –Catalunya–, com a país i com societat, és progressista o és conservadora? –ho emmarco dintre del seu discurs, no del meu, eh?, dintre del seu. Perquè, és clar, si resulta que el que vostè defensa, des de la seva perspectiva i amb les paraules que vostè ho fa, entrés..., fos cert, i per tant, nosaltres entréssim en una certa contradicció, en aquest cas, concretament, resultaria que Catalunya, doncs, tindria una posició sociològica determinada que segurament ni vostè ni jo estaríem d'acord a definir-la, segurament, no estaríem d'acord a definir-la amb el resultat final.

Per tant, jo aquest debat de progressisme i de dretes i d'esquerres, doncs, el respecto –el respecto. Procuraré no tornar-ne a parlar, però no puc estar-hi d'acord, com també ja li ho he dit, doncs, alguna altra vegada.

Pel que fa referència a temes puntuals i concrets, deia el senyor Martí Carnicer amb referència, per exemple, al tema del joc..., és a dir, què s'ha plantejat aquí en el conjunt d'aquest grup temàtic? S'ha plantejat reduir el que són les càrregues impositives; és a dir, tots aquells aspectes que el Govern en el seu pressupost va a l'alça, vostès, en general, pretenen que vagi a la baixa, i al revés: allà on el Govern, des de la seva perspectiva, doncs, ha sigut tou i ha anat a la baixa, doncs, vostès pretenen que sigui a l'alça. En definitiva, el que estem discutint en aquest moment, doncs, és això i llavors es fa un mostreig, es fa una esquitxada, diríem, de diferents mostres que podien justificar un posicionament o un altre.

Ja deia el senyor Martí Carnicer, i crec que molt intel·ligentment, deia: «no em qüestiono, no vull entrar avui en el debat de si el joc sí o el joc no, però no estaria de més», deia ell, «que en matèria de joc, doncs, es pogués, en aquest sentit, doncs, carregar i, per tant, doncs, complementar els impostos que en aquest moment s'estan pagant.» (*Remor de veus.*) Jo, sense voler tampoc entrar en el debat del joc, deixi'm que li digui que Catalunya, precisament, és de les comunitats autònomes on la taxa del joc està més carregada. Això ho coneix segurament, si no amb molta exactitud vostè, doncs, membres del seu Grup ho coneixen. Saben que el recàrrec del 20%, doncs, pràcticament és la única comunitat que el tenim, i, per tant, el joc se'l pot castigar més o se'l pot castigar menys, també és opcional, però és bo tenir present que, precisament a Catalunya, com li dic, és de les comunitats que en aquest cas tenim el sector –doncs si es vol entendre exactament el que vull dir– més castigat: tenim més en una situació, jo diria fins i tot en aquests moments, com a sector, doncs, no..., del més florent, sobretot en una certa part del joc. En canvi, una altra certa part del joc encara pot funcionar.

Deia, també, el senyor Benet Tugues..., voldria fer referència concretament, perquè ell ho ha fet puntualment en una de les seves esmenes, la que fa referència a la Junta d'Aigües. A la Junta d'Aigües ha fet un esment específic i li voldria dir que si el que es pretén amb la proposta que fa el Grup Mixt és que el còmput d'habitants a què es refereix aquest precepte s'efectuï de forma individualitzada per nuclis agregats –és a dir, vostè fa aquesta proposta que jo entenc que va en aquesta línia i concretament jo dono la interpretació que va més en la línia...,estaríem parlant d'urbanitzacions, no tant de nuclis, però estarien afectats en la seva descripció i en la seva proposta, senyor Benet, les urbanitzacions estarien afectades. Escolti'm, això no és bo ni és dolent; forma part de la proposta, però hi entrarien també les urbanitzacions–, resultaria que els consumidors d'aigua d'aquelles urbanitzacions amb menys de quatre-cents habitants no satisfarien el cànon. I aquesta seria una proposta absolutament injusta, sobretot en municipis de Catalunya i de molts dels nostres pobles propers a les grans capitals que estarien en un cert desavantatge. Si no és això –si no és això– un altre dia, senyor Benet, faci la proposta de la seva esmena amb una claredat que ens permeti interpretar-la, que això no vol dir –que això no vol dir– que encara que ho fés la poguéssim votar favorablement, perquè en el seu conjunt, i amb això acabo, senyor president, en el seu conjunt –com recordava–, aquest és un debat que hi ha una crítica sobre les altes i les baixes, unes perquè són massa altes i les altres perquè no les apujem. El que es produiria, en qualsevol cas, és un desajustament del pressupost, un equilibri que, des de la nostra perspectiva, podria modificar, fins i tot, el model pressupostari que estem debatent en aquests moments, que seria, segurament, molt respectable, però que no és el model que nosaltres defensem.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció. (*Remor de veus.*)

Perdó, senyor president. No voldria acabar sense manifestar-me a l'entorn de dues propostes que tenim plantejades en aquest moment, que és una esmena del Grup Popular, la número 176, que tal com la senyora Montserrat apuntava, li he de dir que hi ha un cert grau de dificultat tècnica per poder-la acceptar; des del punt de vista polític no la tindríem, des del punt de vista tècnic, sí. Com que estem en un debat tècnic però bàsicament polític, si vostès la mantenen, nosaltres la votaríem favorablement, però voldríem transmetre-li la reconsideració que, davant d'aquesta dificultat, doncs, vostès la volguessin retirar.

I al Grup d'Esquerra Republicana hem ofert una esmena transaccional, que ja m'ha dit el senyor Ferrer i Gironès que no responia exactament a allò que el Grup demanava, però que encara la matenim viva. Si el Grup d'Esquerra Republicana volgués que se sotmetés a votació, per nosaltres seria, doncs, seria..., ens agradaria que pogués ser així, tot i que reconec, senyor Ferrer i Gironès, que no dona satisfacció al cent per cent del que vostè proposa.

Sé que l'altra part de la seva proposta no recollida –no recollida– pot anar per altres camins, pot anar per altres compromisos que no afecten només en el camp econòmic, sinó també en el camp de la cultura. Puc agafar el

compromís, senyor Ferrer i Gironès que en aquesta altra vessant podem continuar-ne parlant i per altres mecanismes de debat parlamentari la puguem acceptar, però, avui, si vostè volgués acceptar aquesta transaccional, crec que podríem fer un pas endavant.

Si aquest fos el cas o per si aquest fos el cas, senyor president, nosaltres –hi insisteixo– hi votariem favorablement. Si el senyor Ferrer i Gironès ja no volgués admetre l'esmena transaccional, evidentment, doncs, votariem en contra les seves.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per tant, correspon en primer lloc al Grup Popular si retira o no retira l'esmena 176.

La Sra. Montserrat I Culleré

La retira.

El president

Retirada. Moltes gràcies. I correspon al Grup d'Esquerra Republicana, al diputat senyor Ferrer i Gironès, pronunciar-se sobre la transaccional que li ha sigut proposada pel diputat, senyor...

El Sr. Ferrer i Gironès

Sí, senyor president, moltes gràcies. La proposició de Convergència i Unió és de signar les pòlisses d'assegurança en llengua catalana, la qual cosa nosaltres considerem que és molt minsa, perquè això ja és una obligació pròpia de la Generalitat, perquè és la llengua pròpia.

Nosaltres el que demanàvem és que només es pogués pactar amb companyies que complissin l'estatut del consumidor quant a la llengua. I a això no s'hi volen comprometre. Jo crec que no ho podem acceptar, perquè al que nosaltres anem és a resoldre el problema en el mercat, no a la plaça dels...

El president

No cal que raoni. S'ha de pronunciar exclusivament si accepta o no la transaccional. No l'accepta.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Procedirem, per tant, a la votació d'aquest bloc tercer de política fiscal i tributària. Pregunto als seus portaveus si podem votar en bloc les esmenes de tots els grups. *(Pausa.)* D'acord?

Doncs, votarem les esmenes dels grups Socialista, d'Esquerra, Mixt, Popular i Iniciativa per Catalunya - Els Verds al bloc de política fiscal i tributària.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades, totes elles, per 41 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Passem a debatre el quart bloc: política de personal i de funció pública. En primer lloc, té la paraula, pel Grup Socialista, el diputat senyor Josep Mir, per un temps màxim de deu minuts.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Bé, aprofitaré aquest torn per defensar les esmenes números 188 a 196, segons la numeració que ens ha estat facilitada. Atesa la limitació del temps, em permetran si concentro aquesta intervenció en la defensa només de tres o quatre d'aquestes esmenes.

En primer lloc, m'agradaria justificar i defensar l'esmena 189, que demana una major concreció de la prevista en el Projecte de pressupostos a l'hora de definir el complement de productivitat. En els pressupostos, l'article 27, apartat 1.e, a l'hora de regular aquesta figura, deixa de fer esment de quelcom que per nosaltres és absolutament obligat, que és la necessitat que el complement de productivitat s'ha d'atribuir d'acord amb circumstàncies objectives relacionades directament amb el lloc de treball i també amb la consecució dels resultats objectius assignats a aquest lloc de treball. El complement de productivitat entenem que és una mesura de racionalització del funcionament de les administracions públiques i el seu atorgament s'ha de justificar de forma molt clara en l'assoliment de determinats objectius de major productivitat administrativa. No fer-ho així i fer purament i simplement la repartidora d'esquitxar una mica a tots igual desvirtua absolutament aquest complement; per tant, nosaltres el que demanem és que es faci una gestió responsable, una gestió adequada d'aquest, i que a més a més, en el seu atorgament, l'Administració no es limiti a donar coneixement dels complements atorgats a les juntes de personal, que és el que diu el Projecte de llei, sinó que, d'acord amb el que exigeix la Llei d'òrgans de representació en el sector públic, hi hagi un informe previ d'aquestes juntes de personal. Aquí veiem com el Projecte de llei margina, de manera al nostre entendre inacceptable, una intervenció que la legislació sobre òrgans de representació en el sector públic ha de ser molt més qualificada.

Una altra esmena a la qual m'agradaria posar especial esment és l'esmena número 191, a l'article 30 del Projecte de pressupostos. És una esmena que, malauradament, no és la primera vegada que defensem; ja ha estat presentada, la vaig defensar ja l'any passat i probablement en exercicis anteriors. Aquest article, l'article 30, en el seu apartat 3 regula les pensions a què tenen dret els exconsellers de la Generalitat. L'article diu: «Els consellers de la Generalitat que deixen el càrrec tenen dret a pensió per un període màxim de divuit mesos. Tanmateix, deixen de percebre-la en el moment que obtenen un altra retribució amb càrrec a fons públics.» Bé, el que nosaltres demanem és que es tregui

aquest esment de «a fons públics». Nosaltres creiem que aquesta pensió ha de ser incompatible amb la percepció de qualsevol altre tipus de retribució; no n'hi ha prou a fer-la només exclosa a fons públics. Imaginem-nos, hipotèticament, un conseller que plega, plega per ocupar un càrrec potser fins i tot més lucratiu, la presència d'alguna empresa, que fins i tot pot ser concessionària de l'Administració de la Generalitat, i malgrat ser una empresa concessionària d'un servei públic, si aquesta empresa és privada, i malgrat aquest conseller no deixa el seu càrrec fins a tenir assegurada la presència d'aquesta empresa concessionària d'un servei públic, resulta que té dret a seguir cobrant la seva retribució –probablement molt superior a la del sou d'un conseller– com a president de l'empresa concessionària d'un servei públic, però tanmateix privada, i al mateix temps seguir cobrant la seva pensió com a exconseller durant divuit mesos. Francament, ens sembla un autèntic abús.

Si vostès creuen que això té quelcom a veure amb la justícia, allà vostès; nosaltres creiem que no. Per tant, creiem que aquesta referència a la possibilitat de mantenir de forma simultània retribucions públiques i privades és absolutament impresentable. No podem seguir demanant a la societat sacrificis quan resulta que els alts càrrecs, que són els que haurien de donar més exemple, s'asseguren uns tractes tan privilegiats. Per tant, nosaltres demanem –i ho demanem de forma molt contundent– que s'aprovi aquesta esmena i que es tregui aquesta referència a la possible compatibilització de la pensió d'exconseller amb la percepció de retribucions amb càrrec a fons privats.

També em vull referir, breument ja, a l'esmena número 193, esmena a l'article 31, apartat segon dels pressupostos, del Projecte de pressupostos, que preveu la possibilitat que els departaments i les entitats autònomes puguin contractar temporalment personal laboral. Nosaltres no discrepem del règim a què se sotmet aquesta contractació, però voldríem addicionar algun element que garanteixi que aquestes contractacions temporals amb càrrec als pressupostos públics es facin atenent també finalitats de política social. A nosaltres ens agradaria que de manera expressa en els pressupostos de la Generalitat es faci esment que aquestes contractacions temporals hagin de beneficiar de manera prioritària i hagin de ser atesos prioritàriament en aquestes contractacions les persones de col·locació laboral més complicada: persones majors de quarantacinc anys, per exemple, persones amb qualsevol tipus de discapacitats, també. Creiem que en la contractació, especialment en aquests casos extraordinaris de contractació temporal que faci l'Administració de la Generalitat també s'han d'atendre aquestes finalitats de justícia social.

I finalment, també vull defensar de manera expressa la nostra esmena número 194, a l'article 32 dels pressupostos. A l'apartat segon d'aquest article es preveu la possibilitat que al marge o a més a més de les ofertes públiques d'ocupació o de l'oferta pública d'ocupació que ha de fer cada any l'Administració de la Generalitat es puguin aprovar també –diu el Projecte– «una o diverses ofertes parcials d'ocupació pública». Bé, nosaltres

creiem que enunciat en aquests termes ens trobaríem en la situació dita que feta la llei també feta la trampa. A veure, l'oferta pública d'ocupació té la seva lògica –la tenia en el moment d'instituir-se ja fa uns quants anys– per garantir que cada administració pública procuraria fer durant cada exercici pressupostari una única oferta pública general d'ocupació de tot el seu sector públic. Si després de dir això obrim la porta perquè de forma absolutament indiscriminada es puguin fer totes les ofertes parcials d'ocupació que es vulgui, trobaríem que aquest principi d'oferta pública d'ocupació quedaria absolutament passat per aigua. Nosaltres, per tant, per evitar la possibilitat que l'abús d'aquestes ofertes parcials acabés desdibuixant plenament el sentit de l'oferta pública general d'ocupació, el que proposem amb la nostra esmena número 194 és que aquestes ofertes parcials s'hagin de justificar sempre amb motius d'urgència que no haguessin pogut estar previstos en el moment de fer-se l'oferta general. Creiem que és un requisit prou raonable, fins i tot prou fàcil de complir, però al nostre entendre absolutament elemental. Si es vol fer una oferta parcial, trencar la lògica de l'oferta general que hi hagi motius d'urgència, motius imprevistos que ho justifiquin de forma clara.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. El Grup d'Esquerra Republicana també ha presentat esmenes; per defensar-les, té la paraula el diputat senyor Ridao. Té deu minuts.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, dintre d'aquest quart bloc de política de personal i de funció pública, la primera esmena que nosaltres hem assenyalat –i per la seva singularitat voldria en tot cas fer una referència en primera instància– és una esmena gairebé, jo diria, recurrent, sistemàtica en aquest debat de pressupostos, sempre en aquest apartat de la política de personal i de funció pública, que es refereix a la morositat de la Generalitat.

És aquesta, com dic, una qüestió recurrent, que ja fins i tot no en aquest debat de pressupostos, sinó en altres àmbits ha motivat successives iniciatives parlamentàries i que, de fet, ens preocupa perquè ens preocupa que el retard en el pagament de les subvencions, de les indemnitzacions o del preu de les contractacions constitueix, en la nostra opinió, un autèntic càncer que en la pràctica el que fa, com hem vist, és disminuir ostensiblement el paper de moltes entitats que presten serveis de caràcter social, que les condemna a la paràlisi –i estem assistint des de fa uns mesos, per exemple, a les dificultats que en l'àmbit dels serveis socials això està suposant–, però també en un altre aspecte importantíssim del que són les obligacions de pagament de l'Administració, com són les contractacions públiques, és evident que aquest retard condiciona molt i de manera molt important les possibilitats de finançament, per exemple, dels adjudicataris o dels contractistes d'obres o de serveis per part de l'Administració.

I amb aquesta esmena el que de fet plantegem és fixar en un termini, un termini que ens sembla prou prudent, de noranta dies, el pagament de les obligacions contraïdes, i per tant, en cas d'ultrapassar aquest termini, que l'Administració vingui obligada a pagar els interessos de demora que vinguin, si més no, a penalitzar aquest retard i que, bé, contribueixi a estimular o a agilitar els terminis de pagament de l'Administració. De fet, aquesta és una recomanació que ha fet el mateix Síndic de Greuges en el seu darrer informe i que fem nostre i, per tant, avui tornem a insistir i a posar sobre la taula amb aquesta esmena, concretament la 191.

Hi ha un segon bloc d'esmenes relatives totes elles a la millora del control a la transparència i a la participació dels treballadors i dels seus representants de la funció pública en aspectes tan diversos com –i ja s'hi ha referit també el diputat Josep Mir– a la objectivació dels criteris per determinar els complements de productivitat i de la seva publicitat. Aquest element, el de l'objectivació dels criteris, és evident que està condicionat o està subjecte o relacionat al lloc de treball concret que ocupa l'empleat públic, però també condicionat a la consecució dels objectius que s'han fixat. I també quan parlem de publicitat ho fem perquè ens sembla que no es compleix estrictament allò que estableix la legislació en matèria dels òrgans de representació del sector públic en aquest apartat.

En segon lloc també, dintre d'aquest bloc situem un conjunt d'esmenes pel que fa a la publicitat i la transparència de les gratificacions per serveis extraordinaris. Aquests conceptes sumats, tant els serveis extraordinaris com tots els aspectes relatius al complement de productivitat, per a aquest exercici de l'any 98, sumen 14.153 milions, per tant baixa segons els nostres càlculs un total d'un 2,7%, que és un percentatge molt modest en la nostra opinió, i fins i tot tenint en compte que les gratificacions soles, totes elles, pugen 4.000 milions, concretament 3.861 milions de pessetes. Per tant, són esmenes, si vostès volen, que el que pretenen o el que volen és evitar les arbitrietats, la discrecionalitat d'aquestes pràctiques que tot sovint es fan de manera clientelar o per amiguisme.

I finalment hi ha una esmena, la 195, que directament el que fa és estipular la prohibició d'obtenir ingressos atípics per tal que els empleats públics no puguin rebre cap participació dels tributs, comissions i altres ingressos de qualsevol naturalesa que corresponen a l'Administració de la Generalitat com a contraprestació dels seus serveis. I això ho fem per refermar la lletra, perquè en l'esperit segurament hi podem estar d'acord, però per refermar la lletra i el seu compliment, a la pràctica, d'allò que disposa la Llei 9/1994 i que en aquest apartat el seu compliment no deixa de deixar-nos insatsifets.

Hi ha un tercer bloc d'esmenes que són les referides a les hores extraordinàries, i aquesta, també, o aquest conjunt d'esmenes, també, són habituals en aquest debat de pressupostos arribats a aquest apartat. En total, es calcula per a l'any 1998 un total d'1.873.921 hores extres, que ascendeixen o pugen a un total de 4.147 milions de pessetes. Algunes entitats, que jo diria que tenim perfectament identificades, fins i tot, de cada any, són autèntiques especialistes en aquest terreny.

Pel que fa als departaments: Governació, Cultura, Presidència i Benestar Social són els principals departaments que, any rere any, evidencien o demostren el recurs automàtic i mecànic a les hores extres; en el cas del Departament de Governació no es justifica fàcilment, per exemple, recorrent a la figura dels bombers, perquè en molts altres àmbits de l'Administració..., per exemple, en la sanitat, hauríem de pensar en els sanitaris, que també, doncs, de vegades obliga al recurs de les hores extres, i no és precisament un dels departaments que enguany es distingeix més per aquesta pràctica.

I pel que fa a altres entitats autònomes o empreses, també tenim perfectament identificades empreses com Cigesa, Ferrocarrils, el Centre de Telecomunicacions, el Museu d'Arqueologia, la Junta d'Aigües, Incasol i la Comissió de Ports, que també són empreses, organismes autònoms, ens dependents de l'Administració, doncs, que tenen ben assumit aquest paper, any rere any, i, de fet, el que fan és deixar en paper mullat les iniciatives, per exemple, que el senyor Escudé recordo que l'any passat ens anticipava o ens anunciava que estaven en curs per part del Govern per tal de frenar les hores extres que es consideraven excessives, que no sabem en què s'ha traduït o en què ha consistit exactament aquest pla, però, sobretot, sobretot, el que fa és, jo diria, ridiculitzar –si se'm permet l'expressió– qualsevol posició del Govern en el debat sobre el repartiment del treball, deixant en molt mala posició fins i tot el pla Farreres o el pla d'ocupació, que, per cert, el cap de setmana ja va quedar, de fet, en molt mala posició per la reacció que en els carrers es va produir amb les diverses manifestacions convocades per les centrals sindicals, però que en aquest terreny, efectivament, queda molt mala situació, molt mal situat, si tenim en compte que les empreses públiques o la mateixa Administració de la Generalitat dona tan mal exemple, i, per tant, resta, en definitiva, possibilitats reals a la creació de llocs de treball.

D'aquí que proposem, si és que el Govern, efectivament, va per aquí, i està d'acord en la necessitat de reduir de manera considerable les hores extres, l'elaboració d'un autèntic pla de reducció significativa de les hores extres i, per tant, de creació de llocs de treball fixos a temps parcial, que és el que pretén aquesta esmena, i, en segon terme, millorar la informació i també la transparència sobre aquesta qüestió per fer complir, agilitar i flexibilitzar també els terminis, i, per tant, fixem un termini que ens sembla prudential de cada sis mesos, el que estipula la llei de participació sindical, i també fer-ho extensiu –per què no?– al conveni únic per al personal laboral dependent de l'Administració.

I pel que fa a la representació dels treballadors, hi ha l'esmena 198, que fa extensiu aquest deure d'informació i de transparència, concretament, a les centrals sindicals més representatives en l'àmbit de la funció pública.

I, finalment, per acabar aquest bloc, destaco per la seva especial singularitat l'esmena 199, que planteja, com altres anys hem fet, que la creació o ampliació de plantilles derivades de la posada en marxa o en funcionament d'una nova inversió hagi de finançar-se –com sembla el més lògic pensar–, doncs, l'increment de la

despesa resultant, de minorar els crèdits per a la despesa corrent i no recurrent a la pràctica –que ens sembla absolutament perversa i inacceptable per útil i sistemàtica que sigui– de reduir les inversions; és a dir, construint menys escoles, construint, per exemple, menys parcs de bombers o menys centres de dia, etcètera, etcètera. Per tant, ens sembla d'una lògica «aplastant» que, doncs, es recorri no a la minoració de la inversió real sinó que, en qualsevol cas, la reducció de la despesa corrent per tal, doncs, d'assumir la posada en marxa d'algun nou organisme o d'algun nou servei que no estava previst inicialment.

I aquesta és, concretament, l'esmena 199...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Bé, el Grup Popular també té l'esmena 201. La senyora Dolors Montserrat vol intervenir; té la paraula.

La Sra. Montserrat i Culleré

Només per anunciar la retirada d'aquesta esmena.

El vicepresident primer

Doncs, moltes gràcies. Ara correspon la intervenció del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que ho farà el senyor Jordi Guillot; té la paraula.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. En primer lloc, informar que algú s'ha descuidat un... (*Pausa.*) Jo crec que, a l'hora de presentar aquestes esmenes, és important assenyalar el canvi d'ambient respecte a tot allò que afecta la funció pública de l'any passat a enguany. Si recordem, l'any passat era un any de congelació salarial, d'un alt i greu nivell de conflictivitat, que, fins i tot, va portar manifestacions davant d'aquest Parlament de Catalunya, i enguany ens trobem davant d'un debat pressupostari que afecta el personal que treballa a l'Administració de la Generalitat de Catalunya, que parteix d'un acord, d'un acord signat darrerament entre l'Administració i els seus empleats i empleades públics. És per això que la majoria de les disset esmenes que ha presentat el nostre Grup Parlamentari són esmenes que vénen recollides o emanen de l'esmentat acord.

La primera esmena que presentem com a grup és l'esmena número 202, que és d'aprovació dels crèdits destinats a atendre les despeses de l'òrgan de mediació tipificat en l'acord entre els empleats i l'Administració. Aquesta figura d'aquest òrgan de mediació era –i és– per als representants laborals un instrument clau per a la gestió de les relacions entre els sindicats i l'Administració. El nostre Grup Parlamentari –aquí fent-nos portaveus i altaveus de l'opinió dels sindicats– donem una

especial importància a donar compliment a aquest acord i, sobretot, a donar viabilitat a aquest òrgan que permetrà un nivell de mediació, de relació i de «desconflictivització» important de les relacions laborals en l'Administració de la Generalitat.

Per altra part, hem presentat les esmenes 205 i 207, que són bàsicament els enunciats dels esmentats acords sobre l'ús i el tractament de les hores extres. Allà s'assenyalen quines són les causes –emergència o força major–; es proposa que al llarg del 98 i mitjançant el diàleg es proposaran fórmules per reduir-les, element que també consta en l'acord entre els sindicats i el Govern, i que les hores extres prioritàriament es compensaran amb hores lliures de servei.

I això, evidentment, té una doble importància, tant des de la pedagogia que pot representar per a la Generalitat anar disminuint el nombre d'hores extres, avui per avui, exagerat, com la necessitat, fins i tot, que la compensació per hores lliures signifiqui un millor i major repartiment del treball.

Per altra part, quan el Govern es planteja anar a una disminució del 2% de la plantilla anualment, és important que en el tractament de les hores extres primi aquesta compensació per temps lliure i no la compensació econòmica.

I, per últim, també, dins els acords abans esmentats i traslladats en fórmula d'esmena, el necessari coneixement públic de les hores realitzades, tant dins de la Generalitat, dels treballadors i dels seus representants, com del mateix Parlament de Catalunya, que és l'esmena número 207.

Un altre bloc que configura les esmenes presentades pel nostre Grup Parlamentari és tot allò que afecta els complements de productivitat. Aquest és un aspecte que genera greuges, que genera inquietud entre els empleats i les empleades públiques, que no acaba de trobar definicions concretes, objectives i rigoroses dins el conjunt de la Generalitat, i és per això que hem presentat les esmenes 203 i 204, que tenen un doble objectiu.

Per una part, la necessitat d'establir criteris que regularitzin, per al conjunt de l'Administració, aquests complements de productivitat. I en segon lloc, el necessari fons interdepartamental que permeti evitar desigualtats entre allò que podríem anomenar departaments rics i departaments pobres; és a dir que aquests complements de productivitat no estiguessin únicament i exclusivament motivats pel nivell, diguéssim, de les partides pressupostàries de què cada departament pot gaudir.

Per altra part, hem presentat un conjunt –segurament el més nombrós– d'esmenes a tot el que fa referència a l'oferta pública d'ocupació, i, evidentment, sempre, també, en gran part, esmenes que es desprenen dels acords assolits entre els sindicats i el Govern.

En aquestes esmenes proposem que, en primer lloc, es tinguin en compte també les persones que integren les borses de treball creades per la Generalitat, junt amb els aturats, en la contractació del personal laboral; en el text a l'articulat es fa referència únicament i exclusivament a prioritzar la gent que pateix l'atur, i nosaltres incorporem que després d'aquesta primera prioritat

s'incorpori tot allò, tot aquell cúmul de persones que han estat dins de les borses de treball que ha anat creant la Generalitat de Catalunya.

En segon lloc, que l'índex d'estabilitat, és a dir, l'alt nivell de vinculació fixa del percentatge del personal total sigui un mínim del 90%, per tal d'evitar que els índexs de temporalitat i precarietat dins l'Administració de la Generalitat siguin al més reduïts possible, i evidentment sempre motivats per causes ben concretes. Garantir dins d'aquesta oferta pública d'ocupació el dret a la promoció, la mobilitat i la carrera administrativa, i, per últim, donar la informació necessària en el Parlament de Catalunya de les mateixes ofertes públiques d'ocupació i del control de tots aquests requisits.

Per últim, hem presentat un altre grup d'esmenes més referides a aspectes concretes sobre la necessitat d'incrementar el nivell de contractació de les persones amb disminucions físiques; creiem que és l'única manera de poder anar assolint i complint els objectius que marca la llei, ara per ara, globalment, i, fins i tot, quant a nivell dels departaments estem molt per sota del que marca la llei. Una segona esmena, amb un nivell més concret, que és veure com podem anar compensant tots els onze punts de poder adquisitiu que van perdre els empleats i empleades de la Generalitat en aquest darrer període. I tres més que serien la 216 i 217, que expressen la voluntat d'obrir un diàleg i la concertació per tal d'avançar en la reforma de l'Administració i la seva racionalització, i la 208, que és una esmena recurrent, any rere any, perquè les pensions que afecten els consellers quan deixen de ser-ho, no tan sols —aquests divuit mesos— s'acabin, o finalitzi aquesta pensió quan tenen altres retribucions a càrrec dels fons públics, sinó també a nivell de fons privats. Valgui com a exemple que seria impensable que estiguéssim pagant una pensió de divuit mesos a uns consellers que puguin ser presidents de concessionàries d'autopistes, seria una cosa, diguéssim, que la gent no entendria; com que no ho entendria, creiem que incorporar a aquests fons públics l'element de fons privats faria més raonable i més intel·ligible, i sobretot més just, el sentit d'aquesta esmena.

És a dir, tot un seguit d'esmenes —i amb això acabaria— que, enguany, junt a l'hora d'incorporar tots aquells aspectes, que creiem que caldria..., que hem anat recuperant d'altres debats pressupostaris que introdueixen elements de racionalització o de major concreció en la política de personal de la Generalitat, hem volgut primar i primem amb el redactat d'aquestes esmenes el fet de traslladar el text articulat i el capítol que afecta el personal tot allò que es desprèn dels acords, des de l'esperança i des del convit, especialment al Grup de la majoria, que aquest trasllat d'uns acords signats pugui representar no tan sols un compromís amb aquests acords sinó la garantia i la fiabilitat que aquests acords es compliran de cara als 120.000 quasi, aproximadament, empleats i empleades que té avui dia la Generalitat de Catalunya.

És per això que hem presentat aquestes esmenes, i, evidentment, demanaríem el vot per a aquestes.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Guillot. Per a un torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Efectivament, per fer el posicionament, i el torn en contra, en aquest cas, de totes les esmenes presentades pels grups que m'han precedit en l'ús de la paraula.

Jo diria que en aquest grup..., bàsicament, la preocupació que han presentat els diferents grups va a l'entorn —i d'una forma molt explícita ho ha fet el Grup Socialista per la qüestió de la productivitat— del tema de les hores extres, el personal laboral i la pensió dels ex-consellers, que també ha estat reiteratiu en els altres grups, i ha sortit també un tema, que també tindrà molt d'interès en referir-m'hi —en aquest cas qui l'ha esmentat, qui ho ha presentat ha estat el Grup d'Iniciativa per Catalunya, a través del seu portaveu, senyor Guillot— en relació amb la reserva de places per a les persones discapacitades, també em permetré un comentari a l'entorn de la seva proposta. I, en definitiva, doncs, intentaré, també com he anat fent fins ara, anar explicant els posicionaments del nostre Grup a l'entorn d'aquestes preocupacions.

He notat, com deia, el fet que els complements de productivitat és un tema que preocupa el conjunt dels grups que han intervingut. Jo crec que des d'aquest punt de vista s'hauria..., procuraré, diríem, ser rigorós amb la informació, perquè és un tema delicat. Es podria pensar, podria mantenir-se, doncs, la idea que ha sortit per part d'alguns grups, que és un complement que pot estar repartit d'una forma arbitrària, potser poc correcta, amb uns criteris que no s'ajustin exactament, doncs, a criteris objectius. Jo, senyor Mir, li diria que, precisament per ser un tema que té una certa complicació, que, per altra banda, és conegut tant pels sindicats com per les empreses que tenen la representació del personal, si fos arbitrària la forma en què es repartís el complement de productivitat, segur que seria un tema polèmic, segur que seria un tema que tindríem plantejat, doncs, en el Parlament o el tindrien en els diferents departaments. Jo crec que això..., i li puc fer —i li ho deia, mentre vostè intervenia, al senyor Martí Carnicer— fer arribar l'acord, si és que no el té, de Govern, el que regula el complement de productivitat. Home, sempre, segur que es poden trobar aspectes millorables, com tot; però jo crec que garanteix suficientment aquesta precaució que han anat mostrant alguns grups a l'entorn d'això, de si a l'hora de fer-ho efectiu pot ser més o menys aplicat amb arbitrarietat o no. Jo crec..., li faré arribar aquest document, senyor Mir, com als altres grups, si també el desitgen, perquè puguin, fins i tot, constatar i fer el seguiment i veure si realment la forma en què es fa és la correcta o no, perquè em sembla que és una de les obligacions que té el Govern, i també el Grup que li dona suport, de donar aquesta informació, i és absolutament necessari per part dels grups de l'oposició de poder-ho conèixer.

Un tema recurrent, també, per part de tots els grups està en relació amb les pensions, la pensió que alguns con-

sellers, exconsellers, poden cobrar. Jo crec que aquest és un tema que, des del meu record, pràcticament des que es va produir l'acord en la Llei de pressupostos que això fos així, doncs, ha estat un motiu de debat, perquè jo crec que..., no voldria pensar que és un motiu, diríem, de voler polemitzar, senzillament, pel que pot representar d'espectacularitat si fos el cas, sinó perquè potser fins i tot la informació que es té tampoc és la correcta, fins al punt que, entre discurs i discurs, comentàvem amb el portaveu del seu Grup si la pensió fa referència al sou o si fa referència al total de la seva assignació. Jo crec que és un tema –ho demanava el senyor Martí Carnicer– que en podem parlar, no en aquest debat, segurament, però en podem parlar, perquè d'una vegada per totes no es continuï produint, debat pressupostari darrere de cada debat pressupostari, doncs, la mateixa qüestió a l'entorn dels exconsellers.

Són quantitats absolutament molt –molt– petites, en la línia del que pot ser el sou que poden percebre, doncs, els mateixos diputats o qualsevol altre càrrec, que no més es justifica si la situació en què es pot trobar aquella persona que ha deixat en un moment determinat el càrrec de conseller per reincorporar-se a la seva vida normal, laboral..., doncs, és una petita ajuda. I em sembla que voler magnificar-ho és no ajustar-se exactament a quin és el problema.

Per tant, senyor Mir i senyor Guillot –que també ho han tret–, és un tema que deixem obert per poder-ne parlar, si volen, amb més profunditat. Creiem que serà difícil que arribem a un acord de dir: «Escolta, mai, en cap cas...», perquè ho hem fet en altres organismes de la mateixa Generalitat, entre d'altres el mateix Parlament. I, en qualsevol cas, senyor Mir, mai l'estalvi podia anar dirigit en la línia que vostè ho planteja en la seva esmena. Vostè fa una proposta dient: «Tot l'estalvi que es produeixi en aquest capítol, el podem destinar...» Escolti, segur que l'estalvi que es pugués fer... Un tema és el de fons, i l'altre és la forma, però segur que l'estalvi que es pugués fer no ens solucionaria cap dels problemes pressupostaris; és a dir, ho dic per situar-ho just en la seva magnitud.

En relació amb un tema que també ha anat sortint i que fa referència a les hores extraordinàries, jo voldria –i fer-ho des d'aquesta tribuna, pel que representa encara més de compromís– explicar que, tot i que la voluntat del Govern ha estat d'anar reduint –i de fet s'ha fet– el capítol d'hores extraordinàries i de premis extraordinaris, voldria fer-los adonar que el 80% del que s'esmerça en premis extraordinaris o en hores extraordinàries, bàsicament, està en Bombers, en sanitat i en aquells cossos o en aquelles parcel·les del Govern en què és pràcticament impossible –és pràcticament impossible– poder fer-hi reduccions, per la seva, fins i tot, imprevisió. És a dir, mai podem preveure –tant de bo que sigui així–, doncs, que aquest proper any 98 tinguem un estiu tranquil, que no se'ns cremin gaires boscos, que no hàgim de necessitar excessiva participació, per exemple, per part del Cos de Bombers, perquè això faria, segur, no només desaparèixer el capítol a què vostès fan referència, de premis extraordinaris i d'hores extraordinàries..., perquè les pròpies necessitats del servei això ens ho demanarien.

Voldria també fer un esment molt concret a l'entorn de la petició que ha fet Iniciativa per Catalunya d'apujar la reserva dels..., arribar al cent per cent de la reserva de places per a les persones amb discapacitats. En aquest moment, com sap el senyor Guillot, en totes les convocatòries que es fan des del Govern, ja sigui des del Govern en el sentit de Generalitat, o bé de les empreses de la Generalitat, sempre, la reserva de places que es fa com a compliment de llei és del 3%, com coneix perfectament. A aquest acord vam arribar-hi amb la voluntat que anar incorporant la reserva del 3% a cadascuna de les convocatòries pogués consolidar el 2% que semblava que podia ser una mesura, doncs, ni òptima, ni bona, ni dolenta: era una mesura que ens semblava prudent en el moment que es va produir l'acord. En aquests moments –en aquests moments–, en el conjunt de l'Administració, les places ocupades per persones amb discapacitats estan a l'entorn de l'1%. És a dir, això és fruit del fet que no ampliem el marge i passem del 3 al 7? Doncs, li puc dir que no, senyor Guillot; li puc dir que no amb tota rotunditat, perquè la participació a cadascuna de les convocatòries de persones amb discapacitats sovint queda bastant per dessota de la mateixa previsió; és a dir, tu fas una previsió del 3%, i, a l'hora de presentar-se en aquestes convocatòries, rarament –rarament– s'arriba a cobrir aquest espai. Per tant, passar del 3 al 7..., si volgués, doncs, fer un brindis al sol, li ho podria dir tranquil·lament, perquè serà difícil que s'hi pugui arribar, perquè –com li dic– no és un problema que, com que només hi ha el 3, hi ha gent que queda al marge de poder-se presentar a la convocatòria perquè no arriba..., perquè no arribem al 4 o no arribem al 5... No, no: és que és un problema a l'entorn de la possibilitat d'anar-se incardinant en el món laboral pel qual les mateixes persones amb discapacitats tenen unes certes dificultats.

Senyor president, senyores i senyors diputats, amb aquests raonaments votarem en contra de les esmenes proposades per tots els grups que m'han precedit en l'ús de la paraula.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació del bloc de política de personal i de funció pública. Com en la votació anterior, demano als portaveus si es pot fer una votació única de totes les esmenes de tots els grups. Ha quedat retirada l'esmena del Grup Popular. *(Pausa.)* Doncs, si els diputats i diputades ocupen els seus escons, procediríem a iniciar la votació.

Iniciem la votació. Totes aquestes esmenes han sigut refusades per 43 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Passem al següent bloc: política de cooperació local. Té, en primer lloc, la paraula, pel Grup Socialista, que suposo que defensarà a més les esmenes conjuntes amb altres grups, el diputat senyor Josep Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. (*Remor de veus. Pausa.*) Bé, senyores i senyors diputats, defensaré simultàniament les esmenes conjuntes a aquest bloc sobre cooperació amb l'Administració local, i també les esmenes específiques del Grup Socialista al mateix bloc. Són molt diversos els temes afectats per aquestes esmenes, són moltes les esmenes presentades en aquest bloc, i intentaré fer-ne la selecció de les que em semblen potser més rellevants.

Per començar, hi ha diverses esmenes –relacionades, sobretot, amb l'article 44 del Projecte de pressupostos– que fan referència a la participació dels ajuntaments i dels consells comarcals en els pressupostos de la Generalitat. No reiteraré aquí les estimacions fetes ja en el debat a la totalitat d'aquests pressupostos per part del nostre Grup, de considerar escandalosament baixes aquestes participacions, principalment en el cas dels municipis, que porten molts anys congelades; ja hem vist que finalment el Grup de la majoria, d'acord també amb els seus socis del Partit Popular, i –si no ho recordo malament– també amb el Grup Mixt, han presentat esmenes per mirar de corregir molt i molt i molt modestament aquesta situació i incrementar finalment d'un 2% la participació dels ajuntaments –avanço que per descomptat, tot i que ens sembla insuficient, donarem suport a aquesta esmena–, però, com deia, no entraré a valorar de forma directa la quantia del fons –el que podia dir, ja ho vaig dir fa una setmanes–, sinó altres aspectes, més de gestió i més d'actualització d'aquest fons.

Creiem que ja comença a ser hora, una vegada porta aquest fons tres anys, com a mínim, instituït, ja comença a ser hora que la seva determinació deixi de ser una operació que any darrere any s'ha de negociar de nou amb el Govern per part de les entitats municipalistes i discutir-se de nou en aquest Parlament, i creiem que començaria a ser hora que aquest fons municipal es fixés en funció d'un percentatge determinat en els ingressos de la Generalitat.

Proposem amb aquesta finalitat que, per començar, aquest any, i sense demanar que aquest fons creixi de forma espectacular, sinó que més o menys es quedi, si fa no fa, tal com és, es fixi aquest percentatge en un 1%. La previsió del Govern, els 4.000 milions previstos pel Govern ronden aquesta xifra; deuen ser un 0,999 i potser uns quants decimals més. Per tant, fixar-ho en un 1% no incrementaria significativament la despesa, però creiem nosaltres que assentaria un principi important, un concepte important, que és el d'estabilitat d'aquesta participació i el de determinació pràcticament automàtica d'aquesta participació, en funció dels ingressos de la Generalitat. Per descomptat, creiem que aquest 1% és notòriament insuficient, i també voldríem plantejar ja des d'ara l'objectiu que aquest percentatge anés creixent i es pogués situar al més aviat possible en un percentatge que nosaltres considerem absolutament elemental, que seria d'un 5%.

Pel que fa a la participació dels consells comarcals, més enllà de fixar aquest mateix criteri, nosaltres creiem que hi ha una cosa prèvia, que ja hem demanat moltíssimes

vegades –ho hem demanat en diverses ocasions, en el debat dels pressupostos, i en molts d'altres debats–, i és que aquí hi ha una assignatura pendent del Govern, que és la de definir amb rigor què és el que han de fer, què és el que fan i què costa aquest què fan i què han de fer els consells comarcals. En el cas dels ajuntaments, ho tenim molt clar: són administracions molt consolidades, i els seus serveis són bàsics, i la societat té molt assumit i molt clar quina és la seva utilitat, no únicament política, sinó també administrativa. En el cas dels consells comarcals, no ho sabem, i el Govern porta molts anys dient-nos que algun dia ens ho explicarà, tirarà endavant els estudis pertinents; no ho ha fet. Nosaltres creiem que no és responsable seguir destinant partides importants d'aquest pressupost a unes administracions que segueixen essent força misterioses pel que fa a la seva utilitat social i administrativa.

Aquesta clarificació que demanem pel que fa a les despeses, als serveis dels consells comarcals, també ens agradaria, aquesta mateixa clarificació, en la gestió de diversos programes, de diverses partides, de transferències finalistes a favor del món local. En els pressupostos n'hi trobem diverses, d'aquestes partides: Pla únic d'obres i serveis, fons comunitaris, distribució als ajuntaments de Catalunya de partides que vénen dels pressupostos generals de l'Estat amb destinació local, la mateixa cooperació local, els fons de serveis socials, els fons d'ocupació de l'Inem, etcètera. En tots aquests casos, hem denunciat moltes vegades –que, la veritat, no ens han donat explicacions que ens permetin deixar de seguir-ho denunciant–, hem denunciat moltes vegades la manca de claredat en els pressupostos, la manca de claredat en els procediments. Diners que, segons els pressupostos generals de l'Estat, haurien d'anar destinats als ajuntaments, i no està clar que acabin d'arribar tots ells als ajuntaments, o que no serveixin –que és el que sol passar més sovint– perquè la Generalitat se n'estalviï de partides amb la mateixa finalitat. Això ho han demostrat, crec jo, de forma clara, en aquesta mateixa tribuna, en relació amb el Pla únic d'obres i serveis, i el mateix pensem que, a vegades, es podria dir pel que fa a les subvencions als serveis socials, i a partir dels traspassos de l'Inem, probablement passarà quelcom semblant amb els diners que venien de fons d'ocupació. I, per descomptat, també amb els fons europeus pot passar quelcom de semblant.

Nosaltres hem proposat, proposem amb les nostres esmenes diverses disposicions addicionals per intentar resoldre, per intentar evitar aquestes situacions. Proposem una nova disposició addicional, per exemple, per clarificar les aportacions al Pla únic d'obres i serveis, deixar clar quins són els recursos que l'Estat destina a aquesta finalitat, i quins són els que també hi destina la Generalitat; assegurar que ni uns ni altres es perdin pel camí; que ni uns ni altres serveixen per minorar altres subvencions. També demanem una participació local efectiva en la distribució entre els ajuntaments de les subvencions amb càrrec a la Unió Europea, les diverses partides de subvencions comunitàries. També una nova disposició addicional que garanteixi mecanismes per garantir una destinació efectiva als ens locals dels recursos estatals, que, ja sigui per la via de cooperació local, per la via de serveis socials o de plans d'ocupa-

ció, haurien d'anar destinats als ajuntaments, que hi vagin de forma efectiva, que no serveixin per minorar les dotacions de la Generalitat amb la mateixa finalitat, tal com ha passat en diversos altres exercicis.

En un altre ordre de coses, altres esmenes que defensem en aquest Grup fan referència –en aquest cas singularitzant, ja, molt– a la necessitat de dotar de forma específica; demanem, els diversos grups que subscriuim moltes de les esmenes que ara defenso, la quantitat de 3.000 milions de pessetes per a la capitalitat de Barcelona. Al nostre entendre, la ciutat de Barcelona no hi ha dubte que sosté multitud de serveis i d'equipaments que transcendeixen en molt l'àmbit poblacional i territorial d'aquesta ciutat; hi ha una aportació molt generosa pel que fa a les despeses municipals del municipi de Barcelona en equipaments que tenen una transcendència territorial que va molt més enllà dels seus límits físics, i nosaltres creiem que, des dels pressupostos de la Generalitat, hi hauria d'haver una participació efectiva, que nosaltres, molt modestament –hi insisteixo: molt i molt i molt modestament–, xifrem en 3.000 milions de pessetes per contribuir al sosteniment de les despeses de capitalitat d'aquesta ciutat. Creiem que és de justícia, des de la màxima instància representativa de la societat catalana, com són el Parlament i la Generalitat, fer aquesta compensació a les despeses singulars que, de forma molt generosa, assumeix i ve assumint, des de fa molts anys, l'Ajuntament de Barcelona. Per tant, demanem que hi hagi aquesta aportació, molt modesta, molt petita, però que ens sembla absolutament elemental.

Altres esmenes fan referència a la necessitat de dedicar un nou precepte, un nou article 45 –proposem que sigui– per regular de forma efectiva els ajuts de la Generalitat al finançament del deute municipal, a ajudar a fomentar el refinançament del deute. És un objectiu que hem defensat moltes vegades; no ens cansarem de seguir-ho fent, ja que, com que no ens fan cas, així ho hem de seguir fent. També demanem una aportació específica de la Generalitat a un esdeveniment que esperem que es pugui produir durant l'any que ve, i que probablement serà d'una gran significació, que és l'organització i celebració del Segon Congrés dels Municipis Catalans; és un esdeveniment formalment ja convocat per la Federació de Municipis de Catalunya, i creiem que hi hauria d'haver una aportació, una col·laboració entusiasta, també de la Generalitat, en aquesta mateixa celebració.

També demanem que els ajuntaments siguin informats –i així proposem, en aquest sentit, una esmena a l'article 11 del Projecte de pressupostos– de totes les subvencions atorgades per la Generalitat a entitats, famílies, persones, empreses, situades dins del seu terme municipal. Nosaltres ho plantejem, si ho volen vostès, amb una generalitat molt àmplia; es podria matisar més; entenc que hi ha una sèrie de situacions que fan absolutament elemental aquesta informació, i és en tots aquells casos en què les subvencions incideixen, o freqüen les competències municipals, com passa moltes vegades. Subvencions a entitats socials, a entitats culturals, a entitats educatives del terme municipal; subvencions que, moltes vegades, com que no hi ha aques-

ta necessària transparència, les entitats de torn també negocien davant dels ajuntaments i, per tant, situacions, moltes vegades, de concurrència de subvencions a unes entitats i de marginació d'unes altres. Si hi hagués aquesta informació als ajuntaments, nosaltres creiem que es podria assegurar des de l'àmbit local una major racionalitat en la distribució de les subvencions públiques.

També demanem que es paguin de forma efectiva interessos per demora a favor de les entitats locals; en casos de retards en les transferències a les mateixes corporacions locals, tant transferències de subvencions com transferències incondicionades, ho hem demanat moltes vegades, i hem de seguir-hi insistint. Aquests retards, que surten normalment dels límits raonables, causen multitud de perjudicis que els pressupostos de la Generalitat haurien de compensar.

I finalment, també demanem –i amb aquest punt acabo, no tinc temps de referir-me de forma explícita a tota la resta d'esmenes, que dono, per tant, per defensades–, demanem també que s'institueixi a partir d'ara un tràmit de consulta a favor dels ajuntaments o de les entitats representatives del món local, un tràmit de consulta de l'avantprojecte de pressupostos. Creiem que és de sentit comú. Aquest tràmit de consulta ja es preveu a favor d'altres entitats representatives, a favor –si no estic equivocat, i si ho estic, estic segur que el senyor Codina m'ho farà saber–, un tràmit d'aquestes característiques es preveu, doncs –i és normal que hi sigui–, en relació amb les entitats representatives del món social –sindicats i la resta–, i nosaltres creiem que, per la seva gran significació, i per la seva presència reiterada en els pressupostos, per la seva funció de representació d'interessos locals i d'interessos territorials, creiem que també estaria bé que en la tramitació del Projecte de pressupostos, i prèviament a la seva aprovació pel Consell Executiu, hi hagués un tràmit d'informe o consulta a les entitats municipalistes, a les entitats representatives del món local. De fet, aquest principi és un principi que s'inscriu plenament en les relacions de lleialtat institucional previstes en el nostre marc constitucional. Reconèixer-lo no costaria diners, i estem segurs que facilitaria una millor entesa entre la Generalitat i el món local.

Res més. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Mir. El Grup d'Esquerra Republicana ha presentat també esmenes, concretament, dinou –o vint, exactament–; per defensar-les, té la paraula el senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Exactament són vint, més les dotze que s'han presentat conjuntament amb d'altres grups, fan un total de trenta-dues esmenes en les quals l'objectiu fonamental del nostre Grup és el d'intentar, d'alguna manera, modificar la política del Govern en relació amb els ajuntaments, els consells comarcals, amb l'Administració local, en definitiva.

Segurament que molts dels arguments que expressarem ja han estat expressats, ja sigui per la intervenció anterior, sigui per les intervencions futures, o sigui per les intervencions que ja es van fer al seu dia, sobretot en els debats a les esmenes a la totalitat; per tant, segurament que, fent un esforç per resumir i, en tot cas, per concretar, jo em limitaré molt més a expressar alguns conceptes que, en definitiva, s'han vist reflectits en les diferents esmenes i, en tot cas, potser sí que faré alguna referència més concreta a alguna esmena que considerem important.

Com he dit abans, les esmenes que presenta el nostre Grup, en definitiva, no pretenen cap altra cosa que intentar corregir la política que el Govern té en relació amb les administracions local; en definitiva, els ajuntaments i els consells comarcals, que, per nosaltres, és la veritable –i la que hauria de ser única– Administració local d'aquest país. Moltes de les esmenes que hem presentat s'emmarquen en l'àmbit del finançament dels ajuntaments i dels consells comarcals, que, en definitiva, és una mica la clau de futur i la clau que en aquests moments ha d'obrir la porta de futur a moltes d'aquestes administracions.

És evident que els recursos que en aquests moments tenen els consells comarcals i ajuntaments no són suficients per poder desenvolupar la seva tasca de forma normal, el creixement d'activitats, el creixement de competències, el creixement de recursos pròpiament municipals, han crescut d'una manera molt important d'ençà que hi ha ajuntaments democràtics, és a dir, els creixements són importantíssims, de l'any 79 fins ara, i segurament que aquests creixements han provocat en molts casos una crisi lògica en funció del creixement, una crisi de model, una crisi també, evidentment, de finançament.

Això fa que, d'alguna manera, nosaltres plantejem que caldria fer una reflexió profunda, una reflexió en l'àmbit del finançament, també, profunda, i sobretot, pensar quin és el disseny global que es pretén, quin és el paper que es vol que juguin les administracions locals. Aquest paper, des del nostre punt de vista, no està clar. No està clar, i es va veient que no està clar en molts dels àmbits en què actuen els ajuntaments en relació amb la Generalitat. Per exemple, no està clar, quan parlem del Pla director d'inversions locals, al qual, doncs, hem presentat alguna esmena, i esmenes que van, sobretot, en la línia d'aconseguir una major coordinació, d'aconseguir també que el Parlament de Catalunya i la Comissió de Govern Local puguin tenir alguna mena de paper i puguin dir alguna cosa en tota aquesta qüestió, i, sobretot, també, que s'aconsegueixi d'alguna manera una major transparència, i que es trenqui una mica aquesta dinàmica fosca –si em permeten l'expressió– que en aquests moments hi ha en aquest terreny. També, en aquest sentit, hem presentat alguna esmena per intentar clarificar tot el que fa referència al PUOSC, al Programa d'obres i serveis, amb referència amb anualitats anteriors, però, sobretot, també, de cara al futur, per intentar, en la mateixa línia que comentàvem fa un moment, de clarificar molt més com han de funcionar aquestes qüestions.

Lògicament, si parlem de finançament, algunes de les esmenes que hem presentat van en la línia d'intentar una major participació dels ingressos obtinguts per la Generalitat de Catalunya en concepte de tributs cedits, i, en aquest sentit, és evident que aquesta és, encara, per nosaltres, una de les assignatures pendents i importants.

També és lògic que, si parlem en aquests moments de crisi de creixement, de crisi de model, fins i tot, ho fem en funció que la situació econòmica de moltes administracions locals és realment preocupant. I ho és per la inversió que s'ha fet, pel tipus de crèdits que s'han demanat i, en aquest sentit, hem presentat diverses iniciatives al llarg d'aquesta legislatura, i hi han alguns aspectes que són essencialment preocupants, sobre els quals també hem fet esmenes. Per exemple, en relació amb les relacions econòmiques que hi ha normalment entre l'Administració local i la Generalitat. En primer lloc, no es compleix la Llei en el sentit dels terminis de pagament, i, a més a més, en molts casos, quan no es compleix la Llei, és a dir, que la Generalitat es retarda en el pagament –això és sempre–, doncs, els interessos, normalment, corren a càrrec dels ajuntaments o dels consells comarcals, essencialment, dels ajuntaments. I, per tant, en aquest sentit, hi hauria d'haver alguna fórmula de correcció, i, sobretot, que la Generalitat assumís molt més les seves responsabilitats.

En aquesta mateixa línia, hi ha una esmena important, des del nostre punt de vista, la 253, que fa referència a l'ajut del finançament del deute municipal. És indubtable que aquest –com he dit abans– és un dels problemes que, en aquests moments –fruit d'aquest creixement, fruit d'aquesta crisi de model, fins i tot–, hi ha plantejat a casa nostra, i, per tant, en aquest sentit, l'esmena presentada va molt en la línia que es plantegin ajuts al finançament del deute municipal consistents, essencialment, a subvencionar l'interès dels préstecs que, actualment, tenen concertats els ajuntaments amb entitats financeres, en la quantitat equivalent a un terç del tipus d'interès oficial.

En definitiva, amb això entendrem que es plantejaria tota una altra dinàmica; es plantejaria tot un altre marc de relacions i, segurament, això podria, com a mínim, plantejar una mica de llum en aquesta foscor que he comentat abans de cara al futur.

Aquesta –com deia abans– és una esmena important des del nostre punt de vista perquè el que pretén és corregir aquesta situació o aquesta disfuncionalitat amb què en aquests moments ens trobem en relació amb les finances municipals.

Una altra esmena important, també, en aquesta línia és la que fa referència a l'entesa sobre el finançament local. D'alguna manera, el que plantejem és que, al llarg de l'any 88, el Govern, conjuntament amb les entitats associatives del món local –per tant, Federació de Municipis i Associació Catalana de Municipis–, elabori un pla de finançament local per al període 1998-2002, i que, d'alguna manera, estructurí el Fons de cooperació local, la cooperació econòmica local, les transferències específiques dels departaments, organismes i empreses de la Generalitat cap a les entitats locals i els recursos provinents dels fons europeus.

Quant a aquesta entesa del finançament local, en tot cas, penso que és molt clar el sentit de l'argumentació que he expressat; en definitiva, si nosaltres estem plantejant que aquest és un dels problemes principals dels ajuntaments, per una banda, que és fruit, una mica de tot aquest procés que s'ha seguit, de la necessitat de més inversió que han hagut d'assumir molts ajuntaments i, per tant, que és fruit, o és fill, en tot cas, d'aquest model de creixement o d'aquesta crisi de creixement, és lògic que es plantegi, d'alguna manera, aquest intent d'entesa sobre el que hauria de ser el finançament local del nostre país.

Quant a una altra esmena, pel que fa referència als terminis de pagament de les transferències i convenis, d'alguna manera –com he dit abans–, és habitual, és un fet habitual que no es compleixin els terminis de pagament previstos en els convenis de traspàs de recursos de la Generalitat cap a les corporacions locals. I, en aquest sentit, és també clar que això hauria de generar interessos de demora i, per tant, això, d'alguna manera, que es faci d'una vegada per totes; en tot cas, és un fet reconegut ja des del punt de vista legal i caldria, d'alguna manera, també, doncs, que tingués un reflex en la Llei de pressupostos.

Aquest és un tema d'estricta justícia; en tot cas, no sé si el Grup de la majoria podrà tenir-ho en compte o no, però el que és evident és que, amb la mala actuació, en aquest cas, o amb la mala gestió per part del Govern de la Generalitat, el que s'està fent és carregant altres administracions que ja tenen, de per si, prou problemes per existir.

Una altra esmena, també presentada pel nostre Grup, va en el sentit d'aclarir quines són les aportacions que fa l'Estat amb destinació a les corporacions locals –entemem que seria bo que la Generalitat aclarís aquest extrem–, i una altra esmena, també –com s'ha comentat abans–, fa referència a l'aportació que s'hauria de fer de cara al segon congrés de municipis. En tot cas, sí que voldria fer un matís important, que és que, per a nosaltres, seria desitjable que aquest fos un congrés veritablement de tots els municipis de Catalunya. És a dir, no només d'uns municipis; no només dels convocats per una de les dues associacions; és a dir, nosaltres, aquesta esmena, evidentment, no sabem quin futur té –en tot cas, no tinc massa esperances–, però el que és evident és que només tenen sentit, aquestes esmenes, si, realment, el congrés de municipis és convocat tant per la Federació de Municipis com per l'Associació Catalana de Municipis i, per tant, en aquest sentit, fem vots, primer, perquè s'aprovi l'esmena i, segon, perquè, en el cas que s'aprovi l'esmena, aquesta sigui una realitat compartida per tothom, per tots els municipis. Hi insisteixo: és fonamental que aquest segon congrés de municipis es faci des del plantejament d'unitat, es faci des del plantejament que tots els municipis de Catalunya hi han de participar.

Nosaltres entenem que aquest és un fet absolutament necessari; hem fet bandera al llarg d'aquesta legislatura, o de l'anterior, l'anterior, etcètera, que calia, d'alguna manera, intentar recuperar o intentar que es fes

aquest congrés de municipis, però insistim molt en la consciència que han de ser tots els municipis que hi participin d'una manera clara, directa i sense que hi hagi, en aquests moments, doncs, complicacions entre el que serien les dues principals, les dues úniques, d'altra banda, associacions municipalistes.

També hi ha alguna esmena que fa referència a l'especificitat de Barcelona com a capital de Catalunya i, per tant, de les necessitats del seu ajuntament en aquest sentit i, lògicament, doncs, que tingui aquest fet una repercussió –en tot cas, una lectura, si més no, en els pressupostos de la Generalitat; una lectura més generosa que la que té en aquests moments–, i, bàsicament, això seria tot el que nosaltres preteníem.

Com he dit abans, i resumint, en tot cas, les vint esmenes presentades, conjuntament amb les dotze que s'han fet amb altres grups parlamentaris d'aquesta cambra, pretenen essencialment corregir la política del Govern en relació amb els ajuntaments i els consells comarcals, especialment, i, sobretot, corregir-les en un aspecte que, per a nosaltres, és fonamental i que no és altre que el tema del finançament: o es corregeix aquesta qüestió, o es clarifica molt bé com ha de funcionar el finançament dels ajuntaments –i, sobretot, dels consells comarcals– de cara al futur, o, evidentment, en aquests moments, l'Administració –i ho dic a nivell global– d'aquest país quedarà coixa d'una manera massa evident i massa ostentosa i, per tant, és evident que aquestes esmenes intenten corregir aquesta situació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Benach. Correspon ara la intervenció, per defensar l'esmena 262, que ha presentat el Grup Popular; per fer-ho, té la paraula la senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Permeti'm que el Grup Popular tinguem un dubte, perquè, aquesta esmena, la varem presentar en Comissió, i hi havia dues esmenes pràcticament iguals, de dos grups, de Convergència i el nostre, i estan, doncs, en el debat del dia d'avui, però sí que li voldria dir que aquesta esmena, en tot el seu paràgraf, està incorporada en el text; per tant, al meu entendre, crec que decau.

Si vostè entén que és així, doncs, no s'ha de posar a votació; si vostè entengués que no decau, doncs, evidentment, la posaria a votació.

El vicepresident primer

Per les dades que tenim..., ara ho consultarem als serveis de la cambra. (*Pausa.*) Els que assessoren la Mesa també consideren que decau; per tant, havent-hi coincidència, queda decaiguda.

La Sra. Montserrat i Culleré

D'acord. Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

A vostè. Ara, doncs, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds pot defensar les seves esmenes. Per fer-ho, té la paraula el senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, jo començaré retirant un conjunt d'esmenes perquè, en haver presentat, tot un grup, conjuntament amb el Grup Socialista al Parlament de Catalunya i amb el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya..., aquestes esmenes serien reiteratives i, per tant, si m'ho permet la presidència, la 269, la 270, 271, 272, 273, 274, 275 i 278 queden retirades, naturalment, en benefici de les esmenes que hem presentat conjuntament amb els grups parlamentaris d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Socialista, com he dit abans.

El vicepresident primer

Molt bé.

El Sr. Fuentes i Navarro

Jo, aquest matí, en una altra intervenció de les moltes que ha tingut el senyor Codina, jo estava pensant, reflexionant sobre les seves paraules i m'han vingut al pensament dues consideracions. La primera d'aquestes consideracions, si m'ho permeten, és la de pensar que jo crec que, el senyor Codina, l'hauré de fer molt merescudament terrassenc honorari per la seva evident capacitat que té de donar resposta a tots i cadascun dels apartats del pressupost, i això fa que jo –com he dit-me l'escolti i me l'escolti amb molt deteniment, encara que, naturalment, no comparteixi –com és obvi– molts dels seus arguments.

I no comparteixo –sobretot, pel que fa referència a aquest apartat– un dels arguments que donava aquest matí quan deia, utilitzant aquella expressió tan nostra: «Home, no es pot matar tot el que és gras»; dit d'una altra manera: «No podem estirar més el braç que la màniga», o no podem fer tot allò que voldríem perquè els pressupostos tenen unes limitacions evidents, i, a l'hora d'establir un pressupost, s'han d'establir unes prioritats, s'han de marcar, per tant, uns àmbits en els quals hem de posar més l'accent i no podem cobrir tot el que voldríem.

La veritat és que –això, aplicat a la política de cooperació local– no hi ha cap perill que puguem acusar el Govern de la Generalitat de voler matar tot el que és gras, ni de voler estirar més el braç que la màniga, perquè..., lamento, potser, haver-me de repetir; a mi m'agradaria tenir l'habilitat del senyor Mir per poder fer un discurs radicalment diferent del que vaig fer el dia de l'esmena a la totalitat del Departament de Governació i, per tant, relatiu a l'àmbit de la cooperació local; segurament no en sóc capaç, però sí que sóc capaç –crec– d'assenyalar que en aquest àmbit, que en aquest àmbit, el Govern de la Generalitat de Catalunya continua maltractant els ajuntaments; continua sense considerar els ajuntaments com una peça essencial en l'entramat polític, administratiu, democràtic i participatiu

dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya; continua –i em sap greu haver-ho de dir–, continua essent la Generalitat de Catalunya, el Govern de la Generalitat de Catalunya un ens que té encara una vocació centralista; continua sent un reducte de centralisme a casa nostra, pel que fa referència als ajuntaments.

I, per tant, nosaltres ens hem vist obligats, especialment, perquè el nucli central de les nostres esmenes –són les que hem presentat conjuntament amb els altres grups de l'oposició realment existent– continua sent –hi insisteixo– la necessitat de modificar, d'intentar, per la via de les possibles ampliacions de crèdit, per la via de la modificació específica de l'articulat –pel que fa referència a les dotacions als ajuntaments–, per la via de les disposicions addicionals noves –perquè es modifiqui aquesta política de la Generalitat–, d'intentar introduir, mitjançant les nostres esmenes, els mecanismes de millora financera. No diré, ni de bon tros, suficiència financera, perquè som molt lluny, som molt lluny, no ja d'arribar sinó d'acostar-nos al que serien les autèntiques necessitats dels ajuntaments avui, però sí d'avançar cap a la suficiència financera dels ajuntaments, d'avançar cap a relacionar –com es deia molt bé, també, abans per part del senyor Mir– els ingressos dels ajuntaments amb els ingressos de la Generalitat. És a dir, que hi hagi un automatisme, que hi hagi una correlació; que, si milloren els ingressos públics de la Generalitat, millorin també correlativament els dels ajuntaments.

Però no únicament això, no únicament això; és evident que nosaltres ens plantejgem, també, mesures de racionalització de la despesa i, per tant, de control de la despesa en tots i cadascun dels seus àmbits, i, per tant, algunes de les mesures que nosaltres plantejgem, com és subvencionar, fins una tercera part les despeses financeres dels ajuntaments..., ho fem conjuntament amb els altres grups, i ho fem, ho hem fet –hi hem insistit des del nostre Grup amb altres iniciatives parlamentàries i hi insistim en aquest cas– demanant correlativament que, per part dels ajuntaments, hi hagi, com hi ha hagut, un gran esforç de contenció de la despesa, però, sobretot, un gran esforç de racionalització, de transparència, de millora de la seva gestió en tots els àmbits.

Per tant, no és, exclusivament –encara que sí que és molt important–, millorar, augmentar, incrementar les finances dels ajuntaments, perquè això ha d'anar lligat a la millora de la gestió pública en tots els àmbits. I també en els dels ajuntaments, que són –vull dir-ho de passada– els que han donat prova més clara, més evident i més concreta de fer aquest esforç; és l'Administració pública que ha estat capaç de millorar la seva gestió i, per tant, de fer més rendibles les inversions en l'àmbit municipal. Això està absolutament demostrat: resulta molt més rendible per al ciutadà la inversió que es fa des dels poders locals que la que es fa des de qualsevol altra Administració, per aquell principi de l'acostament de l'Administració als ciutadans.

Home, hi ha una altra qüestió en la qual s'ha insistit ja per altres grups, però que jo em veig obligat a insistir-hi, potser des d'una altra perspectiva –la mateixa– però amb altres paraules. Nosaltres hem presentat unes esmenes que no voldríem haver de presentar, que és que

s'hagi de pagar interessos quan es produeixen retards per part de la Generalitat en els seus pagaments. És a dir, pràcticament sempre es produeixen retards contínuament en els pagaments de la Generalitat als ajuntaments; en tenim queixes continuades. Dic que no l'hauríem de presentar, aquesta esmena, i no la voldríem presentar perquè el que volem nosaltres no és que pagui interessos la Generalitat; el que volem nosaltres és que la Generalitat pagui puntualment i, per tant, aquesta esmena hauria de ser sobrera.

Volem, també, mecanismes de transparència i participació. I volem, també, mecanismes de col·laboració amb els ens locals; per això, hem presentat nosaltres esmenes com la d'insistir, un cop més –perquè aquesta és una esmena reiterada, ja, pel nostre Grup i per altres–, en la necessitat del coneixement de les subvencions per part dels ens locals, d'aquesta col·laboració imprescindible –hi insisteixo– entre el Govern de la Generalitat i els ens locals.

Nosaltres, alhora, hem presentat esmenes en el sentit que ja s'ha dit, de fomentar i, per tant, d'ajudar a la celebració del congrés de tots els municipis de Catalunya, efectivament, del municipalisme català, en la via de la unificació que estan demanant, que estan reclamant i que estan treballant les associacions municipalistes de Catalunya; també la participació dels ajuntaments en la gestió dels fons europeus, en les polítiques d'ocupació, per tant en l'aplicació efectiva del principi de subsidiarietat, en l'aplicació efectiva d'aquesta necessitat d'acostar cada cop més el poder als ciutadans.

Nosaltres també hem plantejat aquí, en aquest apartat, esmenes perquè es puguin ampliar els crèdits per a subvencions als ajuntaments, per a rehabilitació d'edificis i espais urbans, perquè són els que ho estan fent i perquè són els que millor ho poden fer i perquè són els que estan donant una nova imatge al nostre país, una nova imatge a Catalunya més que cap altra administració, són els nostres ajuntaments, com també hem presentat esmenes en relació amb la xarxa de transport públic de la conurbació de Barcelona perquè puguin ser ampliables aquests crèdits, aquestes partides, conjuntament –com ja s'ha dit i nosaltres fem nostres les paraules dels que ens han precedit en l'ús de la paraula– a esmenes relatives a la capitalitat de Barcelona, a les necessitats evidents, als serveis que presta la ciutat de Barcelona per a molts ciutadans que no viuen i no paguen els seus impostos a Barcelona. Aquesta és una realitat evident que ha de tenir, per tant, una traducció en els pressupostos.

Per això, senyores diputades i senyors diputats, nosaltres hem presentat aquest conjunt d'esmenes, moltes d'elles –com he dit– amb el Grup Socialista i amb el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, altres presentades pel nostre Grup en la línia del que ja hem presentat i hem defensat permanentment, i pensem que és absolutament imprescindible entrar en aquesta via de modificar, en primer lloc, el concepte, i naturalment, a partir de modificar el concepte que té el Govern dels ajuntaments, s'han de produir conseqüentment totes les altres modificacions en la seva política i també en les seves dotacions pressupostàries.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fuentes. Ara correspon fer el torn en contra, que el farà el senyor Codina pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Voldria, si em permet, abans d'iniciar el torn en contra d'aquestes esmenes i oferir una transacció, com faré suara, voldria fer un comentari al senyor Guillot en relació amb una esmena que ell tenia molt d'interès en el capítol o en el grup temàtic anterior, en el grup temàtic quart, que era l'esmena 202, que em disculparà que en el moment de la meua intervenció no he estat capaç de recordar que volia fer-li un comentari i no m'agradaria que quedés al tinter; per això, si em permet, li ho comento.

Efectivament, el senyor Guillot deia: «Home, té una certa incoherència que s'hagi aprovat un organisme per a una funció determinada i que, en canvi, no hi hagi dotació, que no hi hagi partida oberta.» I la veritat és que, des que m'ho va dir, em va «frapar»; vaig pensar que realment tenia un punt de raó i que alguna justificació hi hauria d'haver o, si no, doncs, el que s'havia de fer era votar a favor de la seva proposta. En aquell moment –repeteix–, lamento no haver-li pogut contestar, però ho faig ara: hi ha una previsió, que jo crec que segur que també el senyor Guillot ja se n'ha donat, que dins el capítol de despeses hi ha una partida oberta amb 1.000 pessetes que, com totes les partides de 1.000 pessetes, el que demostra, primer, és la voluntat política de ser-hi i després que és ampliable i que, per tant, en el supòsit..., no en el supòsit, en el desig que tiri endavant l'organisme en qüestió, doncs, estigui dotat suficientment amb el que faci falta. Per tant, entengui, senyor Guillot, que la no-acceptació d'aquella esmena que vostè proposava com una addicional ve compensada per una incorporació que ja hi ha en l'estat de despeses amb una partida concreta de 1.000 pessetes oberta i que, per tant, amb l'esperit –repeteix– i el desig que funcioni aquest organisme, doncs, tingui la dotació pressupostària que correspongui. Això segur que ho ha de fer modificar res més que la informació que he volgut donar-li.

Per altra banda, senyor president, si em permet també, voldria anunciar que l'esmena número 244, d'Esquerra Republicana, la votarem favorablement i que en l'esmena 261, també d'Esquerra Republicana, li ofereixo una transacció que, després d'haver-ne parlat amb el Grup d'Esquerra Republicana, doncs, estariem en condicions de signar tots dos i, per tant, que fos admesa.

Molt bé, dit això, aquesta vegada em permetran que intenti respondre per grups més que per conceptes, tot i que n'hi ha jo crec que intentant donar resposta a aquest grup d'esmenes que presenten tots els grups, en aquest cas Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el Grup Socialista, podríem convenir que és el nucli fonamental de tot aquest bloc, i per tant, intentaré això, doncs, donar resposta a aquest con-

junt i després, si tinc oportunitat encara, matisar una mica més en algunes de les propostes que es fan en els grups. I li dic que d'aquest grup –ja s'ha dit també per part dels que m'han precedit en l'ús de la paraula–, però, bàsicament el que proposen aquest grup d'esmenes és, per una banda, augmentar les transferències als municipis –aquí m'hi entretindré una miqueta, una miqueta més–, realitzar un pla de finançament local, participació de les associacions municipalistes en la tramitació de la selecció dels projectes dels fons europeus, finançats pels fons europeus, i col·laborar econòmicament en la celebració del Congrés, del Segon Congrés de Municipis de Catalunya.

Jo, en aquest darrer punt, m'hi voldria també referir d'una forma explícita, perquè hi han dos conceptes; és a dir, per una banda, el finançament està garantit també en el capítol de despeses..., perdó, en el capítol de despeses: en l'estat de despeses hi ha una partida oberta i suficient perquè pugui ser ampliable perquè aquest congrés tiri endavant, que això d'alguna manera a la mà del Govern, a la mà del Grup de la majoria, que dóna suport al Govern, i per tant, doncs, és un compromís que està adquirit no només de paraula, sinó per escrit. I després una altra petició que se'n fa, que aquesta ens depassa en l'àmbit parlamentari més enllà del que puguem fer, doncs, com a grups parlamentaris en tant que membres de partits polítics, que aconseguim que aquest Segon Congrés de Municipis de Catalunya sigui participat per tots els municipis de Catalunya, no només pels d'una federació o els d'una associació, sinó de tots. Amb aquesta voluntat política de partit, no de grup parlamentari, doncs, hi som, i en la mesura que sigui possible participarem perquè això sigui, perquè sigui així. El que sí que hem pogut fer és donar-li, preveure-li el recolzament econòmic, que aquest està garantit, i per tant, aquesta segona fase, que s'escapa de les nostres mans en tant que grups, intentarem com a partits que també sigui possible.

S'ha parlat de la qüestió d'interessos de demora. Els interessos de demora al llarg del debat d'aquests dies hem anat explicant que tant la Llei de finances públiques com la Llei de contractes de les administracions locals ho preveu pel que fa referència als proveïdors, a les factures en general, i en canvi no està previst des del punt de vista de retards que es puguin produir –que se'n produeixen– de la Generalitat cap als ajuntaments com segurament tampoc està..., «com segurament», no: com tampoc des dels ajuntaments cap als organismes que poden ser subjectes de subvenció del seu propi municipi –entitats culturals, esportives, etcètera. És a dir, per què? Home, perquè essent una aspiració lícita, el fet que es vulgui doncs que aquest retard es tracti un ajuntament des del punt de vista estrictament –si se'm permet– comercial –no?–, si es volgués tractar igual pel tractament que fa referència al pagament d'interessos, segurament ho hauríem de fer ampliable també a altres organismes. Jo sé que aquesta vocació que han mostrat els grups no està recollida avui per avui en els plantejaments ni del Govern ni del Grup Parlamentari, però em sembla que ha de ser producte una mica també de reflexió quan va referit en doble direcció. (*Remor de veus.*)

Igualment que tot el que fa referència a quan ens demanen que les subvencions..., i que consti que és un tema que pot estar obert i que en podem continuar parlant, però quan fa referència que les subvencions que es donen a unes entitats determinades d'un municipi puguin ser conegudes pels ajuntaments, això semblaria, dit així, doncs, força lògic. No, no passa tampoc en direcció contrària –no passa tampoc en direcció contrària. Home, jo penso que, tot i el que té de no bo, té un aspecte de respecte per a l'autonomia local en un cas i també, per l'altre, a l'autonomia del mateix Govern de la Generalitat; és a dir, no és un no voler donar informació, sinó que és no caler o no ser obligat donar informació. En qualsevol cas, si aquesta es cregués que fos una actuació important i que valdria la pena de parlar-ne, hauríem de fer-ho i ho podríem fer sempre també en doble direcció, perquè el perill, que algú de vostès ha exposat, en la línia de dir: home, és que hi han entitats que poden...

El vicepresident primer

Facin el favor de guardar silenci, si us plau.

El Sr. Codina i Castillo

...hi han entitats que poden doblar les seves peticions a partir del desconeixement de les dues administracions o més –sovint també s'hi ha d'incloure la Diputació, les diputacions–, l'associació que desitja obtenir una subvenció i va a la Generalitat i va a la Diputació i va a l'Ajuntament. Per tant, si volen parlar amb rigor d'aquesta qüestió, hauríem de fer-ho també en aquest sentit doncs en doble direcció.

Pel que fa referència al finançament especial que hauria de tenir la ciutat de Barcelona o que des del punt de vista que han manifestat la majoria de vostès hauria de tenir les despeses de capitalitat, jo penso que essent cert que aquestes despeses de capitalitat hi són i que és un tema que segurament s'hauria de contemplar més enllà del que és l'administració de l'autonomia, del marc de l'autonomia, en aquest cas, de Catalunya, penso que té connotacions molt més importants i que també s'hi hauria d'implicar en tot cas, doncs, altres instàncies, concretament el Govern de l'Estat; tampoc podem perdre de vista el que són les aportacions que per les seves característiques de capitalitat de Catalunya el Govern de la Generalitat està esmerçant en la línia del que és el capítol d'inversions. Un dia, si volen, ens podem entretenir –ara crec que no és el moment–, un dia ens podem entretenir a veure aquelles qüestions que el Govern de la Generalitat, sense ser competència exclusiva seva, sinó en alguns casos competència del propi organisme local, ha anat fent inversió a la capital de Catalunya, a Barcelona, precisament per aquest grau, que vostès reclamen i que nosaltres compartim, de capitalitat que té la ciutat de Barcelona.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Bé, em sembla que aquests, que eren els temes que estaven plantejats per tots els grups, que ho han fet d'una forma col·legiada, es torna a repetir en cadascun dels grups, tant Esquerra Republicana, com Iniciativa per Catalunya, com el Grup Socialista, i per tant, amb

aquesta resposta que he intentat donar, com em recordava el senyor Fuentes, que procuro fer-ho, doncs, d'una forma concreta amb cadascun dels grups, dono per contradites totes les esmenes presentades en aquest grup cinquè. I recordar, senyor president, les esmenes que demanem votació separada: la 244, d'Esquerra Republicana, i la transaccional 261, també d'Esquerra Republicana.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Procedirem en primer lloc per part del secretari primer de la Mesa, a llegir l'esmena transaccional número 261.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. L'esmena transaccional entre l'esmena número 261, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i la nova disposició addicional, text que es pretén, diria així: «El Govern de la Generalitat elaborarà durant l'any 1998 un informe sobre les competències i funcions dels consells comarcals i el seu finançament.»

El president

L'esmena transaccional és acceptada pel Grup d'Esquerra Republicana? *(Pausa.)* D'acord. En aquest cas la... Senyor Portabella, em demana la paraula?

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, senyor president. No sé si m'he avançat. En tot cas, per demanar votació separada de la 261, i que és...

El president

La 244 també?

El Sr. Portabella i Calvete

...i la 244.

El president

Separades o juntes?

El Sr. Portabella i Calvete

Les dues juntes, però separades de l'altra resta de...

El president

Ja ho ha demanat el diputat senyor Codina.

La proposta de votació que faig als portaveus, a veure si els sembla correcta, fóra votar en primer lloc les esmenes 244 i la transaccional de la 261, i després en bloc la resta de les esmenes de tots els grups, tenint en compte la que ha dcaigut i les retirades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. És conforme aquesta votació?

Doncs, començarem primer votant l'esmena 244 i la transaccional de la 261.

Iniciem la votació.

Aquestes dues esmenes han sigut aprovades per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Procedirem ara a votar conjuntament la resta de les esmenes vives en aquest bloc.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 44 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Passem, seguidament, al debat sobre el sisè bloc d'aquest debat de pressupostos, sobre economia productiva. Té la paraula, per defensar les esmenes conjuntes a tres grups i les seves pròpies, el diputat del Grup Socialista senyor Josep Maria Rañé. *(Remor de veus. Pausa.)* Si les senyores diputades i els senyors diputats guarden silenci, l'orador podrà començar la seva intervenció.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Abans de començar, voldria fer esment específic d'una de les esmenes que hem presentat el nostre Grup, que és la número 310. Aquesta és una esmena que no té més finalitat –i ho dic mirant els companys de dalt de tot de l'hemicicle– que treure el PI. És a dir –ara ho explico, per què ho dic–, perquè en la redacció del Projecte de Llei de pressupostos se segueix parlant encara del PIRMI, del Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Des que es va aprovar la Llei, ja no és un programa interdepartamental, sinó que és una prestació que se'n diu «renda mínima d'inserció». Per tant, el correcte és parlar de la renda mínima d'inserció i eliminar-li les dues sigles primeres, que són la P i la I, que és per aquesta raó que desapareix el PI, no perquè tingui una altra connotació de caràcter polític o de qualsevol altre grup. I, en aquest sentit, la nostra esmena 310 el que pretén és treure les sigles PI del PIRMI, perquè ja no és un programa interdepartamental.

En tot cas, la resta d'esmenes, les que hem presentat el nostre Grup, i les que hem presentat conjuntament amb Iniciativa per Catalunya - Els Verds i Esquerra Republicana en l'apartat de l'economia productiva, tenen totes elles un fil conductor que és fàcil d'explicar. És el mateix fil conductor, és la mateixa línia argumental, és el mateix plantejament que ahir intentàvem plantejar, quan es feien preguntes al president de la Generalitat. Bàsicament, la nostra consideració és que, en una situació com la que està vivint l'economia catalana des de ja fa uns quants anys, hem aconseguit amb gran esforç, amb una contribució important dels agents socials i econòmics, arribar a una situació econòmica relativament bona, en la qual tenim una taxa de creixement acceptable, però que, en tot cas, aquesta taxa de creixement, aquesta situació econòmica és encara insuficient per resoldre alguns dels problemes més importants que té la nostra societat, entre ells el problema de l'ocupa-

ció i, com a conseqüència del seu dèficit, l'atur. Així doncs, nosaltres, partint de la idea que un bon funcionament de l'economia és una condició necessària però no suficient perquè el creixement sigui d'una quantitat i qualitat que permetin rebaixar de manera substancial l'atur i fer créixer l'ocupació, és per això que hem plantejat un conjunt de línies d'actuació que pretenen actuar sobre els sectors econòmics i sobre aquelles polítiques d'ocupació necessàries per reforçar l'activitat de l'economia tal com està funcionant. Per dir-ho gràficament: amb allò que s'està fent, no hi arribem; no arribem ni a aconseguir superar el dèficit històric d'ocupació que té el nostre teixit econòmic i productiu, i no arribem a fer descendir, a fer baixar de manera substancial l'atur. I és per això que hem plantejat tot aquest conjunt d'esmenes, que intentaré explicar i argumentar.

Començant pel principi, pel sector primari, pel sector agrícola, hem plantejat –ho repeteixo– tot un conjunt d'esmenes que pretenen poder obtenir més recursos adreçats a aquest sector. D'una banda, som conscients –ho hem vist durant aquests últims anys– que hi han fons europeus que podrien destinar-se al nostre sector agrícola i ramader que no arriben a plantejar-se, que no arriben a materialitzar-se, perquè manca la part d'aportació del Govern de la Generalitat. I és en aquest sentit que hem plantejat crèdits ampliables per poder finançar o cofinançar ajuts europeus i que, per tant, cada cinquanta-cinc cèntims que posem es transformin en una pesseta més que pugui arribar, en alguns casos, als sectors agrícoles i ramaders, i en alguns casos, fins i tot, que amb menys diners puguin arribar més recursos a tot el sector primari de la nostra economia. En aquest sentit, plantejaments com el de la reestructuració agrària de les estructures agràries de Catalunya, o la modernització d'aquestes estructures, o elements tan importants com la sanitat ramadera, més recursos per la sanitat ramadera, la modernització de les empreses agràries o els ajuts específics a la millora i eficàcia d'aquestes estructures agràries, amb un pla que ordeni i que rendibilitzi aquests recursos, són qüestions bàsiques que pretenen les nostres esmenes conjuntes i les particulars.

La segona gran línia o el segon gran aspecte a què volem fer front amb les nostres esmenes és, precisament, tot allò que està referit al que en la darrera cimera de Luxemburg se n'ha dit «promocionar l'activitat econòmica, desenvolupar l'esperit emprenedor, trobar mecanismes que permetin més activitat econòmica». D'una banda, intentem recuperar aquelles idees, també, que, paral·lelament amb això, s'havien de plantejar: el creixement econòmic és una realitat, però no és una realitat homogenia ni en relació amb com afecta les persones, però tampoc com està afectant els territoris.

Recuperar les figures adreçades a potenciar les inversions que es facin en comarques o en zones que hagin patit una regressió industrial important, o que estiguin en situacions de regressió demogràfica, és un element bàsic de política industrial, de política econòmica, però també de reequilibri del territori. I en aquest sentit és en el que s'han d'entendre les nostres propostes per al tema de la reindustrialització del Berguedà o el Ripollès, la recuperació dels decrets de reequilibri territorial, l'aparició d'infraestructures per poder ubicar empreses

a través de generar espais de terrenys industrials en zones amb regressió demogràfica, i també aquella política industrial que considerem necessària. I en aquest sentit semblen interessant dos elements, com és, d'una banda, la idea que a Taurus se l'ajudi perquè no hagi de seguir tenint, com està tenint ara, uns plantejaments basats en un lent i progressiu drenatge de la seva plantilla, per tant, assegurar la seva viabilitat. I el segon, un element que va més enllà d'aquestes qüestions i que també té una orientació de com nosaltres entenem que s'ha de plantejar la política de privatitzacions, quan plantejem que a Potasses la Generalitat mantingui un percentatge, els poders públics hi mantinguin un percentatge, perquè no estem venent una empresa, sinó que en molts casos estem venent uns jaciments, una realitat o una riquesa del nostre país.

En aquesta línia de potenciar l'economia de sectors industrials és en la que s'ha d'entendre la nostra preocupació per incrementar la recerca com una de les línies bàsiques en les quals també la Unió Europea ens ha dit que hem d'avançar. I en el tema de promoció econòmica volem fer alguns elements, com són tots els relacionats amb el sector de l'autotaxi, per afavorir la seva estabilitat i desenvolupament; el tema del turisme rural, la necessitat de recolzar el sector agrari de l'agricultura i el ramader amb altres activitats, diversificant l'aparició de rendes, i el tema del gas natural. Creiem que assegurar la xarxa de gas natural a zones on no hi arriba és la millor manera... –i en aquest sentit fem esment clarament de la zona del Ripollès–, són elements bàsics per poder potenciar el desenvolupament d'aquelles zones. També colloquem en aquesta línia l'aparició, la potenciació de plans de potenciació de viviers d'empreses i de centres adreçats a les empreses.

Per tant, estem plantejant mesures, que creiem que el pressupost no té, adreçades al desenvolupament endogen de la nostra economia. No tan sols hem d'esperar..., i possiblement no tindrem grans inversions forànies que creïn grans llocs de treball, sinó que, com diu la mateixa cimera de Luxemburg, com diu el mateix sentit comú, és del propi creixement endogen de l'aprofitament dels recursos interiors de la nostra economia que podrem fer front al problema de l'atur.

I, per acabar, l'altre gran bloc, que és la negociació amb els agents socials, els aspectes de polítiques d'ocupació. Aquí tenim tot un conjunt d'esmenes que el que pretenen és..., d'una banda, estan graduades, van de més genèriques a més concretes. Passem des de l'esmena genèrica que diu que s'habilitin els recursos necessaris per poder fer front a la negociació que s'està fent amb els sindicats –perquè es va encetar després, perquè no s'hi han posat els recursos, perquè hi han més demandes, etcètera; per tant, la més genèrica, que li dona capacitat per organitzar i potenciar el pressupost, a fi i efecte de tenir mans lliures en una negociació que encara s'ha de tancar–, a esmenes que van concretant molt més, com és, ja, quantificar 35.000 milions destinats a polítiques d'ocupació, o com a mínim poder arribar a plantejar aquests elements. I per una vegada fem una esmena de supressió d'un crèdit ampliable: la que es refereix al Servei Català de Col·locació, que està dotat amb 450 milions i que la veritat és que tenia un

cert sentit quan la Generalitat no tenia recursos humans, però, ara que tindrà mil funcionaris que li vénen de l'Inem, no ens sembla lògic que haguem d'ampliar aquesta partida de 450 milions per fer intermediació, quan tindrem tot l'Inem per fer intermediació. Per tant, proposem no suprimir la partida, sinó que no sigui ampliable, i que, per tant, s'ajusti a aquesta despesa de 450 milions que apareix en el pressupost.

En aquesta línia de concretar, volíem concretar molt més que els recursos a la formació es destinin als aturats. Majoritàriament, plantejem un percentatge, perquè en aquests moments la meitat de recursos, només la meitat dels recursos, que tenim de formació ocupacional es destinen a formar aturats, i creiem que en aquests moments quan hi han més recursos que vénen a Catalunya d'altres fons destinats a la formació de persones ocupades, els recursos de la Generalitat han de prioritzar la formació dels aturats, que és on tenim el forat més important.

I també plantejem que es destini una quantitat de recursos molt superior a la que es planteja, 500 milions, per a cooperatives i SAL. Hem de dir que estem parlant de 500 milions sobre una partida que pujarà, com a mínim, 20.000 milions, per a un sector de l'economia que és molt més que aquest 2,5% del pressupost. L'aportació del producte interior brut de Catalunya de cooperatives i SAL és molt superior al 2,5; per tant, té alguna lògica que hi destinem més..., o com a mínim el 2,5, i no el 0,4, com està plantejant el pressupost que ha plantejat la Generalitat.

I també que es destinin a cursos de formació que estiguin relacionats amb la salut i la seguretat en el treball. Entenem que només amb la capacitació del personal ocupat i d'aquells instruments que necessiten les empreses podem fer una tasca preventiva molt més important, i és en aquest sentit que volem que hi hagin recursos de formació, que es destinin a la formació de la gent, amb aprendre, conèixer, utilitzar les mesures de seguretat, però sobretot les de prevenció.

I en aquest sentit hi ha dues últimes esmenes, d'aquestes que no costen diners però que plantegen també allò que els sindicats i els agents socials han plantejat: la necessitat que s'estructuri un Servei Català d'Ocupació que reculli en el seu si les competències transferides de l'Inem i les que té la Generalitat, en el sentit d'organitzar-les correctament i donant participació, i l'aparició del Consell Català de Formació Professional, que organitzi i coordini els tres subsistemes de formació professional que hi han a Catalunya, que cadascú està en mans diferents, i si hi afegim, a més a més, un altre element que és bàsic per a la formació professional de les persones, que és la recuperació d'aquelles persones que no tenen ni el nivell d'estudis bàsics, com pot ser la formació d'adults, ens trobaríem que no tan sols hi han dues conselleries, sinó que hi ha tres conselleries. No podem tenir tants subsistemes, cadascú caminant per la seva banda, i entenem que la fórmula del Consell Català de la Formació Professional que demanen els agents socials és una opció que no costa diners, però que en canvi aportaria eficàcia als diners que esmercem.

I és amb aquest últim element que donem per defensades tot el conjunt d'esmenes d'aquest apartat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Compartiré el temps que té destinat el nostre Grup amb el diputat Joan Puigcercós, que es farà càrrec dels temes de treball; en tot cas, doncs, jo faré referència als temes d'agricultura.

El vicepresident segon

Molt bé.

El Sr. Ausàs i Coll

Bé, pujo a la tribuna per defensar, doncs, les esmenes aquestes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana al pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per al 98. És cert que ja vam tenir ocasió, doncs, d'expressar a bastament el posicionament del nostre Grup respecte a aquest pressupost, i diem, doncs, que són uns pressupostos –vam tenir ocasió de dir-ho també a la Comissió, en el debat d'esmenes– que no ens han permès, doncs, degut a la migradesa de les corresponents partides, presentar gairebé esmenes d'aquelles que s'anomenen d'altres i baixes, precisament, perquè, doncs, no «atinàvem» a trobar conceptes o partides on aplicar l'exercici de la tisora per tal d'engreixar convenientment altres partides per nosaltres clarament insuficients.

Aquests pressupostos que entenem de continuïtat, tot i la seva migradesa, es carreguen amb el cost econòmic de totes les desgràcies d'aquest món, com havíem tingut ocasió de dir també en l'esmena a la totalitat. En aquest sentit, es carreguen amb les despeses que es deriven de la pesta porcina clàssica i, a més a més, caldrà afegir-hi també que es carreguen, doncs, amb els deutes que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca té encara pendants en relació amb les assegurances agràries, els incendis i els aiguats, que tot i que no hi ha partida pressupostària en aquest exercici per al 98, sens dubte, doncs, caldrà abordar aquests compromisos i d'un lloc o altre s'hauran de treure aquests recursos i, per tant, entenem que no es deixarà de fer, diguem-ne, política agrària específica en molts camps.

Presentem també a consideració d'aquesta cambra esmenes addicionals als pressupostos, per tal que es doti convenientment el Pla de reestructuració de cooperativisme agrari; reiterem una vegada més que amb els recursos econòmics previstos per al 98 es deixaran pendants de solució els deutes contrets amb les cooperatives agràries i, per tant, també, els pagaments compromesos des d'abans de l'any 96. Amb la dotació econòmica que preveu aquest Projecte de pressupostos, pensem que el Pla de reestructuració de cooperatives agrà-

4402

ries es condemna, per dir-ho d'alguna manera, a una manca gairebé d'absoluta operativitat, i es passa, doncs, per alt una resolució del Parlament de Catalunya que instava, precisament, a dotar amb els fons econòmics necessaris aquest Pla de reestructuració de cooperatives.

Presentem, també, esmenes addicionals a aquest Projecte de pressupostos perquè s'incrementi el grau de compliment dels diferents programes estructurals europeus, que depèn directament del DARP; reiterem una idea que hem anat dient i s'ha anat dient per part d'altres grups, que la manca de finançament del DARP condemna el Programa de desenvolupament rural, doncs, i la seva aplicació, com condemna altres programes europeus.

Presentem una altra esmena addicional, per tal d'incrementar els recursos destinats a les ajudes a la modernització de les explotacions, i a les incorporacions de joves. Entenem que els comptes per al 98 no permeten donar resposta a les sol·licituds presentades per aquest concepte al llarg de l'any 1997.

Pel que fa a la sanitat animal i vegetal, doncs, considerem que aquests conceptes, tot i la declaració de pesta porcina clàssica, doncs, ha patit una davallada en relació amb l'exercici anterior, i també volem reiterar que els casos de tot un seguit de malalties que pateix el bestiar boví i oví, doncs, amb els recursos econòmics que es destinen en aquests pressupostos, difícilment podrà fer possible l'aplicació d'una necessària política de sanejament.

En aquest sentit, doncs, volem fer avinent, també, la presentació d'esmenes addicionals en el camp de les assegurances agràries; pensem que hi ha hagut una davallada, per dir-ho d'alguna manera, en el foment i l'ús d'aquestes assegurances agràries i el que han fet en moltes ocasions els pagesos ha estat, doncs, després de la retallada del 50%, per part del Departament, d'ajudes a la contractació d'assegurances agràries, el que han fet els pagesos en molts casos és assegurar, sí, però assegurar per un capital molt i molt inferior al necessari.

Una importància especial també hem volgut donar a aquestes esmenes, a la lluita contra els agents nocius vegetals; els recursos econòmics que es destinen en aquest pressupost per prevenir i combatre els agents nocius vegetals en general són clarament insuficients per fer front, per exemple, a un problema de grans dimensions, com és la processonària del pi i altres plagues que estan realitzant una acció devastadora en el territori.

Ja, per acabar, citar, doncs, l'esmena que fa referència a la política de regs i a l'aportació que fa el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca a Regsa; una aportació de 1.500 milions de pessetes, que en molts casos, doncs, té poc a veure amb el que és la política agrària específica, i és una política més pròpia del Departament de Política Territorial, com ja vam dir al seu dia, perquè es destina a inversions en canals per produir, doncs, electricitat, en potabilitzadores d'aigua, en dipòsits, etcètera. Fins aquí la meua intervenció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. El senyor Puigcercós pot completar la defensa de les esmenes.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Defensaríem els blocs que feien referència a Indústria, Comerç i Turisme. I, d'entrada, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el que sí que ha fet és presentar —com ja va presentar esmenes en el cas del pressupost de l'any passat i també dels anteriors— que fan referència al que podríem dir l'equilibri industrial territorial. I ho podríem desgarrar, bàsicament, en diferents comarques. Ja s'ha dit aquí també per part d'altres grups —el cas del Grup Socialista— plans de suport, en els pressupostos, a la comarca del Berguedà, comarca del Ripollès, que són dues comarques que sí que és veritat —s'ha de dir— que han tingut suport per part del Govern de la Generalitat, però que creiem que és escàs i insuficient, i que són dues comarques que van quedar afectades per una clara crisi el 73, i que a diferència d'altres pols industrials no varen poder reactivar-se quan es va sobresortir d'aquesta crisi de l'any 73 —les comarques del Berguedà i el Ripollès—; hi ha una altra comarca, també, d'urgent reindustrialització, que és la comarca de l'Alt Empordà, que va quedar afectada per la crisi duanera, provocada per l'entrada en vigor de l'Acta única europea l'any 93, amb una dificultat d'inserció laboral del sector serveis, però que també necessita una urgent inversió.

També hi ha una altra partida referent a una zona que havia estat d'importància industrial, que era el triangle format, a la comarca de la Selva, pels municipis d'Anglès, Amer i la Cellera de Ter, que demanem també la inversió i la creació d'un sol polígon industrial amb complements. Hi ha també un pla de viabilitat industrial i econòmic per a l'empresa Taurus, SA, d'Oliana; també hem fet una referència a la necessitat de crear el projecte de zona d'activitats logístiques a Tarragona o la central integrada de mercaderies a Tarragona i, finalment, també demanem, compartidament amb altres grups, també demanem de forma específica tornar a posar en vigor l'Ordre del 31 de maig del 94 per a l'atorgament d'incentius per al reequilibri territorial i industrial.

Segon aspecte. La necessitat de la millora de la competitivitat turística, i entenem que sí que és veritat que en aquests pressupostos es troba a falta una injecció important i de suport al sector turístic. El sector turístic a casa nostra té una importància cabdal, aporta el 8% del producte interior brut; hem dit reiteradament i continua que el procés de fusió del Departament d'Indústria i Energia amb el Departament de Comerç, Consum i Turisme ha anat minvant la capacitat del pressupost a favor del turisme i el comerç; en el cas del turisme, en aquests moments continuem dient que és Barcelona qui està salvant les temporades, l'atractiu turístic de la ciutat de Barcelona, amb una important tasca per part de l'Ajuntament, i en aquest cas —ho repeteixo— qui està fent quadrar els números, però el que és el litoral, el que és el litoral de la Costa Brava en aquest cas, Costa Daurada, Garraf i Maresme han tingut una davallada que és contínua i constant.

I és per aquesta raó que el Grup d'Esquerra Republicana demanem un pla de reconversió tant pel que fa als aspectes d'hotels, restauració, centres recreatius, apartaments i en aquest cas, també, càmpings; un pla que hauria d'anar a la millora de la competitivitat, un pla que hauria d'anar a la millora, sobretot, d'anar contra l'oferta deslleial que regularitzi el sector.

També fèiem referència en una esmena a la necessitat de crear ja la llicenciatura d'estudis turístics a la Universitat de Girona, com a complement de la Costa Brava: és una necessitat; el Principat, en aquest cas, no en té cap, i entenem, com el cas de les illes Balears, Mallorca en té un bon exemple i funciona molt bé.

I també demanàvem un pla de suport a altres zones turístiques del litoral, com era la Costa Daurada i el Garraf, i el Maresme, sobretot al Garraf i el Maresme, que en aquests moments també necessiten una reconversió i de suport important.

Exemples com els que s'han produït a les illes Balears, l'exemple anomenat Calvià, ha de ser potser el mirall, ha de ser l'objectiu per part de l'Administració catalana.

I també demanàvem, finalment, en aquest bloc de turisme, demanàvem que el turisme rural, que és incipient, que comença, però que està encara a hores d'ara en un moment de certa confusió degut a la normativa que s'ha de crear per part del Govern, doncs, que tingui també, sobretot, un pla de suport i de millora de les instal·lacions que en molts casos, el que són els petits propietaris rurals, doncs, no hi poden donar cobertura.

Finalment, pel que fa al comerç interior, enteníem que també calien partides de suport i de millora de les estructures comercials i, sobretot, el que era la millora de l'urbanisme comercial. O sigui, el petit comerç en aquests moments ha sobreviscut al sedàs que ha provocat la política de barra lliure que ha portat aquest Govern i aquesta Administració en la instal·lació de grans superfícies comercials; sí que és veritat que en aquesta cambra hem discutit reiteradament els criteris i certes aptituds arbitràries a l'hora de deixar instal·lar una gran superfície en un municipi o en un altre, però el que sí que és veritat és que, a part d'aquests criteris parcials, moltes vegades inexactes i que no es referien a cap capacitat de normativa objectivable, el que sí que era veritat és que la barra lliure hi va ser. Recordem tots que al final ja, quan es va arribar a un punt crític de saturació de la implantació de les grans superfícies, es va fer la moratòria, moratòria que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya al seu moment no va acceptar i, finalment, es va optar ja, quan els metres quadrats per superfície comercial a Catalunya gairebé arribava als 800.000, doncs, es va arribar ja a la conclusió que s'havia de fer una llei. Ja potser el punt crític hi era; ja no calia potser ni la mateixa Llei, però es va acomplir en aquest Parlament una llei d'establiments comercials i un pla sectorial territorial per donar-li forma.

Aquestes dues normatives, però, arriben –com hem dit sempre– tard; és a dir, en aquests moments arribarem, estem arribant ja gairebé al milió de metres quadrats de gran superfície comercial i potser el que cal a aquesta Administració ara és donar suport al petit comerç. I

donar suport al petit comerç no vol dir, només, donar suport a les organitzacions de comerciants, que seria erroni, i sabem que no és aquesta la política, ni només aportar una part del capital als fons ocupacionals, sinó que vol dir, bàsicament, urbanisme comercial, i urbanisme comercial vol dir en aquests moments condicionar els trams urbans, millorar els accessos a les illes de vianants, millorar els accessos als centres urbans, creació d'aparcaments, i això vol dir suport als ajuntaments que difícilment podran escometre aquesta tasca important.

Per aquesta raó, nosaltres demanàvem suport i ajuda al petit comerç i, sobretot, en aquest cas a l'urbanisme comercial i, finalment, també fèiem referència al que eren les noves tecnologies, al que era el suport i ajuda a la creació de noves tecnologies en el petit comerç.

Aquest és el bloc que faria referència a comerç interior; hem parlat del turisme, hem parlat del suport territorial a la indústria; per tant, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya ha presentat tot aquest bloc d'esmenes, perquè entenem que aquests pressupostos no feien suport a aspectes importants i productius del nostre país.

I només, finalment, una referència que ja varem dir en el debat de pressupostos, quan vam fer les esmenes a la totalitat dels departaments.

Enteníem que en el cas del comerç i en el cas del turisme, hi ha dos fenòmens astronòmics, dos forats negres, que són el Consorci, en aquest cas el Copca en comerç, i també en el cas de Turisme de Catalunya, dos consorcis que s'escapen del control d'aquest Parlament, s'escapen del control de l'Administració, que avui algú ha parlat sempre que el Consorci té aquesta formalitat que permet l'entrada de capital privat –en el cas del Copca està per demostrar–, sí que hi ha la part petita amb percentatge del que és l'aportació de determinada empresa privada que participa en projectes i que té el suport de l'Administració, en el cas de Turisme de Catalunya tampoc sabem exactament quina és l'aportació privada, però el que és clar és que aquests pressupostos, el que són estrictament els pressupostos controlats i fiscalitzats per aquest Parlament, no donen, ni de bon tros, el suport necessari al que és l'economia productiva del nostre país.

I aquesta és la contínua i la dinàmica que s'ha portat des del Departament d'Indústria: opacitat, poca transparència, en definitiva, parcialitat absoluta en les seves decisions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les tres esmenes del Grup Mixt, té la paraula l'illustre diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanya

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, si m'ho permet: les esmenes 343, 344 i 345.

4404

Bé, la 343 fa referència al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i en concret fan referència a dos blocs diferents d'actuació d'aquest Departament. Una a un tema que és prou d'actualitat, malauradament, aquests dies i des de ja fa un cert temps, a casa nostra, com és el tema, bàsicament, el tema de la sanitat ramadera, concentrada i centrada, sobretot, en els problemes que ens ocasiona la PPC; que nosaltres veiem que, tot i que hi ha hagut un augment respecte a l'any passat dedicat a sanitat ramadera, al nostre entendre no és ni de bon tros suficient per fer front no només a aquesta malaltia sinó a d'altres que, per exemple, en el bestiar vacum, doncs, també comencen a afectar gran part d'Europa i que molt probablement, si les coses no canvien, també ens podrien afectar a nosaltres. En definitiva, demanem un compromís, per part de l'Administració catalana, molt més gran en sanitat ramadera del que s'està prestant a hores d'ara.

També fem referència als ajuts complementaris a línies comunitàries per a la modernització de les empreses agràries; en concret, aquí el que ens preocupa, sobretot, és el cofinançament de moltes d'aquestes actuacions, en el sentit que probablement podem perdre fons europeus perquè la Generalitat no destina a cofinançar aquella part que li pertocaria, i, per tant, que les nostres estructures agràries se'n poden sentir molt afectades. I, per últim, fem referència a les cooperatives agràries, que, malgrat tenir el seu pla de reestructuració i malgrat tenir uns compromisos econòmics ja més o menys establerts, amb la dotació inicial que es preveu no s'hi podrà fer front sota cap concepte, i, per tant, demanem que se n'ampliï la dotació.

Una altra esmena del nostre Grup fa referència al pla per a l'ocupació de Catalunya. Aquest és un tema que està d'actualitat, va estar d'actualitat aquí al Parlament quan es va debatre l'esmena de retorn o les respectives esmenes de retorn dels pressupostos de la Generalitat, i ara també està d'actualitat als carrers i a les empreses i al món sindical de Catalunya, perquè és una demanda més o menys generalitzada, jo diria, molt generalitzada; és una demanda que es pot fer amb diversos matisos i puntualitzacions i amb idees probablement diferents, però que tenen bàsicament una visió conjunta, una visió comuna pel que fa al tema de poder disposar a partir de ja, d'aquí a uns quants dies, doncs, de les polítiques actives de l'Inem, i el fet que la Generalitat hauria de concentrar els seus esforços, bàsicament, en el món del treball, però sobretot a concertar aquelles polítiques necessàries, imprescindibles en aquesta àrea, sobretot amb el món sindical, que és la demanda que es fa. Per tant, el que a nosaltres ens agradaria és que s'hi destinessin en concret uns diners i, per tant, que hi hagués un compromís pressupostari de tirar endavant aquest pla per a l'ocupació de Catalunya.

I, per últim, fem una esmena, també molt concreta, que no representa un compromís pressupostari molt gran, bàsicament, no representa cap compromís pressupostari, en definitiva, sinó que l'únic que es demana és que el Govern, a aquell servei del Cidem dedicat a la intermediació i recerca d'inversions privades a favor de les Pime, la Generalitat hi dediqui molta més atenció, molta més atenció de personal i molta més atenció po-

lítica, perquè aquesta creiem que és una àrea, és una activitat que s'hauria de fomentar molt més del que s'està fent fins ara, bàsicament per les possibilitats que donaria que moltes Pime, el problema principal de les quals segueix sent el finançament de moltes de les inversions i moltes de les actuacions que farien..., i que en canvi tenen greus problemes per poder-les realitzar, tenint en compte que el mercat financer, tot i que ha rebaixat interessos d'un temps cap aquí, segueix tenint uns problemes de bloquejament importants pel que fa a les inversions industrials de Catalunya, motiu aquest que també respon a una de les característiques prou peculiars del nostre teixit financer. En qualsevol cas, nosaltres creiem que aquesta és una idea interessant, que fa un o dos anys que comença a actuar a la Generalitat i en concret al Cidem, però que nosaltres el que demanem és que es reactivi i que s'augmentin no només les dotacions, sinó la voluntat política de tirar-ho endavant, perquè aquesta és una possibilitat que amb molt pocs diners donaria grans fruits al nostre teixit industrial.

Res més, senyor president; moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. També per manifestar-li que defensaria les que fan referència al sector agrari, i la resta d'esmenes les faria el meu company Jordi Guillot.

Dir que aquestes esmenes les defensem des d'un cert escepticisme en l'absència de voluntat del Govern de la Generalitat d'exercir una política agrària eficient, i que, només, aquestes són una certa continuació i acabar de reblar el clau en algunes de les coses que ja vam exposar a les esmenes a l'estat de despeses, i també, lògicament, a l'esmena a la totalitat del Departament d'Agricultura. Algunes -una d'elles, conjunta- són per intentar acabar amb aquesta estafa al sector cooperatiu català, ja que hi han resolucions que parlen de la pròrroga del Pla de reestructuració de les cooperatives agràries i, en canvi, els recursos no són ni per acabar de tancar els ajuts que tenien compromesos, sense començar aquesta efectiva pròrroga. Per tant, creiem que, pel que seria recuperar una certa credibilitat de cara a les institucions, hauríem o bé d'acceptar l'esmena 279, que és conjunta, part de la 346, en què també parlem del crèdit ampliable a aquesta partida, o l'esmena 354, que parla que aquesta pròrroga sigui efectiva.

Un altre tema són els ajuts complementaris a la modernització de les estructures agràries. Ja s'ha dit que el Govern no se'n fa responsable, no se'n fa coresponsable, dels ajuts que poden arribar de la Unió Europea o de l'Estat espanyol, i se'ns diu que el Govern de la Generalitat no té recursos, quan el sector agrari a Catalunya és una part insignificant respecte al que seria percentualment a altres comunitats autònomes; altres comunitats sí que destinen part dels seus pressupostos autonòmics a aquestes ajudes, i, en canvi, el Govern de

la Generalitat, confirmant el paper de marginalitat total de la pagesia catalana, els tanca qualsevol participació, la qual cosa representa un absolut menyspreu al que representa i al que pot representar el sector agrari.

Hi han altres partides, molt lligades al tema de la sanitat animal. Ahir vam convindre –no tant en el debat, sinó després, en els passadissos, per part d'alts dirigents del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca– la necessitat d'ampliar les partides pressupostàries destinades a sanitat animal. Aquí tenen una oportunitat de demostrar si amb el que diuen als passadissos, com a mínim, són coherents a l'hora de fer la votació i dir que podrien fer-ho ampliable per fer front a un major rigor en el tema de la sanitat animal.

Cal afegir també que hi han dos partides que parlen d'incrementar les previsions d'endeutament de l'Institut Català de Crèdit Agrari, de 3.000 milions de pessetes, que en tot cas seria una previsió per evitar que després, d'aquí a quatre, sis mesos, s'hagi de fer una llei en què ampliem, mitjançant aquest Projecte de Llei, la partida d'endeutament de l'Institut Català, com ja vam fer recentment, amb 4.000 milions de pessetes.

Una altra esmena parla d'incrementar la capacitat d'endeutament de l'IRTA, i la fem simplement perquè creiem que l'IRTA ha de fer més investigació, menys supervivència i menys mercantilisme; és a dir, menys buscar, oferir serveis a empreses privades o a institucions privades, per a poder cobrir les seves necessitats de funcionament.

I, finalment, hi han dos qüestions més. Una, la de les vedes biològiques, tenint en compte que s'ha de parlar..., també s'ha de contemplar el sector de l'arrossegament; no ha de ser només l'encerclament el que tingui aquesta veda compensada. I l'última, que seria, pensem, un lapsus mental del Govern: no van pensar o van considerar que estaven prou contents amb la representativitat del sector agrari català, i, tenint en compte que hi ha unes eleccions dins de l'any 98, el que seria lògic és que hi hagués alguna partida pressupostària que fes front a aquesta obligatorietat del Govern.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Guillot per completar la defensa.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Faré la defensa de totes aquelles esmenes conjuntes o pròpies presentades que afecten les qüestions de treball i indústria, i m'agradaria cridar l'atenció que, al nostre entendre, és la principal esmena que ens permetria, la seva aprovació, aclarir quelcom que en els debats, en els múltiples debats que hem tingut en aquest Parlament de Catalunya, a hores d'ara –com a mínim, en opinió del nostre Grup– no està ben aclarit. Estem enmig del diàleg social, hi ha tot un seguit de propostes i objectius; alhora, tot això representa tot un seguit de recursos, i de veritat que dins dels misteris pressupostaris nosaltres no acabem de trobar on hi hauran els recursos necessaris per part de la

Generalitat per poder afrontar aquests possibles compromisos.

I és per això que hem presentat una esmena, conjuntament amb el Grup Socialista i Esquerra Republicana, molt senzilla, que diu que es consideri crèdit ampliable tots aquells crèdits necessaris per afrontar els compromisos dels acords a què s'arribi amb els agents socials en les meses obertes: la mesa d'ocupació, la mesa d'immigració, habitatge, etcètera. I aquesta és l'esmena número 290; és així de senzilla, i jo crec que permetria recuperar, si més no, la confiança que hi ha voluntat del Govern, que hi ha voluntat de poder arribar no tan sols a aquest acord, sinó que alhora aquest acord tindrà els recursos suficients. Perquè, d'altra manera, tots aquests debats –i ahir ja ho vam fer amb el president, i anteriorment també amb el conseller, etcètera– sobre on estan o deixen d'estar els recursos..., de veritat que no els trobem; més enllà que la Generalitat té un pressupost de quasi 2 bilions de pessetes. Ja ho sabem. Però, a part d'això, no acabem de trobar exactament, ni amb lectures transversals ni verticals, d'on sortiran els diners suficients.

Junt amb aquesta esmena, que per nosaltres és emblemàtica, que creiem que podria donar certa solvència i, com a mínim, una credibilitat compartida per tots respecte a aquesta voluntat, hem fet un altre seguit d'esmenes, ja més concretes, i en la línia del que planteja la cimera de Luxemburg, del que plantegen en aquests moments les polítiques més avançades de diferents governs europeus respecte a les polítiques d'ocupació. Jo..., també conjuntament, hem sigut capaços d'anar a nivells de concreció; de concreció en objectius, de concreció en la selecció i identificació d'aquells segments de la gent aturada amb més dificultats, de propostes, com la creació del Servei Català d'Ocupació, del Consell Català de la Formació Professional, etcètera. És a dir, tot un seguit d'esmenes que, al nostre entendre, no tan sols reorienten, sinó que concreten i, alhora, defineixen els recursos suficients per tindre, realment, polítiques actives d'ocupació.

També pel nostre Grup adquireix una especial importància i relleu tot allò referit als aspectes de la salut i seguretat laboral. Un cop més direm que la sinistralitat laboral creix, ha crescut, i alhora, paradoxalment, el pressupost s'ha congelat. És per això que creiem oportuna l'esmena número 294, per tal d'arribar..., de fer una dotació de 500 milions a les partides de formació ocupacional, destinades a les finalitats concretes de seguretat i salut laboral.

Presentem també un conjunt d'esmenes adreçades a l'economia social; la primera, a la necessitat d'establir un marc de diàleg estable institucionalitzat amb aquest sector, i alhora, també, de destinar els recursos suficients al que són les partides de formació ocupacional, dedicats específicament a aquest sector de la nostra economia.

I, per últim, hem realitzat també un seguit d'esmenes tendents al reequilibri territorial –abans tant el senyor Rañé com el senyor Puigcercós s'hi han referit–; la més important seria recuperar l'Ordre del 31 de maig del 94, per tal de..., l'atorgament dels incentius per al reequi-

llibri territorial, la identificació d'un seguit de comarques, etcètera. Així, donat que el pressupost del Departament d'Indústria o no existeix o és simbòlic el tipus de partides que té, contemplar tot un seguit de partides ampliables per fer front a aquelles qüestions més urgents, d'energia, recuperació industrial, turisme, comerç, etcètera.

I, per últim –per acabar, ja que em queden vint-i-dos segons, més els tres o quatre que em donarà el president–, fer referència... (*rialles*) –que crec que em donarà el president–, fer referència a tres qüestions concretes.

Una, la recuperació del sector del taxi. Aquest sector està en un procés de reconversió; hi han recursos públics, hi han recursos que genera el mateix sector, i hi trobem a faltar que la Generalitat no pugui també participar i col·laborar en aquesta necessària reconversió. Fins i tot hem trobat a faltar l'esmena del Grup Popular d'obrir una partida amb 1.000 pessetes –veig que, l'any passat, sí; aquest any, ni això.

En segon lloc –i també s'hi ha fet referència abans–, com afrontar Taurus, la privatització de Taurus i de Potasses del Llobregat. Creiem que cal, des de la Generalitat, garantir la viabilitat i els llocs de treball d'aquestes dues empreses en el procés de privatització que estan patint, i, especialment pel que afecta Potasses del Llobregat, considerariem convenient i raonable i prudent que durant un temps, quedant-se un percentatge suficient d'accions, la Generalitat pogués acompanyar el procés de privatització que s'està intentant dur a terme.

Amb aquesta explicació i amb aquest conjunt d'esmenes, creiem que donaríem una sortida i millorariem el conjunt del pressupost presentat pel Govern.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Els grups que no han presentat esmenes tenen possibilitat d'un torn en contra. El Grup Popular? (*Pausa.*) Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Codina, pel Grup de Convergència i Unió.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Voldria iniciar la meua intervenció anunciant les esmenes que el nostre Grup està disposat a votar favorablement, amb el que això suposa, i l'esmena transaccional que també oferim.

En aquest moment, anuncio, doncs, que l'esmena 299, del Grup Socialista, la votariem favorablement, així com la 353, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds –la 353. I oferim una transacció a l'esmena 300, del Grup Socialista, que ja ha estat comunicat per part del seu portaveu, en el sentit que hi estan d'acord.

I voldria cridar especialment l'atenció al senyor Rañé, perquè en una bona part del seu discurs ha fet referència a la comarca del Ripollès, i textualment la nostra proposta diria: «La Conselleria d'Indústria, Comerç i Turisme, amb la finalitat d'incentivar el desenvolupament industrial de tot el Ripollès, negociarà amb la

companyia subministradora de gas natural per tal que aquesta font energètica arribi també a la vall del Ter aigües amunt de Ripoll.»

Penso que amb aquesta proposta transaccional, que –repeteix– ha estat anunciat ja, o m'ha comunicat el portaveu del Grup per a temes pressupostaris que hi estarien d'acord, donem resposta a una part de la preocupació, junt amb l'esmena que també li acceptem, la 299, de la molta, de la càrrega important que vostè ha exposat en el seu discurs. Per tant, senyor president, lliuro ja en aquest moment la transaccional i amb l'anunci de les dues esmenes que ja he esmentat, tant la del Grup Socialista com la del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Jo penso que al llarg d'aquest debat –estem ja en el grup temàtic sisè, hem passat l'equador–, si en algun moment d'aquest debat s'ha produït d'una forma explícita un retorn al debat a la totalitat, penso que ha estat precisament en aquest grup. Ja s'ha dit per part de la majoria dels intervinents, el senyor Gimeno, el senyor Rañé, el senyor Puigcercós, tots els diputats que han intervingut en aquest grup temàtic han repetit en bona part els arguments que seria per part meua absurd que tornés a repetir allò que ja es va dir en el debat de totalitat i que els meus companys que van rebatre cadascun dels arguments que donaven vostès... –insisteixo–, seria reiteratiu. Per tant, em perdonaran que en comptes de reproduir un debat per part nostra els comenti algunes de les esmenes, sobretot aquelles que fan referència, que han estat presentades de forma agrupada, concretament pel Grup Socialista, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya, i després, si hi ha oportunitat, alguna de puntual. Però retornar amb el mateix argument que ho van fer els meus companys als arguments que avui en bona part vostès han tornat a esmentar, em semblaria que no cal.

Pel que fa referència, doncs, a les esmenes agrupades, presentades pel Grup Socialista, Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana, des de la nostra perspectiva hi han diferents grups, tres bàsicament, jo distingiria tres grups. Hi ha un primer grup amb dues esmenes que proposen més dotació de recursos per a la modernització d'estructures agràries i per al pla de reestructuració de cooperatives agràries a Catalunya; hi ha un segon grup d'esmenes amb objectius de reequilibri territorial industrial, amb propostes concretes de dotació i recursos per a plans d'industrialització de les comarques del Ripollès i del Berguedà, i un tercer grup d'esmenes integra propostes de més dotació pressupostària pels plans d'ocupació, concretament, ni més ni menys, que 35.000 milions de pessetes.

Abans de continuar, però, voldria significar que el fet de tornar, com deia fa uns moments, a reproduir un debat que ja s'ha fet fa molt pocs dies, m'obligarà a concretar molt en alguns aspectes que possiblement amb una lectura acurada del que va estar la proposta a l'estat de despeses se'n podria desprendre. Però, pel que pogués ser i no hi hagués –i aquesta seria la meua darrera intenció– cap mena d'error o d'interpretació, em permetran de fer-ho.

Pel que fa referència al primer grup, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ja està tramitant i aprovant expedients d'ajuts a la modernització de les estructures agràries; em sembla que aquest és un tema que sobretot especialistes com el senyor Gimeno o el senyor Ausàs, d'Esquerra Republicana, que el tema no només el debaten en el si del Parlament, sinó que el segueixen dia a dia, el coneixen i, per tant, tot i que el que vostès demanen són increments de partides, ampliacions, perquè ho garanteixin encara més, però que en definitiva saben que en aquesta qüestió el Departament hi està treballant. I d'altra banda, cal recordar que la Generalitat aplica —i això és el conjunt del debat d'avui— una política d'ajust del dèficit i que tot el que sigui proposar noves ampliacions de crèdits ampliables fa difícil que nosaltres els puguem donar suport. *(Remor de veus.)*

Pel que fa referència a un segon grup, la política de contenció està en la mateixa línia, i sí que voldria destacar, perquè és un tema que també ha sortit, la qüestió referent a Taurus. Pel que fa a Taurus, està prevista la transmissió de la majoria de capital de Taurus a mans privades, aquest és un tema que també coneixen les diputades i diputats, perquè al llarg d'aquesta..., sobretot d'aquesta última part de la legislatura n'hem anat parlant, però també és bo que coneguim que la voluntat del Govern és que a través d'Eplica es mantindrà el capital social de la companyia en un 48% de les accions. Per tant, aquest temor, aquesta por que es passi a mans públiques, es perdi el control i el que això pot representar per part del Govern, aquest manteniment de la participació del 48% em sembla que els pot, si més no, si no tranquil·litzar, com a mínim donar-los una mica la pauta de què és el que es pretén.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I pel que fa referència al tercer grup, el total d'accions que es duen a terme entre les diferents administracions que incideixen en la política ocupacional a Catalunya supera amb escreix els 35.000 milions. És a dir, vostès el que fan és intentar amb una sola ampliació col·locar-hi aquests 35.000 milions de pessetes, que més o menys és el que pugen les seves propostes, però jo els puc assegurar que el conjunt de la política que s'aplica en aquests camps supera amb escreix els 35.000 milions de pessetes. Per tant, voler-ho veure des d'un punt de vista parcial segurament no els podria donar satisfacció, però si ho volen veure des de la globalitat els hauria de tranquil·litzar que aquesta mateixa quantitat està amb escreix —ho repeteixo— ja prou contemplada. *(Remor de veus.)*

Per la resta, i com que he dit al principi que no voldria ser reiteratiu en tot el que va ser el debat de totalitat i els diferents departaments, només repetir, senyor president, que demanem les votacions separades, que —repeteixo— de la 299 i la 353 i la 300, en relació amb l'esmena transaccional, i si s'accepta, per part nostra demanaríem que al mateix temps es retirés, lògicament, la proposta que feia en aquest cas el Grup Socialista.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Algun dels secretaris vol..., el secretari senyor Benach procedirà a la lectura de la transaccional oferta.

El secretari segon

«Esmena transaccional entre l'esmena número 300...»

El president

Per favor, guardin silenci!

El secretari segon

«Esmena transaccional entre l'esmena número 300, del Grup Socialista, i el text del Dictamen: “La Conselleria d'Indústria, Comerç i Turisme, amb la finalitat d'incentivar el desenvolupament industrial de tot el Ripollès, negociarà amb la companyia subministradora de gas natural per tal que aquesta font energètica arribi també a la vall del Ter, aigües amunt de Ripoll”...»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari. L'esmena transaccional... *(El Sr. Codina i Castillo demana per parlar.)*
El senyor Codina demana la paraula, i la té.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. No, per anunciar que quan he esmentat les esmenes de les quals demanàvem votació separada, fos tan amable també d'afegir-hi la 345, del Grup Mixt, en votació separada, és a dir que la votarem favorablement.

Gràcies, senyor president.

El president

Per tant, suposo que el Grup Socialista accepta la transaccional a l'esmena 300. *(Pausa.)* La proposta de votació que faig als portaveus fóra de votar conjuntament l'esmena 299, l'esmena transaccional 300, la 345 i la 353, i per separat la resta de les esmenes.

Doncs, si hi ha la conformitat dels portaveus, procediríem de la manera que acabo d'indicar. Per tant, votariem en primer lloc l'esmena 299, la transaccional 300, la 345 i la 353.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut aprovades per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents a l'hemicicle.

I procedirem ara a la votació de la resta d'esmenes vives en aquest bloc.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 45 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Passem ara al bloc set, que és de política social. En primer lloc, correspon al Grup Socialista la presentació de les seves esmenes i aquelles que té conjuntes amb altres grups. *(Remor de veus. Pausa.)*

4408

A veure, un moment, senyors portaveus, un moment d'atenció. En aquest moment la diputada membre de la Mesa d'aquest Parlament està en una representació institucional del Parlament i hauria d'intervenir en el debat de política social i no sé si serà aquí en el moment que això es produeixi.

Hi ha la possibilitat de passar davant de la política social la següent, que és política territorial i ambiental? *(Pausa.)* Ho demano als senyors portaveus, que ells saben la disponibilitat dels seus diputats. D'acord? Hi ha acord? Repeteixo... No hi ha acord? *(Pausa.)*

A veure, per no fer més..., aturem un moment... Suspenc per uns moments la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a dos quarts de dues.

El president

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que ocupin els seus escons, i iniciarem el debat de política territorial. *(Remor de veus.)* Prego que guardin silenci!

En primer lloc, intervindrà el Grup Socialista, i en el seu nom el diputat senyor Manuel Nadal... Ah, Joan Ferran, que defensarà les seves esmenes. Senyor Ferran, les seves esmenes i les conjuntes, no? *(Pausa.)* D'acord. Endavant.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permeti'm amb la meua intervenció, senyor president, en aquest apartat de política territorial la defensa conjunta de tot un seguit d'esmenes, que un cop més tenen com a denominador comú, com ja vaig fer l'any passat, donar satisfacció a les necessitats d'una comarca, el Barcelonès, d'una ciutat, Barcelona, entesa com la gran Barcelona, com es prefereixi, i no des d'una òptica particular de ciutat, sinó des d'una òptica de país, des d'una òptica de tot Catalunya.

Són esmenes que plantegen novament vells i irresolts problemes, temes que no s'han solucionat. Parlem de transport públic col·lectiu, pendents i promesos; parlem dels metros de Barcelona, de les línies 3, 4, 5; parlem del tram baix; parlem de subvencionar el sobrecost econòmic del transport metropolità sufragat pels ajuntaments que pertanyen a l'Entitat Metropolitana del Transport; parlem d'infraestructures en funcionament, però amb mancances de manteniment, com són les rondes de la ciutat de Barcelona, que per cert hi havia seriosos compromisos per part dels representants de la coalició de la majoria de plantejar aquestes esmenes al Congrés dels Diputats; parlem de la rehabilitació del patrimoni, de fer previsions pressupostàries per rehabilitar actuacions en els nuclis antics; parlem d'ajuts de promoció pública d'habitatge, tant en règim de lloguer com en règim protegit, de règim especial; parlem també d'habilitar recursos necessaris per garantir la participació de la Generalitat en el Pla de residus urbans de l'any 98 fins a l'any 2001 de l'àrea metropolitana de Barce-

lona; defensem que la Generalitat habiliti recursos necessaris per garantir la seva participació en el conveni d'infraestructures de l'any 98 a l'any 2000, establert per l'Autoritat del Transport Metropolità per assegurar els 10.000 milions d'inversions per any durant tres anys i no sols els 4.000 milions per any, i volem assegurar amb l'aprovació d'aquestes esmenes recursos per garantir la regeneració de llera del riu Besòs com a espai cívic de qualitat urbana.

Pretenem que el Govern de la nació reconegui Barcelona, la gran Barcelona, el Barcelonès, com la capital del país, i que aquest reconeixement no sigui tan sols un reconeixement teòric i retòric, sinó també un reconeixement econòmic que sufragui les despeses de capitalitat, també, com ha expressat abans el meu company, el senyor Pep Mir. Demanem recursos per a tot, per a la cultura, per als museus, per al so, per a la justícia ràpida, entenent Barcelona com un conjunt, no com una ciutat específica que demana qüestions específiques per a ella, sinó com un conjunt per a tota la ciutadania de Catalunya.

Senyores i senyors diputats, aquestes no són unes esmenes més de les moltes presentades en aquest debat, són una constatació que any rere any les hem de presentar, perquè pressupost rere pressupost el Govern de Convergència i Unió menysté la ciutat de Barcelona. Barcelona, el Barcelonès, no sols no té allò que necessita, sinó que un simple exercici de sumes i restes ens demostra que les inversions han disminuït un 44%. I aquesta afirmació no és gratuïta, aquesta afirmació no és demagògica; nosaltres en aquests moments hem pogut constatar que, tenint el 37% de la població de Catalunya, Barcelona rep el 22% dels diners i que el 63% que representa la resta de Catalunya rep el 78% dels diners. Hi ha hagut, fins i tot, una disminució, davant d'exercicis anteriors, d'un 6%.

I si prefereixen que els ho expliquem amb més detall, això, ho podem fer amb una explicació per habitants. Les inversions realment efectuades per la Generalitat i els seus organismes, la inversió per habitant durant els anys 92-96, ha estat de 65.646 pessetes per habitant, seguida de prop pel Maresme; la mitjana de Catalunya és de 138.043 pessetes. L'any 96 van ser 37.000 pessetes i escaig; el 97, 36.000 i escaig, i l'any 98 baixem a 20.567 pessetes per habitant.

Aquest fenomen, aquesta previsió pressupostària, demostra que aquest Govern governa d'esquena a la seva metròpoli capital, malgrat fer un discurs de tot el contrari. I voldria esmentar, en aquest sentit, les paraules del president Pujol en el debat de política general, on el president Pujol es va omplir la boca amb una retòrica de lloances a Barcelona, però això no s'ha vist concretat amb mesures específiques, amb mesures pressupostàries, que donin satisfacció i facin justícia a allò que deia ell que havia de ser.

I voldria recordar també, perquè el president Pujol ho fa continuament, una entrevista que va tenir el president Pujol a la cadena SER amb el senyor Ruiz Gallardón, en què va posar Barcelona com a referent per a tot Espanya, i li va dir –i permeti'm que els ho digui–: «Mirin, el que jo envejo de Madrid..., doncs miri, només li

envejo el poder polític i financer: quan un veu el que l'Estat destina a Madrid, un se sorprèn; que ens donin la meitat d'això, que nosaltres ja ens espavilarem.» Nosaltres, el que li podem dir al president Pujol és: quan vostès ens donin a la ciutat de Barcelona, al Barcelonès, a l'àrea metropolitana, la meitat, la proporció del que dóna la comunitat de Madrid, del que dóna l'Estat, ja ens espavilarem, farem veritablement d'aquesta ciutat la capital de Catalunya.

Per tant, constatem que en aquests moments ja es continua aquest menysteniment de la ciutat de Barcelona, del Barcelonès, i que, per tant, no es fa des d'una perspectiva de país, de Catalunya, perquè considerem que és importantíssim que aquesta capital tingui el desenvolupament que ha de tenir en el terreny dels pressupostos i en el terreny de les inversions, i que això el Govern de la Generalitat no ho està fent. Per dir-los a tall d'exemple, que la Comunitat Autònoma de la Rioja inverteix només en despeses de capitalitat 600 milions de pessetes, cosa que no fa la Generalitat de Catalunya.

I a més a més, en un terreny també polític, hem trobat una certa contradicció: la contradicció que el conseller Artur Mas, futur alcaldable potser d'aquesta ciutat, ha estat la persona que ha protagonitzat el descens més estrepitos d'inversions a la ciutat de Barcelona. Li toca ser conseller per posar diners a Barcelona, hauria pogut fer un petit detall, però no, ha abaixat un 44% les inversions, i això segurament el dificulta per fer un discurs d'alcaldable per a aquesta ciutat (*rialles*).

Nosaltres diem sempre que el que és bo per a Barcelona... no és que sigui bo per a Catalunya, és excel·lent per a Catalunya. Un govern de Catalunya hauria de veure que el que és bo per a Barcelona és excel·lent per a Catalunya. I en aquest sentit, i per acabar, a mi m'agradaria recordar-los, o fer-los esment d'un document que acaba de publicar el Consell Econòmic i Social de la ciutat de Barcelona —que com vostès saben integra els sindicats, el Foment del Treball i l'Administració local—, en el qual s'avança..., es diu que caldria un 1,6 bilions de pessetes per fer..., per tirar endavant aquesta ciutat com a veritable motor de la cinquena..., la que ja és la cinquena gran concentració industrial d'Europa.

Nosaltres veiem que amb aquests pressupostos de la Generalitat, amb aquestes previsions que es fan, amb aquesta forma de tractar la ciutat de Barcelona, i no atenent aquestes propostes que els fem nosaltres i aquestes esmenes, s'està molt lluny, molt lluny, de poder assolir un desenvolupament de la ciutat que doni satisfacció no sols als barcelonins, sinó que converteixi la ciutat de Barcelona en aquesta punta, aquesta locomotora capdavantera del que ha de ser el desenvolupament de Catalunya.

Plantegem noves infraestructures, xarxes viàries, ferroviàries, de comunicació, de xarxa elèctrica; plantegem l'impuls del pla del congost del Besòs i el pla del delta; plantegem un pacte industrial, però ens adonem que amb les previsions econòmiques que ens fan vostès estem molt lluny de poder fer el que cal fer per aquest país, per aquesta ciutat i per Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació intervé, pel mateix Grup, el diputat senyor Manuel Nadal. Sis minuts quaranta-quatre segons.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. El diputat senyor Joan Ferran ha explicat el conjunt d'esmenes que presenta el Grup Socialista per tal de potenciar el paper de la capital de Catalunya com a motor econòmic d'aquest país i a mi em correspon plantejar també les esmenes que caldria per tal que aquest motor, que és aquesta màquina de tren que és Barcelona, tingués l'efecte beneficiós per al conjunt de Catalunya a través d'un conjunt d'esmenes que potenciïn el reequilibrament territorial.

En aquest sentit, és fonamental la millora de l'accessibilitat del territori, accessibilitat del territori que és cert que aquesta setmana s'ha vist millorada molt importantment a través del matrimoni entre el cargol de Lleida i la gamba de Girona, a través de la inauguració de l'Eix transversal. Però correm un risc: que l'Eix transversal sigui la infraestructura que limita el que és la Catalunya ben comunicada, de l'Eix transversal cap al mar, amb accessos de quatre carrils a les capitals comarcals —a Vic, a Manresa, a Lleida, capital d'un territori més important, a Cervera, si ho volen—, i cap al nord amb vies només de dos carrils. I, per tant, el que hem de plantejar és com aquest efecte positiu de l'Eix transversal en el conjunt de Catalunya s'estén més cap al nord, cap a les zones pirinenques. I en aquest sentit a mi em sembla que hem de començar a veure la necessitat del desdoblament d'algunes infraestructures importants, com pot ser la Comarcal 1411 fins a Berga, o la Nacional 152 fins a Ripoll. I, per què no?, també començar-nos a plantejar amb seriositat el desdoblament futur de l'Eix en els trams en què sigui possible el desdoblament del propi Eix i, en el moment en què sigui necessari, la construcció de la pota des d'Olot fins a Vic, pel túnel del coll de Bracons.

Per tant, cal fer infraestructures reequilibradores perquè aquests efectes beneficiosos de Barcelona com a motor, com a màquina de tren, arribin al conjunt de Catalunya. I en aquest sentit ens sembla que cal dotar d'instruments, també —no solament d'infraestructures, sinó d'instruments—, el territori, perquè tinguin aquesta igualtat d'oportunitats en tot el territori de Catalunya. Instruments que passen, per exemple, per impulsar rebaixes en els peatges de les infraestructures que donen accés a aquest territori —molt especialment en el Pirineu, és important—; incrementar, si no suprimir, el peatge... —«incrementar» em refereixo a les rebaixes— del túnel del Cadí —i aquest és un altre tema molt important—, però alhora hem de dotar aquests territoris d'instruments que facilitin el seu desenvolupament econòmic. I en aquest sentit el Grup Socialista demana cada any que es doti d'un instrument les comarques del Pirineu, que és l'Institut de Desenvolupament del Pirineu, com ja tenen les comarques de l'Ebre l'Institut de Desenvolupament de les Terres de l'Ebre, però no tenen dotació econòmica suficient, i també demanem esmenes per a aquestes comarques.

4410

I en aquest sentit de reequilibrament territorial, el Grup Socialista creu que en aquests moments hi ha un territori de Catalunya que comença a ser una segona màquina de tren, que estira, i molt, d'aquest país, que és l'àrea metropolitana del camp de Tarragona. I l'àrea metropolitana del camp de Tarragona necessita unes infraestructures que permetin que sigui aquesta segona màquina de tren, i això vol dir dotar-la de recursos i d'infraestructures que li permetin fer aquest paper –que en aquests moments les infraestructures que té són insuficients i poden escanyar aquest territori–; això vol dir, doncs, fer les variants pertinents dels accessos a la zona de Tarragona, vol dir potenciar el desviament del Francolí i el port de Tarragona, vol dir potenciar l'arribada del tren d'alta velocitat a Perafort i vol dir fer la connexió entre l'Euromed i l'estació de Perafort per tal que el camp de Tarragona sigui molt ben comunicat i també hi hagi aquesta connexió d'aquesta línia de ferrocarrils amb l'aeroport de Reus.

Per tant, hem de fer esmenes demanant que l'efecte beneficiós d'una capital de Catalunya que funciona com a motor també s'estengui a tot el territori, i anar buscant aquests segons punts, aquestes segones màquines de tren, que estirin molt especialment Tarragona, Girona i Lleida.

Dit això, hi ha un altre paquet d'esmenes que a mi em preocupen, i molt, i potser en aquest cas entrarem més en temes de debat a la totalitat, senyor Codina, però jo crec que ho hem de fer. Perquè vostès, per la porta petita, ens han presentat unes esmenes importants que fan referència al tema de l'aigua: una esmena que no va poder ser tramitada, que convertia la Junta d'Aigües en empresa pública, i unes esmenes molt importants que redueixen en 9.000 milions de pessetes la dotació de la Junta de Sanejament. I, és clar, el Grup Socialista té una esmena molt concreta que demana dotació econòmica per als plans de sanejament de l'àmbit metropolità, dotació econòmica per als plans de sanejament del conjunt de Catalunya, i vostès han introduït en el debat en comissió una retirada de 9.000 milions de pessetes d'ingressos de la Junta de Sanejament! Que ho vam denunciar, nosaltres, i vam dir: «Ecoltin, vostès plantegen que hi haurà 3.000 milions de pessetes per a la depuradora del Prat i a Madrid aquests 3.000 milions de pessetes se'ls han polit.» Tot i que vostès anuncien que han anat molt bé, les negociacions: doncs els 3.000 de la depuradora del Prat a Madrid se'ls van polir, i figuraven en el pressupost de la Generalitat, i ara, l'altre dia, van haver de fer una esmena dient: «Aquests 3.000 no hi són, retirem-los». Però és que no retiren els 3.000 de la depuradora del Prat, en retiren 6.230 més, del conveni de finançament entre el MOPTA i la Junta de Sanejament.

És clar, vostès han hagut de reconèixer que han tingut 9.000 milions de pessetes menys per finançar els temes de sanejament de Catalunya. Però, és clar, a mi el que em preocupa, senyor Codina, és que el tema de l'aigua està en una situació molt nebulosa. La Junta de Sanejament en aquests moments..., tots els ingressos que tenim de cànon de sanejament i d'increment de tarifa de sanejament no serveixen per pagar les despeses de funcionament i d'explotació de la Junta de Sanejament.

El que paguem de cànon no serveix –repeteix, que quedi clar– per pagar les despeses d'explotació i les despeses corrents de la Junta de Sanejament. La inversió ha de venir de finançament exterior, i a sobre se'ns retallen 9.000 milions de pessetes, després d'una magnífica negociació amb el Partit Popular...

Reconeguin que han fracassat, no ens venguin fum, han fracassat: 9.000 milions de pessetes que vostès esperaven, que van comptabilitzar en el pressupost, els han hagut de retirar. Però és que la situació de la Junta d'Aigües no és millor. La Junta d'Aigües té uns ingressos previstos de cànon d'infraestructures i, aleshores, uns altres ingressos previstos d'anar a vendre els cànons de futur, de l'any que ve. I, per tant, senyors de Convergència i Unió, del tema de l'aigua, si volen, en parlem, però no parcialment, no parlem només de transformar la Junta d'Aigües en empresa pública, parlem de tot el tema del cicle de l'aigua, de la difícil situació financera en què es troba el cicle de l'aigua. En aquests moments, està en fallida.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Cal... –sí, senyor president, acabo–, cal una negociació amb força per trobar una sortida al finançament de la Junta de Sanejament i de la Junta d'Aigües, i no passa només per convertir la Junta d'Aigües en una empresa pública.

Estem a la seva disposició, però en aquests moments estan en fallida.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella. *(Pausa.)* Temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, si agaféssim les vuitanta-cinc esmenes que passo a defensar ara, de les quals setanta-dues són pròpies d'Esquerra Republicana i tretze són conjuntes amb Iniciativa - Els Verds i amb els socialistes, i les mescléssim bé en una coctelera, sortiria un producte ben lligat, és clar, i amb un apreciable sabor d'esquerres, que intenta compensar els desequilibris dels pressupostos, bàsicament en equilibri territorial, en foment d'accés a l'habitatge, per afavorir el transport públic i per aprofundir en la política ambiental.

Dins del marc d'habitatge –on no m'estendré massa perquè també una part de l'habitatge s'ha vist en el bloc tercer–, demanem una promoció pública d'habitatges molt més extensa de la que s'està donant, ja que en el tema de l'habitatge les mesures incorporades en els pressupostos d'enguany ni de lluny podran compensar les mancances reals que hi han, sobretot a Barcelona i a la seva conurbació.

Ja vam parlar en esmenes presentades a l'Institut Català del Sòl que la política de sòl que s'està duent des d'aquesta entitat està, al nostre entendre, mal dirigida i que, en conseqüència, no esmenarà els problemes existents, que són seriosos. I són seriosos, per exemple, perquè tot el que fa referència a política d'habitatges de lloguer està en uns preus que no fan la funció que hauria de fer.

Els habitatges de lloguer, en aquests moments, no serveixen per a cap altra cosa que establir un pont fins a la possibilitat de poder hipotecar-se per accedir a un preu d'un habitatge propi. Els preus de l'habitatge són tan elevats que ningú es pot plantejar viure durant tota la vida en habitatges de lloguer, i això fa que els habitatges de lloguer, com tots sabem, caiguin en una desmesura inusual, que la majoria de gent acabi hipotecant-se per anar a un habitatge privat, i que aquests habitatges de lloguer cada vegada estiguin més en desús i entrin, alhora, en una cadena de degradació que els mateixos propietaris no facin rehabilitacions i, per tant, ofereixin un producte de mala qualitat.

Per tant, tenim un problema clar en tot el que és política de sòl referent a habitatge, tenim un problema clar en tot el que és l'habitatge de lloguer, que, al nostre entendre, no es resolen amb les partides que surten als pressupostos.

Tampoc per tot el que fa referència a l'habitatge protegit de règim especial, i tampoc en uns elements que nosaltres creiem que haurien de tenir molta més importància, que és en els criteris de construcció d'aquests habitatges. És a dir, hi ha una sèrie de mesures, per exemple, de criteris bioclimàtics, que han superat llargament l'estadi de provatura, l'estadi de veure si funcionava o no funcionava. Escoltin: funciona. No hi ha ningú que digui que no funciona. Funcionen. I, per tant, en l'obra pública de la Generalitat, en les actuacions de generació d'habitatge, els criteris bioclimàtics, certificats energètics dels edificis s'haurien de dur a terme sistemàticament, l'aplicació de la llei de la normativa d'aïllament dels habitatges, etcètera, etcètera. I, per descomptat, començar –i tenim una esmena específica en aquest sentit– pels mateixos edificis de la Generalitat de Catalunya, que haurien de contemplar aquestes eficiències energètiques, aquests criteris bioclimàtics, la possibilitat d'incorporar solar tèrmica per a l'escalfament o el preescalfament de l'aigua i per a la calefacció, i la incorporació, per exemple, amb teules –cosa que també existeix i està demostrada la seva eficiència– per a generació d'energia fotovoltaica, elements, tots ells, vinculats a l'habitatge públic, a la promoció d'aquest habitatge públic, que trobem a faltar en els pressupostos.

Un altre bloc que esmentava a l'inici és el que fa referència al transport, en especial, mesures, com sempre, destinades al transport públic, i, especialment, dins el transport públic, al ferrocarril, perquè enguany, una vegada més, veiem com es van aprimant els pressupostos destinats al foment del transport públic. I ja hem dit en reiterades ocasions –i per tant, seré molt breu– que això ha deixat de ser un posicionament ideològic, és una necessitat, i que no hi hagi una inversió destinada

suficientment al transport públic és una manca de projecte del Govern de la Generalitat.

Les mancances que hi han al metro de Barcelona són molt substancials: vuitanta quilòmetres a Barcelona, de metro; cent seixanta quilòmetres a Madrid: el doble, el doble de quilòmetres de metro realitzats a Madrid que els que hi ha a Barcelona. I és evident que aquí no hi ha una única responsabilitat del Govern de la Generalitat –que la té– sinó que també hi ha una responsabilitat de les inversions que procedeixen del Govern central i que afavoreixen descaradament la capitalitat de Madrid com a capital de l'Estat.

Però, aquesta mateixa discriminació en positiu que es fa en relació amb Madrid per als pressupostos del Govern central, l'hauria de fer el Govern de la Generalitat en relació amb Barcelona, i això és el que no es produeix de manera suficient en els pressupostos de la Generalitat. I nosaltres reclamem que aquestes inversions pròpies vinculades a la capitalitat, que no hi ha ningú que pugui discutir que són necessàries, es reflecteixin de manera suficient en els pressupostos. I igual que no podem contemplar només el metro a Barcelona, també s'ha de contemplar tot el transport públic en el conjunt de l'àrea metropolitana, i, en aquest sentit, no podem deixar d'esmentar la molt deficient connectivitat que hi ha entre la comarca del Baix Llobregat i Barcelona, i val a dir que la comarca del Baix Llobregat és la comarca de la qual cada dia surt més gent a treballar fora de la comarca i més gent va a treballar a aquella comarca, és a dir, de llarg, la comarca en què hi ha més desplaçaments a diari, per raons bàsicament laborals.

Per tant, tot el que nosaltres defensem en relació amb l'arribada del metro al Baix Llobregat, ja sigui en superfície o no, creiem que és imprescindible que surti reflectit, i tot i que hi ha una partida enguany als pressupostos que fa referència al tramvia lleuger, creiem que aquestes partides l'únic que fan és demostrar la possibilitat que algun dia es començarà a fer aquest tramvia, i creiem que aquestes, en funció de les dades que donava –nombre de població a Barcelona, nombre de població i desplaçaments al Baix Llobregat–, s'haurien d'incentivar d'una manera molt més clara.

També incloem aquí una millora dels accessos dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya a Cornellà i també incloem, dins de l'àrea metropolitana, la necessitat que millori la connectivitat també per la banda de l'altre costat del Besòs.

D'altra banda, a nivell global, defensem també amb esmenes concretes que hi hagi una inversió pública en ferrocarril, que tendeixi a ser anivellada amb el que es fa amb les carreteres, que es facin inversions, encara que siguin dependents de l'Estat, i que, per tant, la Generalitat estimuli i intervingui en les línies de ferrocarril, com la de Lleida - la Pobla de Segur o les de Lleida, Manresa, Puigcerdà i Ripoll, que són deficitàries, que a poc a poc es van morint, que a poc a poc van perdent el sentit, perquè es deixen morir i tenen el risc de desaparèixer, quan fan una funció social de vertebració del territori creiem que incontestable i imprescindible. El mateix demanem per millorar els fer-

4412

rocarriels de la Generalitat de Catalunya en la línia Martorell - Igualada - Manresa.

Entrant al bloc de Medi Ambient, hem presentat diferents esmenes concretes que fan referència a la millora del tractament de residus domèstics o de residus municipals. És a dir, anem endarrerits en tot allò que s'havia previst en la Llei 6/93, pel que fa referència als residus municipals i, a més a més, val a dir que el Pla que es desenvolupa en l'àrea metropolitana i que agafa Barcelona i l'àrea metropolitana, sobre residus municipals, és un pla força avançat que ha de disposar de diners suficients perquè es pugui desenvolupar correctament i puguem evitar la incineradora que, inicialment i de manera errònia –tal com s'ha demostrat ara–, s'havia previst de fer.

Això necessita una inversió clara i una aposta clara per la recollida selectiva, i això significa una *ratio* millor que l'actual –que, d'altra banda, és patètica– de contenidors de recollida selectiva per nombre d'habitants. Estem en uns percentatges de contenidors de recollida selectiva per habitant que bloquegen la possibilitat que la recollida selectiva funcioni realment, i, per tant, nosaltres demanem més inversió pel que fa referència a residus municipals.

Igual que demanem també una estimulació del paper de la bossa de subproductes que, malauradament, encara ara, moltes de les empreses petites i mitjanes, que són les que constitueixen bàsicament el teixit industrial a Catalunya, no tenen coneixement de l'existència d'aquesta eina, i, per tant, aquí es reflecteix una manca informativa –ben fàcil de solucionar, d'altra banda– de la Junta de Residus, per donar a conèixer aquesta important, al nostre entendre, possibilitat de minimitzar i de donar a conèixer que es pot produir aquesta borsa de subproductes, aquesta valorització; una valorització, d'altra banda, que no s'ha diversificat en absolut, que estem anant en uns sectors com els drapaires i els ferrovellers, que ens sembla magnífic que s'hi vagi, però que no són el nucli del problema dels residus industrials a Catalunya, ni de llarg, i que, per tant, estan concentrats en sectors que són..., està bé que es facin però que són insuficients, perquè on s'hauria d'incidir és en el sector de la química fina, en el sector de la química orgànica, sobre els quals no s'ha fet cap actuació rellevant des de la seva existència.

I aquí juga un paper determinant el CPN, el Centre de Producció Neta, que s'ha convertit en una pura gestoria de papers que li van arribant de les empreses, però que no fa allò pel qual s'havia, des del primer moment, definit, que és assessorar aquestes empreses i estimular que tendissin a una substitució de processos productius que pogués minimitzar-ho.

Plans de minimització progressiva, sobretot en petites i mitjanes empreses, Pla de gestió de residus no especials, inerts i inexistents. No entro en la Junta de Sanejament perquè vaig malament de temps i el senyor Manel Nadal abans ja ha fet extensament una explicació de com queda la Junta de Sanejament, 9.000 milions després de pessetes, i voldria anar a corre-cuita a tot el que fa referència a la planificació territorial.

Un altre dels blocs importants que nosaltres defensem és la reactivació de les comarques deprimides, esmenes concretes en aquest sentit, sobretot el Priorat, la Terra Alta, la Conca de Barberà, i sobre els plans comarcals de muntanya. Hem entrat moltes esmenes específiques d'aquest nivell perquè nosaltres no sabem ja què fer davant l'incompliment sistemàtic dels plans comarcals de muntanya, i és això el que ha fet que nosaltres presentéssim nombroses esmenes, concretes i territorialitzades, relatives a les actuacions diverses, però especialment de les infraestructures viàries, que ja han estat aprovades de manera indirecta pel Govern en els plans comarcals de muntanya, però aquest incompliment dels plans de muntanya i la no-concreció de les inversions necessàries per desenvolupar-les tenen una repercussió indiscutible a nivell socioeconòmic sobre aquestes comarques.

I ens sembla molt bé que es faci l'Eix Transversal –ho hem dit sempre–; ens hi falta, de fet, un carril, però això és un altre tema, però si vostès fan els eixos, l'Eix Transversal i després, per exemple, no fan un pla director de la Plana de Vic, del Pla de Bages o de la Conca d'Odena, en què es defineixi el suport de la política del sòl i es facin els plans subsegüents pertinents, ens podem trobar que l'Eix Transversal porti a un tipus de desenvolupament poc afavoridor del territori, com el que, per exemple, s'ha pogut produir al voltant de la B-30, i, per tant, considerem que vostès haurien d'haver fet aquest Pla director i, si encara no s'han fet, nosaltres els demanem que el facin a partir de la nostra esmena.

Múltiples carreteres, múltiples esmenes en carreteres, moltes d'elles petites però que són, evidentment, clau per a les persones que les utilitzen i que són, evidentment, clau en la concepció de país.

Un país que no ha de tendir a aquesta macroencefàlia, és a dir, Barcelona ha de reactivar tot el territori, Barcelona no ha de concentrar l'activitat, són coses diferents, i aquesta connectivitat amb la resta del territori passa perquè hi hagi les possibilitats de connectivitat entre els petits pobles o pobles mitjans o, fins i tot, ciutats importants a l'interior de Catalunya, que permetin que tinguin entre ells relacions i relacions amb Barcelona. Sense una planificació que vagi destinada a aquest equilibri, nosaltres creiem que ens equivoquem de model, i aquest model passa perquè Barcelona, efectivament, sigui la capital del país i tingui les inversions, com a mínim, paral·leles a les que té Madrid, i, d'altra banda, actuacions que permetin aquest equilibri i aquesta connectivitat entre tots els municipis de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Per defensar les esmenes que van de la 641 a la 649.

La primera esmena planteja la necessitat de reequilibrar el nostre país. Catalunya és un país petit, però, pel petit que és, té encara notables desequilibris entre les seves comarques i, per tant, el que demanem és que es faci un plus inversor, que es prioritzï des d'un punt de vista pressupostari el reequilibrament, fomentant inversions en aquelles comarques que tinguin una mitjana de renda i de PIB per sota de la mitjana de Catalunya.

Nosaltres presentem tot un seguit d'esmenes que fa referència a obres molt puntuals, però entenem que, per al territori, molt necessàries; fa referència a obres de les comarques de Lleida, com són la solució a les obres de millora de la carretera 1313, entre Oliana i Adràll, que ja som conscients que és un tram difícil i que, orogràficament, és complicat, però, per això mateix, necessari. Aquesta orografia és el que complica l'actual traçat, el que provoca retencions en l'actual traçat i, per tant, una solució es fa del tot indispensable.

El mateix podem dir de la comarcal 1412 entre Tremp i el coll de Comiols. Aquesta carretera està arreglada i ben arreglada, des de la punta del coll fins a Artesa de Segre, però la pujada del coll de Comiols encara es realitza amb molta dificultat i hi ha un mal traçat i hi ha un ferm en mal estat, i, per tant, cal que es prioritzï aquesta realització; és una obra, d'altra banda, que va en relació amb aquesta esmena, la 641 —aquesta, més global, més filosòfica, de reequilibrament territorial del país.

La 644 planteja la necessitat a la comarcal 233, que és la que va de Flix a Bellpuig, en els trams compresos entre Bovera i el Soleràs i entre les Borges i Vilanova de Bellpuig. Tingui's en compte que, ara que està de moda parlar d'eixos transversals, aquest és el veritable eix transversal de la comarca de les Garrigues i que, per tant, en fi, alguna atenció li hauríem de fer. És una carretera en molt mal estat; jo, un dia, li vaig dir al conseller que era la pitjor carretera de Catalunya —no sé si vaig exagerar un pèl, però, en qualsevol cas, no em vaig quedar massa lluny de la realitat.

Ara es planteja una alternativa a aquesta carretera que enllaçaria Flix amb les Borges, passant per Torrebesses, Granyena, etcètera, que està bé —no ens hi oposem—, però, en qualsevol cas, no pot ser, de cap manera, l'alternativa a la comarcal 233 —que és aquest i no l'altre l'eix transversal de les Garrigues—, la que uneix les Garrigues altes, les Garrigues més seques, amb la seva capital, les Borges Blanques. I, d'altra banda, es tracta de complir un compromís del mateix Govern. El senyor Joaquim Molins, quan era conseller de Política Territorial, es va comprometre amb alcaldes de la zona, amb regidors de la zona, a realitzar aquesta obra i, per tant, reclamem que es contempli en els pressupostos de la Generalitat.

El mateix podem dir de la connexió entre Guissona i Solsona, que és una obra a bastament reclamada i serviria de connexió intercomarcal entre la comarca del Solsonès i la comarca de la Segarra, i, per tant, entenem que també és una prioritat, i, del canal Segarra - Garrigues, doncs, ja quasi no val la pena ni de parlar-ne, perquè està tot dit; se n'ha parlat en interpellacions, en preguntes, en mocions, en tot. El canal Segarra -

Garrigues és una prioritat de fa molts i molts i molts anys, però no s'acaba de concretar en el que s'hauria de concretar: recursos i dotacions pressupostàries. I avui, fins ara, no hi ha dotació del canal Segarra - Garrigues i demanem al Govern que faci l'esforç, ni que sigui simbòlic, de dir: ens hi posem; costarà el que costarà, però ens hi posem i, per tant, ja plantegem una dotació del Segarra - Garrigues.

La 647 fa referència a la política de construcció, promoció i rehabilitació de l'habitatge. Aquest és un tema de què ja s'ha parlat —molt complex—, és una problemàtica constant... Ens topem davant la dificultat de molts joves a accedir a l'habitatge i, últimament, determinats fets luctuosos i sagnants ens han posat damunt la taula la necessitat de fer una revisió, una inspecció de, si pot ser, tots els habitatges, els edificis de Catalunya per tal de veure quins necessiten un procés, un esforç de rehabilitació. I això es pot fer amb lleis; de fet, doncs, es planteja, s'han plantejat diferents iniciatives, però, òbviament, això necessita els seus recursos i la seva dotació pressupostària, que reclamem mitjançant aquesta esmena.

Hi ha una altra esmena relativa a les línies ferroviàries Lleida - la Pobla i Lleida - Barcelona, via Manresa —de fet, Lleida - Manresa. Som conscients que aquestes són competències de l'Estat, competències de Madrid, però, és clar, si Madrid no se n'ocupa, doncs, algú se n'hauria d'ocupar, i, si no vaig errat, la línia Lleida - la Pobla, Lleida - Manresa, doncs, transcorre per comarques estrictament catalanes i, per tant, algun esforç hauria de fer el Govern de la Generalitat tenint en compte que, altres administracions, sí que fan esforços, per exemple, la Diputació de Lleida, que —cal reconèixer-ho, i no em dol pas gens reconèixer-ho— fa esforços notables per al manteniment de la línia Lleida - la Pobla, i reclamem, doncs, que aquest mateix esforç —que no li calia, perquè no li toca—, que fa la Diputació de Lleida, doncs, el faci també el nostre Govern de la Generalitat abans de deixar morir unes línies que són també ferroviàries, que, d'una banda, haurien de servir per fomentar més l'ús del transport públic i que, d'altra banda, suposen un factor de reequilibrament territorial evident.

I, finalment, presentem l'esmena 649, que demana que el Govern encarregui un estudi sobre l'excés de nitrats a causa dels purins a la comarca d'Osona i, en concret, sobre les possibles repercussions que aquest fet pot provocar en el medi ambient i en la salut de les persones.

I dèiem «comarca d'Osona» i podríem dir «comarca del Pla d'Urgell i de l'Urgell i de la Noguera i de les Garrigues i del Segrià i d'altres comarques del país», però, probablement, la comarca d'Osona és la que té una problemàtica més agreujada en aquesta situació.

Hi ha —i últimament han sortit notícies en aquest sentit—..., pràcticament, totes les fonts de la comarca estan contaminades per excés de nitrats, i hi ha la sospita —i em sembla que no és jugar massa a fer de detectius— que aquest excés de nitrats provingui de l'excés de purins. I hi ha també un estudi recent d'un equip de metges de la comarca que ha comprovat que hi ha qua-

tre vegades més de càncer gàstric a la comarca d'Osona que en el conjunt de Catalunya –quatre vegades més– i relacionen aquesta situació, també, amb l'excés de nitrats de les aigües de la comarca d'Osona.

I, per tant, sembla que és una problemàtica molt greu, molt greu. És cert que hi ha previstes dues depuradores que poden solucionar d'una manera notable el tema, que el poden alleugerir, però, en qualsevol cas, saben vostès que els nitrats tenen una permanència en l'aigua molt més enllà del seu abocament a la terra i, per tant, entenem que aquest estudi, que es pot començar a la comarca d'Osona però que podria continuar a altres comarques afectades també igualment, com la comarca d'Osona, per aquest excés de nitrats provinents de l'excés de purins, es realitzi, doncs, d'una manera immediata, perquè, realment, el fet que afecta el medi ambient és evident i que afecti la salut de les persones ens hauria de començar a preocupar sobre manera.

Per tant, senyores i senyors diputats, senyor president, demano el vot d'aquest Parlament a totes i cadascuna de les esmenes presentades pel nostre Grup.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, per defensar les seves esmenes, té, en primer lloc, la paraula el diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Si em permet, acumularia les esmenes 650 i 651 i, la resta d'esmenes, la defensaria el company il·lustre diputat senyor Ignasi Oleart.

Senyores diputades, senyors diputats, ocupo la tribuna en nom del Grup Parlamentari Popular per defensar les esmenes de noves disposicions addicionals, esmenes que fan referència –i s'han comentat també aquí– tant al canal Segarra - Garrigues com al conveni d'infraestructures Estat - Generalitat.

El canal Segarra - Garrigues, com a gran obra de regadiu, amb una afectació fins a 70.000 hectàrees de reg, que, al seu moment, va ser reclamada i transferida a la Generalitat de Catalunya i que, amb posterioritat, es va declarar d'interès general al Congrés dels Diputats, ha de deixar de ser un discurs o hauria de deixar de ser un discurs d'intencions i, moltes de vegades, electoralista.

El proper any, veurem com comença a omplir-se l'embassament de Rialp, embassament que, entre d'altres, ha de subministrar l'aigua a aquest canal i garantir les dotacions també a altres canals, com és el canal d'Urgell.

En ser declarat d'interès general, aquesta és una obra cofinançada i, com a tal, el Govern de la Generalitat ha d'invertir en funció del que inverteixi el Govern de l'Estat, recordant que la previsió de l'Estat, per a l'any 1998, és de 500 milions de pessetes. Esperem que ben aviat s'arribi a un acord sobre les dotacions d'aigua que surten de Rialp i que s'iniciï aquesta obra amb les aportacions corresponents de les administracions afectades, és a dir, Estat-Govern de la Generalitat.

La segona de les esmenes fa referència al nou conveni d'infraestructures Estat-Generalitat –conveni que és per al proper trienni 98-2000 i que va iniciar-se l'any 1995 amb una quantitat de 55.304 milions de pessetes.

La proposta per als anys 94-97 ha estat de 29.700 milions –9.900 anuals, repartits 4.300 d'aportació pel Govern de l'Estat i 5.600 pel Govern de la Generalitat. Conveni que ha d'aportar, segons les dades de l'any 95 i en funció de les inversions realitzades en els programes inicials, un mínim de 25.600 milions de pessetes per al trienni 98, 99, 2000, amb uns repartiments proporcionals als del trienni 95-97 de les administracions afectades.

Aquesta esmena, a més, incideix en una necessitat que des del Grup Parlamentari Popular –i d'aquest diputat que els parla– els varem anunciar quan ens vam pronunciar envers les esmenes a la totalitat del Departament de Política Territorial i Obres Públiques: la connexió, mitjançant tramvia, des de Barcelona amb el Baix Llobregat; un projecte al voltant d'uns quinze quilòmetres de xarxa, una àrea que abraça, aproximadament, uns 250.000 habitants, i un potencial de viatgers de fins a 15 milions de viatgers l'any.

I atansar Esplugues a Barcelona en nou minuts, en onze minuts Sant Just Desvern i en setze, disset minuts Cornellà, Sant Joan Despí i Sant Feliu de Llobregat és, sense cap mena de dubte, una aposta per un desenvolupament sostenible, amb un mitjà de transport respectuós amb el medi, accessible a tothom i tendent a reduir el més del 50% d'entrades i sortides de Barcelona amb vehicle privat que vénen des del Baix Llobregat. Una obra que dona, com a primeres xifres, un cost de 21.000 milions de pessetes, dels quals 16.000 són per a infraestructures i 5.000 per a material mòbil. Xifres que, segons els percentatges d'aportacions del conveni a què abans feia referència, que abans he esmentat, suposarien entre 12 i 13.000 milions de pessetes en els propers tres d'anys d'aportació del Govern de la Generalitat i sempre en funció del mateix conveni i amb un mínim de tres anys. Ho és, de tota manera, que es pugui parlar d'una aportació inicial de 500 milions de pessetes –i dic «inicials»– per a l'any 1998, encara que no volem, des del Grup parlamentari Popular, tancar cap porta a d'altres sistemes de finançament, com és el finançament que es diu a l'alemanya, capital privat, etcètera, com tampoc a fer possibles formes d'explotació en el futur.

Espero, en nom del Grup Popular, que els diferents grups de la cambra donin suport a aquestes esmenes, desitjant que, ben aviat, els alcaldes que ahir ens acompanyaven i amb els quals teníem l'honor de parlar en la seva presència –alcaldes del Baix Llobregat– puguin començar a encarregar moltes corbates per a la inauguració, en un futur proper, d'aquest mitjà de transport. No solament des del Grup Parlamentari Popular hi incidirem –i pensem que és important vetllar per les inversions del Govern de la Generalitat– sinó també perquè tirin endavant aquestes obres per part del Govern de l'Estat col·laborant per un millor equilibri del nostre territori i pensant que el tramvia del Baix Llobregat, en un futur, pugui esdevenir no solament una obra per a connexió amb el Baix Llobregat, sinó també amb la

Diagonal, que porti, que es configuri com una veritable xarxa metropolitana amb altres ciutats de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. A continuació, té la paraula, pel mateix Grup, el diputat senyor Oleart, que ho fa des de l'escó.

El Sr. Oleart i Comellas

Des de l'escó mateix, senyor president. Senyores i senyors diputats, la meua intervenció tracta de tres propostes de nova disposició addicional, que són temes puntuals de diferents municipis.

La 654 fa referència a la realització de les obres de transvasament del torrent al municipi d'Igualada. La 655 és referent a la necessitat que el Govern es faci càrrec de les obres d'asfaltatge dels carrers del municipi de la Roca del Vallès, i la tercera, la 656, tracta que el Govern de la Generalitat promogui, de forma immediata, la construcció de l'enllaç de la carretera 246 per millorar l'accés al municipi de Cubelles. Per tot això, el Grup Popular demanarà el vot favorable de tots els membres de la cambra.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo faré la defensa de les esmenes que fan referència als temes d'habitatge, de reequilibrament territorial, de transport públic i de política hidràulica; totes elles amb unes característiques que nosaltres anomenàvem «insostenibles», tal com mostren els pressupostos d'enguany, ja que deixen al servei del mercat la política de sòl i habitatge, són desequilibrats territorialment, com especificarem, fomenten el transport privat i són incapaços de solucionar la problemàtica de l'aigua.

En relació amb l'habitatge, tenim una situació gravíssima al país; hi ha una necessitat de vint-i-cinc mil, trenta mil habitatges / any, tal com diuen les xifres de la mateixa Generalitat, i, a més a més, a Catalunya, dues terceres parts de la població que necessita aquest habitatge, doncs, necessiten acudir a un habitatge protegit: totes aquelles persones que estan per sota del 3,5 del salari mínim interprofessional. La Generalitat, el Govern de la Generalitat no aplica la seva política o no la dirigeix a aquest sector de la població; per això explicàvem l'altra vegada, doncs, què significava el valor d'ús o el valor de canvi, que, sortosament, van endevinar que era un valor o una idea marxista, i que evidentment és del tot viable i aplicable –i així hauria de ser– per tal de..., que aniria dirigida a tota la població.

Nosaltres..., les nostres esmenes van dirigides a la promoció pública d'habitatge en règim especial; a promoció pública d'habitatge de lloguer destinat als joves; a fer promocions públiques de sòl, en el sentit que haurien de disposar, almenys, de vuit mil habitatges protegits l'any, i alhora, també, que l'estalvi que hi ha en la baixada de tipus d'interès no signifiqués una reducció en les subvencions, cosa que també seria un element importantíssim.

Però, evidentment, on aquests pressupostos ja són del tot negatius és en el tema del reequilibri territorial. Tenim una eina, que és el Pla territorial general, una eina que s'ha d'adequar a les necessitats reals del país –no a les fictícies, tal com s'ha mostrat al Govern de la Generalitat–, i, a més a més, desenvolupar-lo amb els plans territorials parcials, tenint en compte la descentralització dels serveis i una coordinació interdepartamental per potenciar les comarques deprimides i de muntanya. Res d'això es fa a la política del Govern, i així ho mostren també en aquests pressupostos: el Pla territorial general no es desenvolupa; els plans territorials parcials, l'únic que fan és portar tensions i confrontacions en el si del mateix Govern, i als plans comarcals de muntanya estan parades, aturades totalment les seves inversions.

Nosaltres proposàvem tot un seguit d'esmenes que feien esment en aquest sentit, doncs, d'elaborar un pla estratègic de turisme sostenible –alguns ja han estat elaborats; caldria potenciar-los perquè s'apliqués al país. Al mateix temps, també, un pla estratègic de turisme rural. O, si no, també, portar a terme, perquè també forma part del reequilibri territorial, mesures per potenciar la protecció del medi. En aquest cas, doncs, plantejàvem que s'augmentés la dotació al Parc Natural de Cap de Creus, que s'aprovarà en el proper període de sessions. O, si no, ja fer un pensament clar i contundent en la unió d'aquests parcs naturals i dels PEIN mitjançant corredors biològics. Alhora, també, el respecte al litoral i a les platges del litoral, ja que la construcció massiva i sistemàtica de ports esportius, doncs, hi ha provocat una destrucció i una ocupació també sistemàtica. Alhora també proposàvem, com un element de reequilibri, el desenvolupament, també, dels camins de ronda i tot un seguit d'infraestructures no agressives amb l'entorn. És molt menys agressiu amb l'entorn comunicar Osona i la Garrotxa potenciant les variants de la C-152, que no pas obrint un altre forat o fent una altra traça en el territori a través del coll de Bracons, que és una de les moltes irracionalitats en relació amb infraestructures a què el Govern de la Generalitat i altres partits polítics ens tenen acostumats. Alhora, també, tot un seguit de variants, que, evidentment, sí que ajudarien a reequilibrar el territori.

En relació amb el transport públic, es constata que no hi ha cap voluntat política per fomentar el transport públic a Catalunya; com s'ha demostrat, en aquests pressupostos la Generalitat posa..., no arriba ni a 5.000 milions per a «Inversions en el contracte-programa de transports metropolitans»; en canvi, l'Estat, als pressupostos de l'Estat sí que proposaven 5.000 milions. Però, com que l'acord d'aquest conveni és dues terceres parts la Generalitat, una tercera part l'Estat, Madrid ha reba-

xat a 2.500 milions l'aportació de l'Estat per tal de no cobrir el 50%. O sigui, en aquest cas, doncs, Madrid –o l'Estat– ha hagut de reduir la seva inversió perquè la Generalitat era incapaç de posar els suficients diners per fomentar el transport públic: en lloc de 15.000 milions que podríem tenir, en tenim només 7.500. I el mateix podria ser amb la potenciació, doncs, de la xarxa ferroviària, que hi ha precedents..., depèn de l'Estat, però la Junta d'Andalusia –ho hem dit vint-i-cinc mil vegades en aquesta tribuna– ha invertit 20.000 milions en la xarxa ferroviària de l'Estat per potenciar les que ja hem explicat, de Barcelona - Puigcerdà, Barcelona - Lleida, per Manresa, i, evidentment, doncs, també la de Lleida - la Pobla de Segur.

I, per últim, l'altre aspecte que nosaltres volíem posar sobre la taula és la política de l'aigua: no es porta a terme una política d'estalvi, no es compleixen les lleis que en aquest Parlament s'han aprovat, quan 3.400 milions que haurien d'anar del cànon d'infraestructures a obres hidràuliques, doncs, no es porten a terme, desapareixen i no s'apliquen a infraestructures hidràuliques; i d'aquesta manera, doncs, tenim unes mancances, en col·lectors pluvials, importantíssimes. Però el que és molt més important: hi ha la problemàtica del rebut de l'aigua; o ho portem a terme d'una manera consensuada, i no, com ja ens acostuma o ens té acostumats el Govern de portar-ho a terme, d'una manera individualista i sense tenir en compte la resta de partits polítics i les associacions, o no se solucionarà aquest problema.

Un exemple de la manera que no s'han de portar les coses en el tema, també, de medi ambient: la llei integral de l'Administració ambiental s'ha portat d'esquenes als partits polítics, sense un consens amb ells, i està en el Consell Consultiu. Si el tema de l'aigua no es porta també conjuntament amb la resta d'organitzacions polítiques i socials, la situació podrà ser la mateixa, o, si més no, no s'ha solucionat.

Per això nosaltres, amb totes aquestes esmenes, voldríem aplicar i deixar constància de com es pot portar un govern, o com es poden portar polítiques d'esquerres des del Govern de la Generalitat, aplicant els criteris de sostenibilitat al transport públic, a la política d'habitatge, a la política hidràulica i, sobretot, també, al reequilibri territorial.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. A continuació té la paraula la diputada Maria Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. En principi retiraré l'esmena 671, perquè era presentada per nosaltres, però, com que després s'ha acceptat fer-la conjunta amb els altres grups, queda retirada, doncs.

La nostra esmena 673 fa referència a la necessitat que el Govern de la Generalitat destini, durant l'any 98, esforços i pressupost per realitzar processos d'elaboració de les agendes 21 locals. Crec que això no té discus-

sió; és molt clar i concret. El programa de les agendes 21, aprovat a la cimera de la Terra, de Rio de Janeiro, el 92, es tradueix en l'existència d'un consens mundial i una decisiva voluntat política per afavorir el medi ambient i desenvolupar la sostenibilitat. Són innumera- bles i bàsics els objectius que es deriven de l'Agenda 21: des de la protecció dels terrenys humits i desèrtics, fins a la reducció de la contaminació de l'aire i de l'aigua, la millora de les energies tecnològiques i agràries, la gestió dels elements químics i residus radioactius, etcètera; objectius, tots ells, per lluitar contra la degradació de la terra, que, com a conseqüència, tenen a veure amb la pobresa, la salut i l'educació.

Pel que fa referència a la nostra esmena 675, quant a la protecció d'espais d'interès natural, demanem una revisió i desenvolupament del PEIN. La qualitat de vida metropolitana té una relació directa amb la protecció del medi ambient. Com tantes vegades hem repetit, els pressupostos d'aquests últims anys són un clar mirall de la importància que dedica el Govern de la Generalitat al medi ambient, que fins i tot ha donat lloc que el tant per cent de territori a protegir pel PEIN no s'ha arribat a assumir, ni tan sols el 25%; ni tampoc ha incorporat nous espais al pla, tot i que han estat reclamats per les corporacions locals corresponents. Tot i que es dediquen, des de la Direcció General del Patrimoni Natural, milions a infraestructures del PEIN, considerem que s'ha d'ampliar, fins i tot –fins i tot– amb la compra de nous terrenys, si s'escau, ja que cal assegurar la conservació del que representen els valors científics, ecològics, culturals, socials i recreatius, si convé, del nostre país. Aquesta esmena feia referència a la 675 i 701.

Quant a la 676, fem referència al Programa d'assessorament energètic que ha desenvolupat l'Institut Català de l'Energia, del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme de la Generalitat de Catalunya, que ha efectuat estudis energètics als edificis de la Generalitat, i que han demostrat que, portant a terme mesures de millora i estalvi en l'enllumenament, hi hauria un important estalvi d'energia i un considerable estalvi econòmic, del voltant de 55 milions de pessetes l'any. El motiu, doncs, d'aquesta esmena és que es destinin... Ja no tenen importància les previsions pressupostàries que s'hi han de destinar, perquè, com és lògic, és una substitució; a la vegada que es vagin fonent els llums, anar-los substituint per llums de baix consum, o sigui que la despesa, en aquest cas, no és gens important, i sí, en canvi, l'estalvi econòmic i energètic, que és molt important per al futur.

Després faig tot un grup d'esmenes, la 677, 678, 679 i les conjuntes 523 i 535, que fan referència als residus, on proposem la necessitat que el Govern de la Generalitat, mitjançant la Junta de Residus, tiri endavant les actuacions concretes que deriven tant del Programa de residus domèstics com del d'industrials i especials, i especialment el cas concret, per exemple, del cronograma del projecte de l'«Empordà net». Però nosaltres volem ressaltar aquí, amb aquest grup d'esmenes, que el que creiem més important a tenir en compte quant als residus és la fase prèvia a la seva generació, regulant les activitats que els produeixen. Si no fem això, els resi-

us no tenen solució. No tot s'acaba amb «qui contamina, paga»; n'hi han molts que estan disposats a pagar, que ja hi compten, mentre puguin seguir contaminant.

I, per últim, faig referència a l'esmena 682, amb què pretenem induir la Generalitat perquè, mitjançant la Junta de Sanejament, incorpori el tractament biològic a les EDAR de Catalunya per a l'obtenció de biogàs valoritzant el gas que produeixen els abocadors. No és més que realitzar el procediment que es fa amb els jaciments fòssils: purificar el gas extret, transportar-lo als llocs d'utilització..., que en el cas dels abocadors ni tan sols és necessari el transport, sinó que el seu aprofitament, a la vegada, seria en el mateix lloc on hi han els abocadors i, a la vegada, seria un estalvi de divises respecte a la importació de gas natural. Purificar el gas dels abocadors o biogàs és possible –recentment se n'han fet demostracions a l'abocador del Garraf–, i pot ser utilitzat com a combustible per a vehicles amb un mínim de contaminació –un metre cúbic de biogàs pot produir l'equivalent a mig litre de benzina–, més net, més econòmic i menys contaminant i sorollós.

I, per últim, hi ha l'esmena 683, que no fa més que recordar que el mes de setembre del passat any 96 es va acordar la Resolució 161/V, sobre l'impacte ambiental de les explotacions mineres de la comarca del Bages. Crec que no cal repetir l'impacte visual i ecològic que provoquen aquests residus producte de l'extracció minera, sobretot l'ecològic, perquè la infiltració dels materials acumulats provoca problemes de contaminació del sòl i salinització dels aqüífers dels rius Llobregat i Cardener. Reclamem, doncs, l'elaboració de l'informe i dictamen que sobre l'impacte ambiental es va acordar que es portaria a terme, així com les propostes d'actuació per al seguiment del projecte anual del Pla de restauració de les activitats extractives a què es va comprometre el Govern de la Generalitat.

He anat molt de pressa i concret perquè em penso que he pres temps a l'altre company que...

El president

Si vol intervenir el diputat senyor Gimeno, en nom del seu Grup, té 44 segons.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Només per defensar breument les esmenes que també contribueixen al reequilibri territorial. Quatre, concretament, són de regadius, que és una bona política per a reequilibrar el territori. Una és per incrementar la capacitat operativa de Regsa, de cara a les obres del Sarrià - Jafre, del Segarra - Garrigues –que s'ha defensat per altres portaveus–, de la zona oriental de la Terra Alta, o del que s'està parlant del Xerta - Sénia. L'altra era deshipotecar el Departament d'Agricultura fent que comprés la finca del delta del Llobregat la Direcció General del Patrimoni i, per tant, Política Territorial. I, finalment, l'última, que era aconseguir dotar d'efectivitat la partida de les transferències de recursos i competències a l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre.

Gràcies.

El president

Gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Volia dir, si em permet, referint-me al senyor Ferran, que m'ha provocat un estat d'ànim bastant lamentable, perquè després de l'anunci que s'ha fet pràcticament de dir que el conseller Mas seria l'alcaldeable per Barcelona de la nostra coalició, em sento el que se'n diu realment tocat, perquè aquesta era l'esperança que jo fins ara, en aquest moment, «abrigava», que pogués ser jo mateix (*rialles*) i, en canvi, després de l'anunci del senyor Ferran m'ha deixat realment preocupat.

Dit això, voldria entrar concretament en una de les fixacions que té el senyor Ferran cada vegada que puja a la tribuna –jo crec que fa bé com a barceloní– i està en relació amb la seva preocupació per les despeses de capitalitat de Barcelona, pel que representa Barcelona com a motor, com a màquina de tren per tirar endavant tot el país, i sovint el que passa és que quan defensem esmenes localistes –localistes, ho dic amb el màxim respecte, és a dir quan són, en aquest cas, de Barcelona, ho poden ser d'una altra zona del territori, però molt localitzades– perdem una mica de vista el que és el conjunt del país.

Vostè reclama una política determinada, que jo crec que entraria en contradicció amb el que ha de ser una política de reequilibri territorial del país. Vostè amb el cap em fa que no; jo crec que entraria en contradicció per una raó, que aquesta segur que estarà d'acord amb mi, i és que amb un pressupost, el que sigui, per generós, per esplèndid, el que sigui, quan es marquen prioritats, tot i que es marquin prioritats, i havent-hi la quantitat de diners que hi ha per disposar en el seu conjunt, per les inversions i pel que sigui, segur que si carregues les tintes cap a un sector determinat despullés l'altre, això amb tota garantia.

Nosaltres pensem que el bàsic, el primordial –i no sempre ho aconseguim, perquè els mitjans tampoc els tenim– és aconseguir un equilibri territorial de tot el país, tot i que aquesta atenció especial que requereix el municipi de Barcelona, nosaltres també el compartim, segurament que no podrem donar satisfacció a les seves pretensions pel que fa referència a la dedicació de diners per a la capital de Catalunya, però, en canvi, això no està renyit amb el fet que sentim uns i altres una especial dedicació i atenció pel que ha de ser –com deia vostè– la metròpoli, la capital de Catalunya. (*Remor de veus.*)

Senyor Nadal, voldria d'una vegada per totes –vejam si ho aconseguim–, s'ha dit com a mínim tres cops en el debat de pressupostos que, en comissió, Convergència i Unió, en una esmena que va defensar el nostre company, diputat senyor Rull, es va fer una rebaixa de 9.000 milions de pessetes, que això ha significat una mala negociació, que aquí hi ha hagut una mala acció de govern, que el Govern ens estem o ens estan explicant que el procés negociador ha estat bo, i en aquest

cas, concretament, ens hem deixat arrambar tranquil·lament 9.000 milions de pessetes.

Aquest seria un discurs que si no es digués res més es podria entendre: «home, carai, si això ha passat, això és gruixut, aquesta gent no ha sabut negociar, s'han perdut 9.000 milions de pessetes.» No, 9.000 milions de pessetes no s'han perdut, 3.150 milions de pessetes a partir... És possible que vostè, en aquest moment, no tinguéssiu aquesta informació que jo li vull oferir. En el debat pressupostari en el Senat, a partir d'una esmena de Convergència i Unió, es va crear una entitat *ad hoc* per a aquest afer, concretament, entre el Ministeri, el Departament i l'Entitat Metropolitana, s'ha creat en el darrer pressupost, senyor Nadal, consignant 3.150 milions de pessetes. I vostè em diria: «Home, sí, doncs si això és cert, encara en falten 6.000.» Doncs li explico els altres 6.000 per on han anat o per on poden anar: per una banda, 3.400 milions de pessetes via renegociació del mateix conveni i la resta que encara quedarien per arribar als 9.000, en aquest moment, el Govern, i especialment el Departament, està renegociant allò que havia estat un compromís –li ho dic de passada només– del ministre Borrell, que a partir de moltes i moltíssimes promeses van arribar quatre duros per a la depuradora del Prat de Llobregat, i ara, amb aquestes males negociacions, amb aquesta manera de mal fer la negociació amb el Govern actual central, el Govern, segons vostè, s'ha deixat aixecar la camisa.

Ecoliti'm, amb aquesta negociació, amb aquests compromisos, amb aquests acords que hi ha en aquest moment, si no traiem els 9.000 milions que pràcticament estan consolidats, el que és ben segur és que tindrem molt i molt més, i es podrà tirar endavant la depuradora del Prat, i molt i molt més que el que s'havia compromès durant anys i panys el ministre Borrell.

Bé, m'ha interessat treure aquest tema perquè tant el senyor Martí Carnicer com vostè mateix l'han anat traient i com que és possible que al llarg del debat encara anés sortint em convenia que quedés clara quina era la situació d'avui, no de fa quinze dies o de fa tres setmanes, perquè, certament, això no es va produir fins al debat pressupostari en el Senat, concretament.

En relació amb les esmenes del Grup Mixt, voldria referir-me i dir al senyor Benet Tugues, com a portaveu, que ha estat qui ha intervingut, que a l'esmena 641 el nostre Grup li donarà el vot favorable; que en relació amb un tema que a vostè el preocupa, no només avui en el debat pressupostari, sinó que ho ha anat fent al llarg de cada vegada que ha tingut oportunitat, en relació amb el canal Segarra - Garrigues, suposo que ha observat que hi ha una esmena molt similar a la de vostè, del Grup Popular, que anuncio també en aquest moment que votarem favorablement i que, per tant, pot tenir la tranquil·litat que allò que a vostè l'inquietava, que quedés clar a la Llei de pressupostos aquesta mesura, ja hi queda en acceptar aquesta esmena del Grup Popular.

En relació amb una última qüestió que vostè s'ha referit, que és a un pla, una esmena que vostè proposava la creació d'un pla de purins, concretament deia a la co-

marca d'Osona, i que podia ser Osona com podia ser, en un altre moment, un altre indret, però que situava a Osona, doncs, bé, a Osona, concretament, en aquest moment, està funcionant el primer pla de purins que s'ha endegat amb el consell comarcal, per una banda, i amb el mateix sector, cosa que en aquest tema és important implicar-hi el sector perquè, òbviament, són els primers afectats, tant quan és en positiu com quan és en negatiu.

En relació amb les esmenes del Grup Popular, els diputats que han intervingut, concretament, avui estem analitzant unes esmenes que n'hi ha un parell que ja les van defensar en el dia d'ahir i, per tant, en el seu conjunt m'agradaria destacar el que fa referència al metro lleuger del Baix Llobregat pel meu propi gairebé veïnat –des de l'Hospitalet, Cornellà és al costat–, pel que significarà de benefici per al Baix Llobregat i, concretament, per a aquestes poblacions; em sembla que és una esmena important que avui la puguem aprovar, el nostre Grup Parlamentari ha estat sensible a un conjunt d'esmenes, i a aquesta d'una manera especial, i per tant ens felicitarem també nosaltres que tots plegats hàgim aconseguit resoldre un problema, iniciar la resolució d'un problema que havia estat llargament manifestat pel conjunt de les poblacions del Baix Llobregat.

I només un detall, si em permeten: si és que s'han d'encarregar corbates –algú ho ha dit–, de passada encarreguin també mocadors per a les senyores, perquè sovint podria sentir-se discriminat un o altre. (*Remor de veus.*)

El president

Silenci.

El Sr. Codina i Castillo

En aquest cas, al revés..., el que passa és que el que s'han esmentat han estat les corbates, no els mocadors. El que ha seguit el debat sap que han sigut les corbates i no els mocadors.

Bé, les esmenes, doncs, del Grup Popular les votarem favorablement....

El president

Totes?

El Sr. Codina i Castillo

...totes les esmenes del Grup Popular les votarem favorablement, i finalment, amb relació al medi ambient, jo seria incapaç de debatre en profunditat un tema que tant el diputat Jordi Portabella, d'Esquerra Republicana, com la senyora Olivares, grans experts en aquesta matèria..., segurament no podria estar a la seva alçada. Senzillament, em limitaré a una lectura molt breu, si em permeten, d'una notícia que va sortir fa molt pocs dies, concretament el 14 de desembre, que diu: «Catalunya lidera la inversió en el medi ambient en l'Estat espanyol», i a partir d'aquí hi ha tots els diners que cadascuna de les comunitats ha invertit. Òbviament, com li deia, Catalunya està al capdavant, amb 85.000 milions de pessetes.

És clar, pot dir: «Home, però això no és baixar al detall». No, el que passa és que totes les esmenes que han plantejat vostès tenen una incidència directíssima amb una major ampliació de crèdits en relació... Bé, segurament que excepcionalment són les *bombilles*, com vostè feia referència, les úniques que no podien portar un excés de despesa, però la resta va en aquesta línia.

Home, segur que hauríem de poder tenir més diners per fer més coses en medi ambient, però davant d'aquesta manifestació, que sempre s'ha de fer, de comparació amb la resta de les comunitats i veure que el nostre país és el que està més ben dotat des del punt de vista econòmic, no diré que ens tranquil·litzi, però com a mínim sí que a vostès els hauria de portar un cert grau de tranquil·litat.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

D'acord amb la intervenció... El senyor Novella em demana la paraula... Senyor Nadal, em demana la paraula?

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Per una contradicció, senyor president.

El president

Vinga. Mig minut.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Sí, senyor president. Només pel tema del sanejament, que estem debatent els Pressupostos de la Generalitat, i hi ha unes esmenes votades que retiren 9.000 milions de pessetes. Si hi ha altres pressupostos que no figuren aquí als documents del Parlament, em sembla que no vénen a to, perquè el que estem discutint són els documents que hi ha en aquesta cambra presentats i aprovats en aquesta cambra, i hi ha 9.000 milions de pessetes retirats per part d'una esmena de Convergència i Unió. *(Se senten crits de: «Molt bé, molt bé!» i aplaudiments.)*

El president

Volent fer el favor de guardar silenci, si us plau? Senyor Codina, mig minut de rèplica.

El Sr. Codina i Castillo

Té mitja raó. *(Remor de veus.)* És veritat, és veritat que hi ha una esmena que rebaixa els 9.000 milions, i jo no li ho he negat. Jo he intentat aportar-li, no sé si m'ha escoltat, una mica més d'informació, i li he dit que segurament fa quinze dies no es podia saber, però que ara, després de l'aprovació d'una esmena de Convergència i Unió en el Senat, això es resolia i l'únic que feia, senyor Nadal, era aportar-li una mica més d'informació,

no perquè retiri l'esmena, no perquè canviï el seu posicionament, però com a mínim que li pugui permetre tenir un coneixement més ampli, i sobretot poder justificar per què en aquell moment i en comissió hi va haver això que vostè diu, que és veritat, i jo li explico les raons per les quals nosaltres vam fer aquesta acció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Anem a votar... *(El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.)* Senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president.

El president

Per què em demana la paraula?

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, era per ordenar, per dir-li que el nostre Grup, en tot cas, retiraria la 671, 672 i 686, aquestes tres esmenes, i demanaria votació separada de la 653 i de la 655, que poden ser juntes les dues.

Gràcies.

El president

Molt bé. Segons les meves notes, en aquest moment, procediria fer una votació de la 641 i totes les esmenes del Grup Popular que han sigut acceptades després del torn en contra i separatament, perquè m'ho demana el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, la 653 i 655, i després la resta de les esmenes. O sigui que faríem tres votacions. Hi ha acord? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Votarem en primer lloc l'esmena 641 i totes les esmenes del Grup Popular, llevat de la 653 i 655, que les votarem després.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut aprovades per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents a l'hemicicle.

Votarem seguidament les esmenes 653 i 655.

Iniciem la votació.

Aquestes dues esmenes han sigut aprovades per 100 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

I a continuació votariem la resta de les esmenes vives en aquest bloc.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 43 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a tres quarts de cinc.

4420

La sessió se suspèn a tres quarts de tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a tres quarts de cinc i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, la consellera de Justícia i el conseller de Benestar Social.

El president

Es reprèn la sessió.

Entrarem ara a la discussió del bloc de política social. En primer lloc, intervindrà el Grup Socialista, i en nom d'ell, les diputades –suposo que es distribuïran el temps– senyora Carme Figueras i Assumpta Baig... No? Ah, doncs els noms que m'han sigut donats pel mateix Grup són equivocats. En primer lloc, Marina... Endavant, Marina. Ho faràs tot tu o et reparteixes el temps?

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president... Ah, perdó, sí, ens repartirem el temps amb la companya diputada Assumpta Baig, que ella parlarà dels temes d'ensenyament i jo acumularé totes les esmenes... Perdó?

El president

Perdó, un moment. S'han de tocar els timbres: primer, segon i tercer timbre. No comenci si us plau.

(Es procedeix a tocar el timbre per a anunciar que ha començat de la sessió.)

Endavant, endavant, senyora diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

Comentava que jo faré la defensa de totes les esmenes que fan referència a sanitat i a serveis socials i la companya Assumpta Baig farà la defensa de les esmenes en relació amb ensenyament. Evidentment, és obvi que amb quinze minuts es fa jo diria que impossible intentar, encara que sigui telegràficament, fer esment de cada una de les esmenes. Per tant, nosaltres no repetirem el discurs de les esmenes a la totalitat i ens centrarem en aquells temes i en aquelles esmenes que no varen poder ser defensades també en aquell seu moment, que formaven part d'aquests blocs –diríem– socio-sanitaris. Nosaltres utilitzem dos tipus, evidentment, de mecanismes per intentar fer una certa proposta programàtica; no és casual que hàgim fet tantes esmenes: utilitzem la fórmula de crèdits ampliables i, per altre costat, esmenes addicionals a l'articulat, que solen ser disposicions addicionals que intenten impulsar i controlar el Govern però també ofertar, doncs, alternatives concretes. Hi han molts exemples que vostès hauran vist en aquest sentit, i per tant, nosaltres hem fet aquest esforç. Jo els voldria parlar de quatre paquets –quatre paquets–, evidentment, amb molta brevetat.

El primer paquet fa referència a tot un conjunt d'esmenes entorn del tema de la sida. Demanem per un costat

l'augment de recursos, que passin d'un 5%, que és el que ha pressupostat el Govern, a un 10% –ens sembla que aquest és un tema important– en aquells programes que fonamentalment tenen, diríem, l'objectiu d'articular tota l'estratègia del Govern entorn de la sida i programes de prevenció. Catalunya –no és casualitat– necessita una millor estructuració d'aquests programes. Des de l'any 80 al 97 aquest Govern no ha estat capaç de baixar el que li tocava haver baixat la progressió de la infecció de malalts de la sida, eh? Per tant, ens sembla que aquest és un moment d'una aposta forta, avaluable, generalitzada –deixem-nos de proves pilot–, per intentar que Catalunya pugui tenir una baixíssima o nul·la incidència de noves persones infectades. S'ha de reconèixer que el nivell assistencial, purament sanitari de Catalunya és bo, molt bo i que el nivell d'investigació epidemiològica també és bo. I per això nosaltres presentem una esmena a l'articulat que ens sembla que podria donar certa llum a allò que el mateix Govern, que el va crear, que és el Pla sanitari de la sida a Catalunya, i fem una proposta concreta que el doti d'autonomia de gestió, i que fins i tot busqui recursos aliens per fer front a aquesta necessitat d'articular allò que també les mateixes ONG demanen; articular un discurs que sigui eficaç i avaluable en els temes de prevenció i de suport psicosocial a les persones que ja estan infectades per la sida. I proposem, a través de la creació d'una agència pública, d'una agència que impulsi aquest tema; ens sembla que necessitem un lideratge molt més important, una coordinació entre programes, entre conselleries, entre administracions. No és casualitat: a Catalunya tenim el 30% de la població penitenciària infectada pel virus de la sida, per posar un únic exemple. Tenim un altre repte al davant que es justificaria per si sol, que és que el 2002 Barcelona serà la ciutat que acollirà la Conferència Mundial de la Sida, perquè tenim professionals que han estat reconeguts per l'Organització Mundial de la Salut. Per tant, aquesta és una esmena que queda aquí, que esperem que el Govern i que altres grups de l'oposició ens donin el seu suport perquè creiem que necessitem aquest lideratge i d'aquest funcionament molt més àgil.

L'altre paquet d'esmenes formen part del tema de drogues; també demanem augmentar els recursos. No entenem com un govern que necessita territorialitzar, generar programes arreu, analitzar els canvis del consum de l'alcohol entre els joves, per tant, a cada territori, com està augmentant el consum de drogues de disseny, es permet baixar a la meitat les partides destinades a convenis amb els ens locals per al tema de les drogodependències. Per tant, nosaltres hem d'augmentar aquests recursos i ho demanem a través de crèdits ampliables. Aquest és un tema per a nosaltres fonamental, que afecta tota la població i que vol dir, hauria de voler dir una voluntat política –insisteixo– en un tema que hi estem tots d'acord amb els mètodes que utilitzem, però en canvi no amb els recursos que hi destinem.

El tercer paquet de les esmenes forma part d'un capítol que diríem sociosanitari, fonamentalment entorn del tema de serveis socials, algunes coses més específicament, i un paquet en relació amb el tema de la veïlla. Nosaltres hem presentat esmenes en blocs; unes que aposten clarament per la integració de les persones

amb discapacitats a la vida quotidiana. Per a nosaltres, ens sembla fonamental el tema de les partides a les PUOSC, que queden congelades o que es pretén atendre moltes més persones amb els mateixos recursos, el tema de barreres arquitectòniques, el tema del suport a les persones discapacitades a l'empresa ordinària. Per tant, ens sembla que aquest és un paquet important de recursos.

A l'altre, tots els grups parlamentaris de la cambra han rebut telegrams d'entitats que gestionen la major part –diríem– de recursos per a persones amb disminució que ens diuen, que ens recorden el que estem fent avui; ens recorden que estan perdent poder adquisitiu, que ells són la xarxa pública i ens demanen més augment d'aquests diners. Nosaltres hem fet una esmena que demana allò que se'n diu des del sector, que és que han perdut el 13% del nivell adquisitiu durant aquests darrers anys, i per tant, demanem que s'augmentin els mòduls d'aquests recursos específics destinats a llars, residències, fonamentalment, i a centres ocupacionals que atenen les persones amb disminució de casa nostra.

Un altre tema en bloc, per a nosaltres fonamental, és el tema de la necessària reordenació del tema de l'atenció sociosanitària, i per això demanem al Govern, que està fent un pla de recursos sanitaris i sociosanitaris, que el presenti en sis mesos en aquest Parlament per a debatre. Ens sembla que aquesta és una eina que ha de ser fonamental, que ha d'acabar amb aquesta certa indefinició d'allò que és sanitari, allò que és social, que hem de redefinir quina és una responsabilitat i què és l'altra, que fins i tot hem d'analitzar per optimitzar els recursos que tenim per donar suport a la vellesa amb un objectiu fonamental, que és retardar l'internament. Per tant, faré prevenció de la dependència, tractament a domicili i ajuntar el servei d'atenció a domicili, l'atenció domiciliària, el PADES, la fisioteràpia, generar una cultura de l'esport entre la gent gran, etcètera. Per tant, aquest conjunt d'esmenes que vostès veuen, tant addicionals..., fonamentalment disposicions addicionals, pretenen incentivar el Govern –i també els crèdits ampliables– perquè realment ordeni els programes sociosanitaris d'atenció a la vellesa.

Per últim, hem presentat primer una proposta programàtica, que és la de reconvertir el Pla interdepartamental d'immigració en una agència, un institut públic per donar-hi agilitat; necessitem que aquí a casa nostra ens agafem molt més seriosament amb programes concrets el tema de la integració de la població immigrant. Ens sembla que aquest Pla interdepartamental, que ha fet una feina de recollir fonamentalment el que estan fent cada un dels departaments, necessita tenir poder executiu i lideratge. Per tant, nosaltres fem una proposta que va més enllà, és una proposta de dotar-lo d'estructura, de recursos humans i estructura econòmica per tirar endavant un projecte ambiciós. És realment de pensar que la diversitat de, diríem, crear una societat diversa com la que tenim, però positivitzant-ho, s'ha de fer, s'ha d'impulsar des del Govern.

Perquè ja se m'acaba el temps, voldria fer esment a dues esmenes del Partit Popular per anunciar l'abstenció a aquestes esmenes. Una és la 499, que demana

estudiar la necessitat de crear un centre de dia per a persones grans a Sant Feliu de Llobregat; no es tracta d'estudiar, es tracta de fer. Fa dos anys que hauria d'estar fet; per tant, nosaltres no podem aprovar una esmena, en tot cas, de dir que s'ha de promoure l'estudi, sinó fer-lo. Per un altre costat, l'esmena número 500, nosaltres també ens abstindríem si no la retira, perquè a la memòria adjunta dels pressupostos ja hi ha una partida de 50 milions per a la creació del CAP de Mataró del barri de Cerdanyola. Per tant, nosaltres en conseqüència –eh?–, doncs, nosaltres ens abstindrem, no perquè no hi estiguem d'acord, sinó perquè pensem que allò que diu el Govern en la seva memòria es complirà, i per tant, seria redundant que a més a més amb un acord del Ple es va aprovar la construcció d'aquest nou CAP i, per tant, nosaltres ens abstindríem si és que no es retira o, en tot cas, si no escoltem explicacions de per què el Partit Popular manté aquesta esmena.

Per tant, jo deixo el temps que resta a la companya Assumpta Baig per parlar de les esmenes en relació amb ensenyament.

Gràcies.

El president

Té sis minuts, vint segons.

La Sra. Baig i Torras

Gràcies, senyor president. Les esmenes a l'articulat d'ensenyament les defensaré en tres blocs. Un és el de les escoles bressol, en què demanem el trasllat de les escoles llar des de la Conselleria de Treball a la Conselleria d'Ensenyament –i aquest, evidentment, és un tema obvi; pensem que són totes les escoles llar, totes les escoles bressol haurien de dependre del mateix departament–, i la necessitat de fer l'ampliació de places per tal d'atendre les necessitats socials d'avui; una societat que volem cada dia més paritària necessita d'ampliació de places d'escola bressol. També demanem que hi hagi un replanteig i una modificació dels mòduls que regeixen els convenis amb els ajuntaments, de manera que no ens passi el que en aquest moment està succeint, que els ajuntaments reben quantitats inferiors als centres privats per un mateix servei. En aquesta mateixa aportació defensaria també l'esmena que en cas, que és molt habitual, de demora de pagament d'aquests convenis, com de tots els altres que té el Departament d'Ensenyament amb els ajuntaments, corri a càrrec dels interessos o de les càrregues financeres corresponents. Des dels ajuntaments es veu amb preocupació haver de ser l'entitat financera del Departament d'Ensenyament.

En l'apartat de garantia social, també tenim esmenes a l'articulat. Sabem que la garantia social és un repte nou, i, per tant, com a repte, pensem que és necessari posar-hi els recursos econòmics i fer el marc de treball per poder fer-hi front. I per això pensem que és necessari un programa per als centres públics que no..., per a tots aquells alumnes que no assoleixen el certificat de l'ESO, i, sobretot, en aquells centres on hem avançat en aquests moments la implantació de la reforma. És aquesta ja una necessitat d'avui, i és una necessitat que no podem atendre únicament i exclusivament des dels

4422

ajuntaments. És necessari, perquè no se'n reconverteixi el tema en una preocupació com el de les escoles bressol, ara, en aquest curs, marcar el marc de treball de la garantia social.

I en l'apartat de transport i menjador escolar, que evidentment és un tema que preocupa, per les seves dimensions econòmiques, demanem atendre amb equitat i justícia aquests serveis de cara a tota la ciutadania, no només per a aquells casos que se'n diuen «obligatoris», que en diu el Departament «obligatoris», sinó també per donar compliment a les sentències que ja hi ha que, per raó de distància dels nuclis de població o trasllat obligat a una distància dintre del mateix municipi, es pugui atendre el tema de transport i menjador. Sabem que això porta a un creixement dels recursos econòmics, i per això m'agradaria que posessin atenció en l'esmena que proposem: que en aquells casos en què no hi hagi un IES en la localitat, quan es digui «per al tema del transport i el menjador», es marqui un IES públic de referència; no es marqui, com està fent en aquest moment el Departament, el tema de la localitat, que aquí obre unes vies desmesurades, econòmiques, que és el que porta a aquest replantejament, a aquest ofegament econòmic en aquest moment. Estudiïn bé aquesta esmena, perquè ens sembla important marcar un IES públic de referència.

Dintre del nostre apartat, també, i encara que depengui, per l'organització del Consell Executiu, de la Conselleria de Benestar Social, defensaria les esmenes a l'articulat sobre la formació d'adults; evidentment, demanant-ne, com sempre, el traspàs al Departament d'Ensenyament, d'on no s'hauria d'haver mogut, aquesta formació d'adults, perquè des de Benestar Social comporta, primer, una opacitat per fer un seguiment del tema de la formació d'adults, i també perquè hi ha un cert desordre en l'aplicació de la LOGSE, en aquest moment, en els centres d'adults. Per això pensem que cal preparar i cal contemplar que hi hagi nivell d'ESO, d'ensenyament secundari obligatori, en els centres d'adults. Avui, bastants escoles d'adults, per manca de directrius des de la Conselleria de Benestar Social, no saben ben bé per què preparen, perquè estan preparant per al certificat o el graduat d'EGB, que són –com vostès coneixen– unes titulacions que deixen de tenir valor en la societat i –el que és més important– en el mercat de treball; sort en tenim que aquesta suplència de direcció de la Conselleria de Benestar Social..., hi ha uns bons professionals que ho porten a terme.

I, evidentment, també tenim esmenes a l'articulat per al compliment de les actuacions programades al Pla plurianual d'inversions en els centres docents. Ens sembla que si es fes una cura i un seguiment en aquest compliment es gastaria bastant menys en aules habilitades o en aquests barracots, aquest nou paisatge que ha sorgit a l'entorn de les escoles, i podríem dotar-nos de recursos per tal que Catalunya pogués ser una comunitat autònoma de referència en l'aplicació de la LOGSE.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors i senyores diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Bé, doncs, faré la defensa de les diferents esmenes que hi ha en tot aquest bloc de política social, que fan referència a àmbits diversos. En tot cas, començaria més aviat per les de Benestar Social.

Hi ha tot un seguit d'esmenes conjuntes amb el Grup Socialista i amb el Grup d'Iniciativa - Els Verds que, essencialment, el que pretenen és destinar o, en tot cas, que es destini durant l'any 1998 els recursos necessaris per a la realització d'un pla interdepartamental, conjuntament amb els ens locals, de lluita contra la pobresa i la marginació a Catalunya. És evident que es parteix d'unes xifres esgarrifoses que revelen que un 15% de la població, aproximadament 750.000 persones –un 1,6% en situació extrema–, es poden considerar pobres. Aquesta situació de pobresa i de marginació, lluny de pal·liar-se, s'incrementa; i, en canvi, els recursos i els esforços públics que s'hi dediquen disminueixen. És evident que no responen tampoc als esforços que en una societat justa i solidària haurien de fer-se per combatre aquest problema social d'arrel. A més, el nostre Grup entén que els programes que s'apliquen són parcials, descoordinats i puntuals, sovint clientelistes, sense indicadors per avaluar el nivell d'èxit en la recuperació i normalització d'aquests col·lectius.

Pel que fa a la integració laboral, el nostre Grup ha presentat dues esmenes, que són la 447 i la 464, que sorgeixen de la gran preocupació expressada per les persones i entitats que defensen els drets dels discapacitats. D'alguna manera, entenem que es produeix un retrocés, que experimenten les polítiques públiques d'integració, especialment la laboral, i, d'altra banda, l'incompliment de la Lismi, com, per exemple, des de Benestar Social s'està potenciant l'existència d'òrgans o serveis especialitzats que, de fet, en dificulten la integració real; des de Benestar Social no s'estan incentivant prou les contractacions per part de les empreses, i la mateixa Generalitat incompleix la reserva de places, i també s'està generant incertesa davant d'inversions per a futures creacions de llocs de treball, així com consolidacions dels contractes d'aprenentatge en els centres especialitzats de treball. Per tant, cal que dins d'una política global de promoció de l'ocupació es doni la importància deguda a la integració laboral recomanant, assessorant i donant suport a les empreses perquè incloguin treballadors minusvàlids, perquè es cerquin noves opcions laborals i de promoció de les ja existents i perquè, d'alguna manera, es promogui l'atenció a la formació professional.

Dintre aquest mateix àmbit, les esmenes que fan referència a barreres arquitectòniques, que són la 459, la 466 i la 469, estarien en el mateix bloc d'esmenes de promoció de la integració social, emmarcat, si es vol, dins d'una política més general, que tingui com a objectiu llimar les desigualtats socials. Cal que hi hagi un

lloc per complir estrictament la Llei 20/91, d'accessibilitat i de supressió de barreres arquitectòniques, i més quan, com aquest any vinent, el pressupost del Departament de Benestar Social no destina ni una sola pessesta per a aquest concepte.

Les esmenes 462, 473 i 474 fan referència al desplegament de la xarxa bàsica de serveis socials. Com cada any, hem articulat un grup d'esmenes que aposten per un model de serveis socials més pròxim a les necessitats, més descentralitzat a favor dels municipis, que d'aquesta manera permeti ampliar el coneixement de la complexitat social i optimitzar àmpliament els recursos –limitats– existents, i també multiplicar el nivell de respostes individualitzades que requereixen les complexes situacions socials. Perquè de res serveix tenir un centre especialitzat si es troba a seixanta quilòmetres; millor és que cada municipi disposi d'un centre compartit, però que doni una atenció més especialitzada.

Un altre grup d'esmenes que hem presentat, que fa referència a donar més ajudes públiques a minusvàlids i a famílies per a llars i residències de disminuïts profunds i severos... Dels 21.181 milions que sumen les operacions corrents, 5.260 es destinen a l'atenció a persones disminuïdes, i a pesar de l'increment de transferències corrents, pel fet d'haver comptabilitzat els recursos del Plan concertado, aquest increment se situa encara molt lluny de les necessitats existents a Catalunya i les previstes i planificades al Pla d'actuació social.

En l'apartat de vellesa, que correspondria a les esmenes 465, 471 i 472, no es contempla l'increment necessari per cobrir les poques places residencials previstes per a posar en marxa aquest any, ja que el capítol 1 té un creixement vegetatiu només per atendre els increments salarials.

Un altre apartat important, que, de fet, ja se n'ha fet referència en d'altres intervencions i que també ja comença a ser, dissortadament, un clàssic en les esmenes dels grups de l'oposició –o almenys d'una part dels grups de l'oposició–, és el que fa referència als programes de sida i drogodependències. El Programa de recursos per a drogodependents i malalts de sida puja 385 milions. Les creixents necessitats sociosanitàries d'aquests col·lectius i la seva alta incidència a Catalunya permet pensar que els recursos estan molt per sota de les necessitats que reflecteixen qualsevol dels paràmetres utilitzats en les informacions merament divulgatives. La necessària planificació de l'atenció socio-sanitària, junt amb determinades actuacions socials i sociolaborals, poden augmentar l'efectivitat dels recursos públics, que, per altra banda, hem de constatar que són molt escassos.

Un altre bloc correspondria a les ajudes d'urgència social. L'actuació «Prestacions individuals» inclou 25 milions destinats a ajudes d'urgència social i 2 milions per a despeses que genera l'habitatge. El concepte «Ajudes d'urgència» –amb el qual, de fet, podríem arribar a qualificar tots els programes de l'ICASS– pretén, per exemple, resoldre algun problema relacionat amb l'habitatge amb 2 milions de pessetes, i això és renunciar a solucionar realment qualsevol mena de problema. Els problemes que poden solucionar aquests

diners són molt semblants als que apareixen en algun mitjà de comunicació: «Aturat amb sis fills ha de fer front a la factura de llum, aigua, etcètera»; problemes que, a més a més, històricament, sempre són atesos –o eren atesos–, bàsicament, per l'Església o per la beneficència.

També tenim tot un seguit d'esmenes que fan referència a infraestructures i que no m'hi estendré; en tot cas, fan referència al Centre Cívic de Badia, a centres de dia a Ripollet, a Barberà, etcètera.

Voldria passar també a comentar, encara que sigui ràpidament, les esmenes que fan referència al bloc de sanitat, dintre d'aquest bloc de política social. Hem prioritzat en aquest àmbit quatre línies d'actuació, tot i que segurament que n'hi hauria moltes més, però penso que tant en el debat que es va fer d'esmenes a la totalitat –que personalment considero que en l'àmbit de sanitat va ser prou ric, almenys per poder contrastar projectes– com en el debat que després es va fer en comissió, doncs, se n'ha parlat a bastament, i segurament que..., ja, de fet, em repetiré, però seria repetir molts dels arguments que s'han expressat.

Les esmenes que hem presentat, com deia abans, plantegen quatre línies d'actuació. Per una banda, més recursos per a la concertació hospitalària; per altra banda, més inversió, tant en els centres propis com en els centres concertats –i en aquest sentit jo crec que hi ha dos aspectes fonamentals, que són, per una banda, evitar el deteriorament que s'està produint en molts centres en aquests moments, i per altra banda, fer una especial atenció als hospitals comarcals–; la tercera línia d'actuació seria la reforma de l'atenció primària, i la quarta línia d'actuació, la reducció de les despeses de farmàcia amb la dispensació de genèrics, que, d'alguna manera, són els quatre blocs que hem plantejat en les esmenes que hem presentat en aquest àmbit.

Per què aquests quatre blocs i no d'altres?, tot i que, com he dit abans, n'hi hauria molts més per poder actuar i que, d'alguna manera, ja s'han plantejat en altres moments, en altres debats. És evident que per nosaltres aquests quatre són la urgència més evident, més clara, més..., que s'hauria, en tot cas, de resoldre o a la qual s'haurien de plantejar solucions d'una manera més ràpida.

La concertació hospitalària, de la manera que està funcionant en aquests moments, continua essent una mica allò d'enganyar-nos a nosaltres mateixos. És evident que no són els mateixos recursos els que té la concertació hospitalària que no pas els que tenen els centres propis del Servei Català de la Salut. I, en definitiva, el que ens trobem és que la concertació hospitalària, que també ha de donar servei públic, està, d'alguna manera, competint amb molts menys recursos dels que hauria de disposar per fer una tasca correcta des del punt de vista sanitari. I, és clar, en definitiva, aquí el que ens ha de preocupar és que qui rep els serveis, doncs, són els ciutadans i ciutadanes d'aquest país, que, en definitiva, van a buscar a la sanitat pública la solució als seus mals. Per tant, aquest és un aspecte llargament plantejat; que s'ha demostrat, pel dret i pel revés, que s'han fet totes les trampes possibles i que, d'alguna manera, doncs, no

ha estat de cap manera reconegut el greu problema del dèficit de la sanitat, i que a la concertació hospitalària s'amaga una part important d'aquest dèficit. Per tant, el fet de demanar, de plantejar una esmena perquè es doti de major recursos la concertació hospitalària no té altre objectiu que aquest.

Pel que fa a la inversió, com he dit abans, tant en centres propis com en centres concertats, crec que aquí hi han dos objectius claríssims, com he dit. Per una banda, evitar el deteriorament que en aquests moments s'està produint. És evident que hi han uns centres que es van construir fa uns anys i que segurament que en el seu moment eren modèlics, però que en aquests moments, tant pel que fa referència a l'estructura –per tant, als edificis i algunes sales– com pel que fa referència al material de què han de disposar, doncs, han entrat en franca decadència. Una partida per intentar resoldre aquests temes, molt més clara del que hi ha fins ara en el pressupost, per nosaltres és indispensable. I en aquest sentit fer una remarca especial per als hospitals comarcals, que estan complint una funció molt important i que, segurament, doncs, no tenen els recursos que haurien de tenir per mantenir-se; per mantenir-se, que, d'alguna manera, en aquests moments ja seria molt important.

El bloc d'esmenes que feia referència a la reforma de l'atenció primària no pretén altra cosa que es compleixi la Llei, i crec que aquest és un tema que l'hem comentat a bastament; que la Llei d'ordenació sanitària, doncs, d'alguna manera, ha estat discutida pel dret i pel revés, i les seves conseqüències en aquesta cambra, amb interpellacions, amb esmenes, amb mocions, amb proposicions no de llei, i que en qualsevol cas es constata claríssimament des de fa un cert temps que la reforma de l'atenció primària ha sofert una parada important. És clar, intentar que aquesta parada, doncs, ja no sigui parada, sinó que s'acceleri i que es compleixi al màxim la reforma que en el seu moment es va plantejar, crec que també és un dels objectius, més que lloables, del grup d'esmenes que ha presentat el nostre Grup en l'àmbit de sanitat.

I finalment un tema que jo crec que haurem de debatre insistentment, del qual haurem de parlar sovint i que d'alguna manera, doncs, serà un debat important a fer –i espero que el vulguin fer–, és la reducció de despeses de farmàcia. En aquest sentit, una de les partides més importants del pressupost del Departament de Sanitat en aquests moments és la de farmàcia, precisament. Jo crec que hi ha un debat evident en la societat en relació amb aquesta qüestió. No només el fet d'intentar reduir les despeses de farmàcia, sinó també buscar fórmules diferents, fórmules imaginatives, i sobre tot entrar en terrenys que fins ara semblen prohibits o, d'alguna manera, semblen prohibits pel Govern i pels grups polítics que li donen suport, i que és el tema dels genèrics. Aquest és un tema que en països, diguem-ne, de l'òrbita europea, en països en teoria avançats, com podrien ser els Estats Units, està funcionant d'una manera molt important; i no només està funcionant d'una manera molt important, sinó que representa un estalvi importantíssim en el que serien els recursos per la sanitat. Per tant, aquest és un tema que nosaltres no enten-

nem com no es posa en marxa, no entenem com no es fa una política molt més decidida en aquest sentit, i, per tant, també, algunes de les esmenes que hem presentat van en aquesta doble línia: reducció de la despesa farmacèutica, però al mateix temps entrar ja en altres fórmules, com pot ser la dispensació de genèrics, etcètera.

Pel que fa a les esmenes de Benestar Social que farien referència a ensenyament, només em limitaré a dir que són repetides i calcades any rere any, i que, gairebé, més que una tradició, ja constitueixen un tòpic.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor Benach. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Xavier Bosch, per un temps màxim de set minuts, d'acord amb el número d'esmenes presentades.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ahir, aquesta cambra, aquest plenari, va aprovar la creació de la Comissió d'Estudi sobre el Finançament dels Serveis Socials. Som optimistes, i pensem que aquesta Comissió ha d'ajudar a resoldre..., o almenys a plantejar propostes de resolució sobre els problemes que afecten els serveis socials al nostre país. Entenem que el finançament dels serveis socials és la pedra de toc del manteniment o no de l'estat del benestar. Al nostre entendre, també, hi ha tres condicionants –que ja hem esmentat en altres ocasions– que afecten directament aquest finançament: per una banda, l'injust i discriminatori finançament autonòmic –ja debatut tantes vegades en aquest Parlament–; per altra banda, la necessitat de restricció davant de la propera Unió Monetària Europea, i en tercer lloc, la mala, o en tot cas criticable, o, diguem-ne, amb visions diferents..., sobre l'administració que es fa dels diners disponibles. Sobre el tema del finançament autonòmic i de la Unió Monetària, doncs, no és el moment de qüestionar-ho ni de fer-ne cap debat, però sí que, en tot cas, ho fem constatar.

El que sí que en aquest debat de pressupostos de la Generalitat de Catalunya hem de constatar és el debat i la crítica, en tot cas, a les prioritats que marca el mateix Govern sobre els recursos disponibles. Precisament per parlar i retocar, diguem-ne, aquestes prioritats hem presentat dues esmenes, que en teoria podrien ser oposades, ja que una fa referència que hi ha d'haver més despeses, i a l'altra demanem que hi hagi puntualment, però, menys ingressos.

L'esmena 496 vol declarar ampliable el crèdit 41.35.480.06, que és el que està destinat al pagament de les ajudes d'urgència social. Pensem que aquesta partida ha de quedar oberta i que ha de ser variable i ha de créixer, si cal, en funció de les sol·licituds que es presentin, sempre d'acord amb les condicions establertes pel mateix Govern. Si de per si la partida ja la considerem massa baixa i massa restringida, pitjor és que no sigui ampliable, com ja es fa, per exemple, en altres

partides que podríem dir-ne semblants –almenys per l'objectiu social que tenen–, com pot ser la renda mínima d'inserció, el Servei Català d'Ocupació o els infants tutelats per l'Administració. Les persones que necessiten aquest tipus d'ajudes no poden esperar un altre any que els pressupostos siguin més generosos, o que tinguin més sort i arribin les seves sollicituds en un moment que hi hagi disposició pressupostària; no com passa ara, que un percentatge molt elevat d'aquestes ajudes són denegades per manca de pressupost.

L'esmena 497 que hem presentat proposa la supressió de l'article 6.6 de l'articulat d'aquests pressupostos, amb l'objectiu de separar pressupostàriament l'EAJA, l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, de la Conselleria de Benestar Social. Aquesta cambra ja coneix la nostra postura, manifestada en una interpellació no fa gaires setmanes, i també en el debat a la totalitat del Departament de Benestar Social, en el debat de pressupostos, i, per tant, no hi insistiré. El que sí que vull dir, però, és que entenem que cal que les partides destinades als serveis socials depenguin exclusivament de la demanda d'aquests mateixos serveis socials, i no de la demanda de productes de loteria que es produeixi en cada moment. No ens sembla ètic barrejar-ho, barrejar les loteries amb el benestar social, amb la política social del Govern, i menys utilitzar –com s'ha fet més d'una vegada– la imatge de persones amb disminució per intentar que la gent jugui a les loteries.

Són dues esmenes referides, com he dit, al finançament dels serveis socials i que posem a la consideració d'aquesta cambra, i en demanem el vot favorable.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*La Sra. Montserrat i Culleré demana per parlar.*) El Grup Popular té defensades, amb una intervenció del diputat senyor Bonet, les esmenes 478 a 502. Si la senyora diputada em demana la paraula per a alguna clarificació, la té.

La Sra. Montserrat i Culleré

Sí, senyor president. Estan defensades, i les posem a votació, llevat de..., volíem introduir la possibilitat de l'esmena 499, i, si no hi té cap inconvenient el Grup de Convergència i Unió... És la següent: una votació separada de l'esmena número 499; voldríem separar, a la segona línia, senyor president..., o sigui, la primera diu –la hi lleigeixo tota per fer la *separata*, eh?, president– «Dins les previsions pressupostàries per al 1998, el Govern promourà l'estudi per a...»; aquest «l'estudi per a» ho voldríem separadament de «la construcció d'una residència geriàtrica al centre de dia de Can Falguera, al municipi de Sant Feliu de Llobregat», si pogués ser possible, senyor president.

El president

Això ha de ser el portaveu del Grup de Convergència, el que s'ha de pronunciar sobre aquest suggeriment respecte a l'esmena.

El Sr. Codina i Castillo

Bé, senyor president, ho hauria fet en el moment de la intervenció, hauria fet una explicació de les esmenes del Grup Popular, però, si m'ho demana en aquest moment, nosaltres no tindrem cap inconvenient en fer aquesta votació separada.

El president

Molt bé. Algun aclariment més?

La Sra. Montserrat i Culleré

Tal com li he dit, les dono per defensades, llevat d'aquesta petició que he formulat a la presidència. Com que he fet la sollicitud, evidentment, espero que l'illustre diputat senyor Codina, doncs, ho contesti en el seu posicionament.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Jo, en primer lloc, pels gestos que he vist a la cambra, em sembla entendre que hi ha una modificació en l'esmena presentada pel Grup Popular que fa referència a la construcció de la residència de Sant Feliu de Llobregat. Sembla ser que al final hi haurà un acord de tota la cambra perquè es retiri la paraula «estudi» i, per tant, perquè es parli de la construcció. Jo, en primer lloc, vull celebrar aquest canvi de l'esmena, perquè em penso que llavors s'adiu, d'alguna forma, als compromisos que hi havia adquirits entre la Conselleria de Benestar Social i l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat, signats en un conveni on s'explicitava això: que durant l'any 97 es faria l'estudi –que em consta que s'està fent– i que l'any 98 es començaria a construir la residència. Jo, en primer lloc, voldria celebrar aquest canvi; penso que és una bona notícia, i, vaja, ben segur que els ciutadans i ciutadanes de Sant Feliu i el seu Ajuntament ho agrairan.

Dit això, passaria a defensar les altres esmenes. Hi ha un bloc d'esmenes referides a política sanitària que jo voldria, molt ràpidament, passar a explicar. La primera..., i li vull donar una significació especial perquè és una proposta que l'hem feta jo crec que a cada Comissió de Política Social; el Partit dels Socialistes, Esquerra Republicana i nosaltres hi hem insistit, crec que en cada Comissió de Política Social, i estic convençuda que algun dia s'aconseguirà, però realment tinc por que no sigui avui, tot i que és una esmena molt, molt racional, i estic segura que tots els senyors diputats i senyores diputades de tots els grups parlamentaris ho consideraran així; el que passa és que després, a l'hora de votar, això s'expressa d'una altra manera, diguem-ne. Però què demanem amb aquesta esmena? Demanem que, com que s'ha produït un endarreriment en la reforma de l'atenció primària sanitària, el que plantegem és que en el termini de sis mesos el Govern presenti un pla de

desplegament de la reforma de l'atenció primària... —el diputat senyor Burgui, que porta temes sanitaris, somriu, perquè és veritat: l'hem plantejat reiteradament, aquesta esmena—, que en sis mesos ens presentin un pla de desplegament de la reforma de l'atenció primària; que en un termini de cinc anys, per exemple, ens diguin amb quines prioritats es realitzaran les diferents àrees bàsiques al conjunt de Catalunya.

Per què diem això? Diem això perquè constantment reben demandes racionals de col·lectius que estan en localitats concretes que pateixen, diguem-ne, la no-reforma de l'atenció primària, i llavors nosaltres actuem d'una forma que no ens agrada actuar, i és venir al Parlament i fer demandes concretes de construcció d'ABS a diferents llocs del territori. I, clar, nosaltres, tot i que ho fem perquè sabem que la gent que ho demana ho demana perquè pateix una situació determinada, estem convençuts que no és la forma de planificar el que seria la reforma de l'atenció primària a Catalunya. I, per tant, els demanem a vostès que tenen la responsabilitat de governar que facin vostès aquesta planificació, i nosaltres el que volem és conèixer-la, i conèixer-la i saber de quin mal hem de morir; és a dir, en quants anys, quines ABS primer, quines ABS després..., el que d'alguna forma va fer en educació i que va ser molt discutit, que era el mapa educatiu, que és quines prioritats 1 hi hauran, quines prioritats 2 hi hauran... Després ho discutiríem, però com a mínim coneixeríem els seus plans.

En segon lloc, demanem també un compromís que vostès han expressat, vostès, els senyors del Govern en aquest cas, han expressat en diferents moments, que és el Pla de serveis sanitaris i sociosanitaris, també per conèixer quines són les infraestructures que tenim i quines són les que necessitem en un futur proper.

Després voldria fer menció especial de tres qüestions més. En primer lloc, la reconversió dels hospitals psiquiàtrics. Nosaltres plantejem que hi hagi una dotació especial, i aquesta té un plantejament molt senzill: els hospitals psiquiàtrics, afortunadament, han quedat grans —afortunadament, diguem-ne. Per què? Perquè una cosa molt positiva del nostre sistema d'atenció psiquiàtrica, des de la democràcia, és que no estem generant noves institucionalitzacions, i això és important —és important. És a dir, en aquests moments, difícilment hi ha persones que ingressen en un psiquiàtric i s'hi estan trenta anys. Hem aconseguit tenir un sistema d'atenció que fa que les persones, fins i tot, amb malalties psiquiàtriques cròniques, afortunadament, no ingressen en una institució i s'hi estan trenta anys, sinó que poden ingressar en una institució, s'hi passen un temps, superen el brot, i a partir d'aquí continuen vivint en el seu medi normal, amb el suport, més o menys, diguem-ne, intens —depèn dels casos i dels recursos— del seu entorn social, i, per tant, no estem generant noves institucionalitzacions, i això és important, i està bé. I aquests recursos que existeixen als hospitals psiquiàtrics tradicionals han de passar a fer altres funcions, per a les quals segur que poden ser molt útils. Llavors, què passa? Que aquesta reconversió no es pot fer fent concerts amb les institucions amb un increment de l'IPC, i això és una cosa que tothom sap, i el progra-

ma de salut mental també la sap. I el que plantejem és que, perquè això sigui possible fer-ho, es doti d'una manera especial el que seria el Programa de salut mental, en especial la reconversió dels hospitals psiquiàtrics.

L'altra qüestió que volíem plantejar són les urgències hospitalàries. Any rere any, hi ha una allau d'urgències en determinats mesos de l'any que posen sobre la taula que és un dels punts febles de la política sanitària, les urgències. Per què? Doncs, perquè la gent recorre, per cultura i per facilitat, als mitjans dels hospitals, quan segurament a l'atenció primària es podrien fer moltes de les funcions que es fan als hospitals. Nosaltres el que plantejem és que en el Parlament puguem debatre quines actuacions pot fer el Govern i, de fet, està fent parcialment per tal de resoldre aquesta problemàtica que apareix quotidianament.

I per últim, pel que fa a la política sanitària, voldria esmentar també un clàssic que darrerament ha esdevingut —ha esdevingut i continuarà esdevenint—, polèmica tant a nivell de Madrid com aquí, que és la qüestió de la racionalització de la despesa farmacèutica. Aquí hauríem d'arribar a un consens a l'entorn d'això, i també posar-nos d'acord sobre què entenem per racionalitzar la despesa farmacèutica i com ho fem. Jo els he de dir, per exemple, que del que tenim competències a Catalunya, jo crec que tal com s'està fent ara no és de rebut, sincerament.

En l'esmena a la totalitat en vam parlar, i jo no ho sé, no sé com ho veuran vostès, però jo considero que el fet que es faci una racionalització de la despesa farmacèutica dient als professionals que el que s'estalvi en una àrea bàsica podrà revertir en els seus salaris, jo no crec que això sigui de rebut; no crec que la racionalització de la despesa farmacèutica vingui a canvi que aquest estalvi permeti incrementar els salaris, i com que això Economia i Finances no ho va permetre, al final va acabar succeint que esdevienien aquells recursos, diguem-ne, per millorar la infraestructura. No crec que una cosa hagi d'anar per l'altra, és a dir, no crec que l'estalvi en la despesa farmacèutica s'hagi de traduir mecànicament, en aquest cas, en incrementar els recursos i dotacions d'unes àrees bàsiques. Penso que és un plantejament erroni, penso que hi haurien d'haver altres incentius en aquesta direcció i no una cosa tan absolutament mecànica i vinculada estrictament al que seria, diguem-ne, l'interès gairebé particular d'aquests professionals.

L'altre bloc que voldria defensar fa referència a les persones amb disminució. Aquí nosaltres plantejem..., hem discutit molt a fons aquestes qüestions, perquè el sector està molt amoïnada, molt preocupat, vam donar suport a un manifest que van presentar, fa pocs dies, a Barcelona, les entitats aglutinadores dels col·lectius de persones amb disminució, i de la mateixa manera que allà vam donar-hi suport, hem plantejat un conjunt d'esmenes a l'estat de despeses per millorar la dotació i per situar, diguem-ne, els diners que ells reben per sobre del que en aquests moments està, perquè pensin que ells expliciten en aquest manifest que han perdut en poder adquisitiu de l'any 94 a ara, un 19% de poder adquisitiu, és a dir, estem parlant d'una xifra molt sig-

nificativa, i, per tant, vam fer un conjunt d'esmenes a l'estat de despeses.

Jo, aquí, voldria fer esment de les mesures concretes que plantegem per a la supressió de barreres arquitectòniques i, en concret, per una qüestió bàsica que aquest matí explicava el company de Grup Jordi Guillot, quan feia referència a la funció pública, i jo ho vull explicar aquí en un altre vessant, i és la necessitat, per a la integració laboral de persones amb disminució, que totes les convocatòries públiques de subvencions incloguin com un requisit a les empreses amb qui concerten la justificació del compliment de la quota de reserva establerta per a persones disminuïdes. Són mesures que, conjuntament amb el personal propi de la Generalitat, segur que poden donar cabuda a la integració de persones amb disminució, i és una necessitat punyent.

En aquest sentit, jo també voldria fer menció –ho ha fet la senyora Geli– que penso que no és casualitat que estiguem rebent tots els grups parlamentaris uns telegrams en aquests moments que plantegen, textualment: «No a les retallades pressupostàries; demanem cobertura econòmica per als serveis i activitats d'iniciativa social de persones amb discapacitat.» Tinc la impressió que aquest plec de telegrams expressen un malestar; un malestar que la Conselleria ha d'abordar perquè hi ha dades que posen sobre la taula, realment, mancances, sobretot mancances pel que fa a l'evolució d'aquests últims anys.

Per últim, voldria referir-me a la qüestió de l'educació d'adults i de l'educació de les persones amb més dificultats. Aquí hi ha un conjunt d'esmenes presentades pel nostre Grup, algunes conjuntament amb el Grup dels socialistes i el d'Esquerra Republicana, fan referència a la garantia social, al Pla plurianual de centres docents, a la formació d'adults de l'ESO, a l'aplicació de la reforma i a la garantia social en centres de formació professional.

Aquí el plantejament de fons és un, i molt clar. Per al compliment de la Llei, un dels principis bàsics de compliment de la LOGSE és l'equitat, i aquestes esmenes fan referència a la necessitat que aquests sectors més desfavorits tinguin els recursos necessaris perquè, realment, aquest principi bàsic de l'equitat que planteja la LOGSE es pugui dur a terme.

Nosaltres fem especial esment en una esmena concreta al que seria l'analfabetisme, que, és clar, sorprèn, diguem-ne, que en un país com el nostre, que hi ha 300.000 persones analfabetes, s'hagi disminuït la partida del programa de lluita contra l'analfabetisme en un 78%. I el que és l'educació d'adults, en 25 milions. Sincerament, no ho entenc. O sigui, no «no ho entenc jo», no s'entén, vull dir que no és un problema meu en aquest cas, no s'entén que hi hagi hagut això. I a mi em consta que el conseller sempre diu que som un punt de referència a Europa en el tema de l'educació d'adults, sincerament, no tenim aquesta percepció.

I, per últim –i acabo–, el nostre Grup planteja la demanda d'increment de recursos, en concret, per al nou Pla interdepartamental de joventut, que, segons l'acord del Ple del Parlament del 17 d'octubre del 97, el Govern ha de presentar. Hem fet un esment especial perquè es

contemplin els recursos necessaris per tal de desenvolupar aquest nou Pla interdepartamental.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al tom en contra, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començaria també aquesta intervenció, si em permeten, anunciant, d'antuvi –perquè, en part, em penso que és bo per situar el debat–, quines seran aquelles esmenes a què, per part del Grup de Convergència i Unió, donarem suport, és a dir, votarem favorablement.

En aquest cas, voldria referir-me a un paquet que és important, pel seu nombre i pel que hi ha darrere, en si mateix, de la mateixa proposta, i que són esmenes, en aquest cas, del Grup Popular, i com que van estar defensades pel seu Grup no avui, sinó el dia d'ahir, és possible que en el moment de la votació, passés, en certa manera desapercebut, i m'agradaria que quedés clar, més quan el Grup del PP, en una de les seves pròpies esmenes, ha desitjat –i així ho ha manifestat– retirar una paraula que pot canviar significativament, penso –tal com ha exposat la senyora Mayol–, doncs, el sentit del vot, fins i tot, d'alguns grups que poguessin estar pensant, en aquest moment o abans que es produís aquesta manifestació, en un vot contrari, que, previsiblement, doncs, ara puguin donar-li suport.

Aquestes esmenes, concretament la 498, la 499, la 500, la 501 i la 502 –ja he dit que les votarem totes a favor–: la 498 fa referència a la construcció d'un casal d'avis al municipi de Matadepera; la 499 fa referència a la construcció d'una residència geriàtrica del centre de dia de Can Falguera, al municipi de Sant Feliu de Llobregat, que, justament, és aquesta en la qual la senyora Montserrat demanava una votació separada, el que suposo que finalment acabarà retirant l'expressió, la paraula «estudi», i que, per tant, quedarà directament «promourà la construcció». Em sembla que és important; ja no m'hi vull estendre més, perquè la senyora Mayol, doncs, hi ha fet un esment específic.

En relació amb l'esmena 500, la construcció d'una nova àrea bàsica de salut al barri de Cerdanyola nord, al municipi de Mataró, també és una passa important endavant.

La 501 promou un estudi per a la reconversió de l'Hospital Ferrer i Salles, al municipi de Sant Sadurn d'Anoia en un centre de dia de la tercera edat.

I, finalment, la 502 fa referència a potenciar els serveis mèdics del municipi de Palafolls.

He tingut doble interès per fer aquest comentari. Un, perquè –com deia abans– són unes esmenes que es van defensar ahir; no només han passat unes quantes hores sinó que, a més, hem debatut al llarg d'aquestes hores temes tan diversos com relacionats amb política territorial o amb altres grups temàtics, i em sembla que,

precisament, quan es fa al Govern i al Grup que li dona suport, doncs, una crítica contundent per tot el que representen inversions en el camp de la política social en general, quan en aquest moment, d'aquí a uns minuts, votarem favorablement aquestes esmenes, em sembla que tots plegats..., i entenc que des de l'oposició, doncs, sigui més difícil de reconèixer, però sí que no se'ns pot escapar que estem fent passes endavant importants i que amb aquesta sèrie d'esmenes que s'accepten, doncs, es constata, no són allò..., paraules sinó que són fets, amb una concreció, ho repeteixo, d'una aspiració, en aquest cas d'un grup parlamentari, la resposta d'un altre grup que és el nostre, i estic segur que amb el vistiplau de la gran majoria dels altres grups de l'oposició.

Així mateix, també voldria comentar que hi ha dues esmenes, la 427 i la 431, en aquest cas del Grup Socialista, que també anunciem que hi donarem suport. A la diputada Geli ja he tingut oportunitat d'anunciar-li-ho abans que ella pugés a la tribuna, i suposo que per aquesta raó, doncs, ha fet el tipus de discurs que ha fet, tenint en compte que aquestes dues esmenes ja sabia, coneixia que les votàriem favorablement.

Per altra banda –i amb ganes d'anar concretant–, voldria fer una referència a la diputada del Grup Socialista, que ha defensat les esmenes que feien referència a ensenyament amb dues vessants, bàsicament.

Una, amb el discurs mantingut per part de la majoria dels grups de l'oposició, d'una forma especial el Grup Socialista, pel que fa al fet que l'ensenyament d'adults, des de la seva perspectiva –respectable, per altra banda–, doncs, hauria d'estar inserida dintre del Departament d'Ensenyament.

Nosaltres, al llarg de tots aquests anys que hem anat contradiant esmenes com aquesta, hem anat explicant que des de la nostra perspectiva l'important és que es faci el servei que es doni, que s'estigui donant, com es dona, amb un alt grau de qualitat, i el fet que en sigui responsable el Departament d'Ensenyament o que en sigui responsable el Departament de Benestar Social crec que és el que menys ens hauria de preocupar si el resultat final és el desitjat.

Altra cosa seria que si el resultat obtingut no és de satisfacció...

El president

Facin el favor de guardar silenci, si us plau.

El Sr. Codina i Castillo

...dels grups que presenten aquestes esmenes, és lícit i és lògic, doncs, que ho defensin, però amb la mateixa normalitat nosaltres mantenim defensant que, avui per avui, el Departament de Benestar Social està fent una bona tasca en tot el que fa referència a l'ensenyament d'adults i, per tant, ho mantindrem.

I també, pel que fa referència a la LOGSE. Deia la senyora diputada: «home, amb la LOGSE s'hauria» –«hauria», és un tema que hi estem implicats tots, més enllà del Govern–, «doncs, d'anar més enllà, de donar més dotacions». Però a la senyora diputada no se li es-

caparà –i ho sap, i ho coneix perquè és del món, del món de l'ensenyament–, sap que, precisament, a Catalunya s'està fent un esforç molt important en el desplegament de la LOGSE. Jo, segurament, emprant mots dels meus companys que han defensat les esmenes a l'estat de despeses i a la totalitat del Departament d'Ensenyament..., han pogut donar dades a bastament en el sentit que estem en un nivell de compliment de la LOGSE que tant de bo les altres autonomies i els altres sectors de l'Estat espanyol poguessin estar al mateix nivell que nosaltres.

Hi havia una proposta, també, del Grup Socialista de reconvertir el que és el Pla creant una agència, diguem-ne agència o diguem-ne qualsevol altre organisme. I deia la diputada: «per liderar, d'una forma decidida, tot el que pugui fer referència, doncs, per exemple al tema de les drogues o al tema de la sida, concretament».

Bé, aquesta és una oferta que fa el Grup Socialista, que la celebri, la celebri en nom propi i la celebri en nom del meu Grup, perquè, al llarg d'aquest debat hem estat escoltant, repetides queixes, repetides...

El president

Per favor, guardin silenci!

El Sr. Codina i Castillo

...manifestacions en el sentit que s'estan creant organismes que només serveixen –ho ha dit algun diputat– per pagar sous i que, en definitiva, doncs, són institucions pantalla. I jo sé que la senyora diputada, quan planteja una alternativa d'aquestes característiques no està pensant en això; nosaltres mai, ni en aquest cas ni en els altres, estem pensant, quan creem alguna cosa específica, doncs, una entitat específica, un institut, o en aquest cas, eventualment, una agència, que poguéssim estar pensant que no sigui en res més, que hi hagi un millor servei per a l'usuari, que, en definitiva, és el que ens preocupa a tots.

Per tant, aquest és un tema en el qual avui, en el debat pressupostari, no votarem l'esmena favorablement, però és d'aquelles coses que poden estar obertes, que en podem parlar, i que potser, parlant-ne amb serenitat i amb tranquil·litat i sense presses, podem trobar solucions d'aquestes característiques, que podem donar sortida a temes que ens poden anar bé a tots plegats.

Per part d'Esquerra Republicana –i haig d'anar acabant–, per part d'Esquerra Republicana ha fet esment del compliment de la Lismi, per una banda, de la integració laboral. Jo, en el tema de la integració laboral dels disminuïts, senyor Benach, li voldria recordar, i crec que vostè també ho coneix que, en aquest camp, una de les formes que la integració laboral del disminuït, del discapacitat es produeixi, doncs, és òbviament, fent les reserves adients en les convocatòries, tant si són de la Generalitat o de qualsevol de les seves empreses, cosa que es fa –i aquest matí he explicat a bastament quin era el capteniment del Govern i del Grup Parlamentari que li dona suport–, però una qüestió que aquest matí no ha quedat segurament prou clara, o no n'hem parlat prou, és la conveniència de la necessitat, l'obligació –l'obligació– que aquelles empreses de més

de cinquanta treballadors també n'hagin de fer la reserva. Que amb això no resollem el tema de la integració al cent per cent? Segurament, però estem fent un pas important i s'està complint i el Govern, pel que fa referència a les mateixes empreses, i la mateixa Generalitat s'ho està aplicant, em sembla que també ens hauria de tranquil·litzar.

I finalment, Esquerra Republicana parlava, en definitiva, doncs, de més inversió en el conjunt de la sanitat. Bé, en aquest mateix acte d'aquest grup temàtic que estem discutint en aquest moment, he recordat totes les esmenes del Grup Popular que van dirigides a creació, a més inversió, que seran aprovades i, per tant, el que és evident és que no totes les propostes que se'ns han fet per part dels grups de fer més inversió, de fer noves aportacions, doncs, es poden atendre —és lògic; el pressupost té la capacitat que té—, però no em deixaran de reconèixer que, amb l'aprovació d'aquestes esmenes, estem donant sortida a una sèrie, a una part, si més no, de les preocupacions que anaven dirigides a tots aquells que s'han referit a la poca inversió, i deixi'm dir, de passada, per altra banda, que, sempre que ens plantejem, en un pressupost com aquest, que tenim dificultats, que l'hem de retallar, que hem de complir unes característiques determinades, el primer que es fa, el que s'hagi de retallar és la inversió, no la despesa corrent. Cada un dels CAP que puguem fer de nou, cada un dels hospitals, cada una de les residències que puguem fer noves, cada una que en fem, el que representa, després, la seva inversió per al manteniment, vostès comprendran que és tan i tan gran que fa absolutament necessari retallar per una banda o altra i per on s'ha de retallar, des de la nostra perspectiva —no hi ha altra solució—, ha de ser per les inversions.

El Grup Mixt ha parlat d'un tema que a mi em sembla que és absolutament cabdal quan parlem de serveis socials, concretament, de serveis socials en aquest moment, que és, justament, la creació de la Comissió d'Estudi del Finançament de Serveis Socials. Fa molts pocs dies, en aquest mateix plenari, vam aprovar la creació d'aquesta Comissió. És a dir, jo demanaria que no poséssim el carro davant dels bous i que en aquests moments que hem sigut capaços, entre tots, de consensuar la creació d'una comissió que es compromet a estudiar i donar resposta a tot el que fa referència al finançament dels serveis socials, home, deixem que sigui la Comissió qui elabori els seus treballs, qui arribi a les seves conclusions i, després, veurem si som capaços de fer propostes que siguin assumibles per part de tothom.

I finalment, el Grup Mixt també parlava de les prioritats dels recursos disponibles. És obvi: governar és prioritzar, i fas una cosa i fas una opció o en fas una altra. És possible que, si vostè, senyor Bosch, fos, un dia, conseller d'un govern de la Generalitat tindria unes prioritats que, segurament, serien diferents de les que pot tenir el Grup de Convergència i Unió, i no li estranyí, doncs, que, precisament, quan hi hagi la confrontació i quan es produeixin les grans diversitats, precisament, sigui l'hora que uns farien unes prioritats, a l'hora de prioritzar, uns en farien unes i uns altres en farien unes altres....

I no em queda gairebé res, però no voldria tampoc deixar de dir alguna cosa en relació amb Iniciativa per Catalunya.

A Iniciativa per Catalunya, li agraeixo el fet d'afegir-se a l'esmena 499 del Grup Popular, perquè em consta la seva preocupació que, en el debat que hi va haver en Comissió, el que per al Grup d'Iniciativa per Catalunya representava, en un municipi governat també per la mateixa força política, hi hagués el compromís de fer un estudi o de fer, en aquest cas, el que s'està proposant i que és el que aprovarem d'aquí a uns minuts, com deia abans, doncs: engegar tot el procés que fa referència —tot el procés, que és llarg i complex— al fet que, finalment, pugui Sant Feliu tenir l'equipament que necessita i que desitja.

I li vull dir una cosa per acabar, senyora Mayol, i sap que amb vostè —amb tothom—, d'una forma especial, tinc tendència a sincerar-me al màxim... Vostè ha plantejat un problema que és evident: vostè demana que hi hagi un pla que permeti conèixer, amb una certa antelació, quines seran les perspectives que el Govern té previstes per endegar, per resoldre el problema de l'atenció primària. Bé, aquesta és una petició que, en contra, diríem, dels seus arguments —no tant en contra, però sí una mica per satisfer aquesta inquietud que jo comparteixo, perquè semblaria lògic que hi hagués aquest Pla..., no per això li he de deixar de dir que, al costat d'aquesta no-existència del Pla, el que sí que hi ha és un acord tàcit amb els ajuntaments i tot allò que s'està fent de reforma, tant pel que fa referència a la reforma física de l'edifici, o de l'equipament, o bé, fins i tot, el que fa referència a les modificacions que es fan en el tractament, en la forma de portar-ho, la mecànica que s'està emprant i la política que s'està emprant s'estan fent amb un cert èxit.

Això no és el Pla que vostè demana, però, al costat d'això, li dic que hi ha una actitud positiva des del punt de vista —jo diria que des de tots els punts de vista— del Govern i que, d'acord amb els ajuntaments, s'està fent una política que, sense arribar al que vostè demana, doncs, està donant resposta, d'una forma sectorialitzada, a aquelles qüestions que a vostès els preocupen.

Senyores diputades i senyors diputats, els agraeixo la seva atenció i recordar, una vegada més, si m'ho permet, senyor president, que demanarem votació separada, demanem votació separada de les esmenes 498, 499, 500, 501 i 502, amb el matís que suposo que la diputada Montserrat acabarà d'explicar, i de les esmenes 427 i 431, del Grup Socialista, que, per nosaltres, no hi hauria cap inconvenient que es poguessin votar totes plegades.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

En principi, els termes de la votació —però he de fer una pregunta al portaveu del Grup Socialista— serien la votació separada de les esmenes 427 i 431, del Grup Socialista, i totes les esmenes del Grup Popular, però el Grup Socialista m'ha demanat votació separada de les

4430

esmenes 499 i 500, però, com que a la 499 hi ha hagut retirades tres paraules de l'esmena, pregunto al Grup Socialista si manté la petició de votació separada o no d'aquestes dues esmenes.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, la 499 es pot integrar amb la resta d'esmenes; la 500, no; pel que fa a la 500, continuem sol·licitant la votació separada.

El president

Moltes gràcies. Algú més em demana la paraula? En aquest cas, iniciariem la votació.

Votarem, en primer lloc, les esmenes 427, 431 i totes les esmenes del Grup Popular, llevat de l'esmena número 500.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut aprovades per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Passarem ara a votar l'esmena número 500, de la qual se'ns ha demanat votació separada.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.

I ara votariem el conjunt de totes les esmenes vives dels restants grups que les han presentades.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 40 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Passem, a continuació, al debat del novè bloc, de política cultural.

Per presentar les esmenes del propi Grup i les conjuntes amb altres grups, té la paraula, en primer lloc, el diputat del Grup Socialista senyor Antoni Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Senyor president, senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per defensar, efectivament, en nom del Grup Socialista, les esmenes 702 a 706 –que són conjuntes amb altres grups–, més la 708 i la 709, que són estrictament del Grup Socialista.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Aquestes esmenes van en dues direccions: les unes fan referència a la problemàtica de la llengua, de la política lingüística, i les altres fan referència a un sector concret en el qual cada any hem insistit –la veritat és que amb poc èxit fins avui, però, malgrat tot, la nostra perseverança ens fa creure que algun dia, potser, ens en sortirem. Es tracta, en aquest cas, de l'ajut al llibre, a la premsa i, indirectament, directament a les biblioteques, a la reducció del dèficit de biblioteques, en un país que, com sempre tenim tendència a recordar, es troba lluny

dels estàndards europeus en aquesta mena d'equipaments.

Les de la normalització lingüística pretenen, d'alguna manera, compensar els retalls que s'han produït en els exercicis anteriors per part del Govern. Ja sabem que, aquest any, els pressupostos, afortunadament i com a conseqüència d'un pacte polític derivat de la Llei de política lingüística, han tornat a una certa normalitat –almenys, al nivell del 1995–, però les esmenes pretenen adreçar-se a avançar en la normalització i en l'ús del català en alguns sectors concrets; per exemple, esmento, com els dos principals: la joventut –un àmbit en el qual és evident que hi ha molt camp per córrer, encara, malgrat els avenços indiscutibles del que ha permès el sistema educatiu i la immersió lingüística– i –l'altre– l'Administració de justícia.

L'esmena en relació amb l'Administració de justícia és particularment necessària, ens sembla, i oportuna, perquè, així com les partides dedicades a la normalització del català, a la política lingüística, en el Departament de Cultura s'han ajustat, s'han adaptat –i han crescut– al que era el nivell del 1995 i, per tant, podríem dir que han atès un nivell relativament satisfactori, en canvi, quant a l'Administració de justícia, la retallada que es va produir ara fa dos anys, malgrat que aquest han tornat a pujar una mica les partides, no s'ha compensat. És a dir, s'ha compensat en els paquets directament dependents del Departament de Cultura, però no s'ha compensat, justament, en l'Administració de justícia, un sector en el qual l'endarreriment històric del català, l'absència pràcticament total de l'ús de la llengua catalana és públic i notori, i és prou conegut de tots. Sempre que posem un exemple d'endarreriment d'alguna Administració en matèria de normalització lingüística del català, sempre ens referim justament a Justícia.

El Govern, en anys passats, havia destinat unes partides prou ben dotades justament en aquest terreny, les va retallar ara fa dos anys i, enguany, en què s'ha recuperat el nivell d'ajuda a la política lingüística, justament en aquest sector la cosa no s'ha normalitzat. I, per posar l'accent justament en aquest dèficit, vam presentar l'esmena 706.

Les altres tres esmenes –les que fan referència al llibre, la premsa i les biblioteques– són allò que el nostre amic Raimon Escudé, senyor Raimon Escudé, diria que són clàssiques. Jo crec que, personalment, les porto defensant, idèntiques, des del primer dia que vaig tenir l'honor d'entrar en aquesta cambra, sempre amb el mateix resultat, diguem, però, en fi... Com que la cosa continua igual, doncs, em sembla que, mentre hi sigui –i, després, qui vingui darrere meu també ho pot fer o que ho continuï fent–, bé ho haurem de defensar.

En matèria, concretament, de política editorial –podríem dir-ho així–, és una llàstima que, quan va entrar l'anterior director general de Promoció Cultural, el senyor Romà Cuyàs, va generar unes expectatives de diàleg amb el sector editorial i de voluntat de modificar les accions del Govern destinades a prestigiar la literatura catalana i els llibres en català que el nou director general, el senyor Vicenç Villatoro, en unes declaracions que va fer públiques fa relativament poc, pràctica-

ment va enterrar definitivament. Va dir que dos anys de converses no havien conduït enlloc i semblava –s'endevinava– que donava per abandonada aquesta via de negociació i de diàleg amb el sector editorial i ens quedàvem clavats en les mateixes ajudes tradicionals de cada any. El mateix nivell de suport genèric als llibres, etcètera, etcètera, etcètera.

Aquest any, doncs, l'esmena té –ens sembla– l'interès addicional –a part del que poguéssim tenir cada any d'anar-la repetint–, enguany té l'interès específic de ser un toc d'avís al Govern en el sentit que nosaltres pensem que caldria continuar aquest tipus de negociacions i de contactes amb el sector editorial perquè continuem fent falta mesures d'ajut a la literatura catalana, als creadors de literatura catalana –als escriptors, per tant, també– i de donar prestigi a la llengua en aquest terreny. És a dir, per exemple, la projecció exterior del català, més diners per a la Institució de les Lletres Catalanes, etcètera, etcètera.

Finalment, em referiré a un tema que jo ja n'he parlat moltes vegades, també, des d'aquesta tribuna, que és el famós tema de les biblioteques, i és que no en sortim, d'això; no en sortim. Per exemple, ja fa quatre anys i mig que es va aprovar la Llei del sistema bibliotecari i encara és hora que entri en aquesta cambra el Mapa de la lectura pública de Catalunya. No hi ha manera. Corre un document, tothom sap que hi ha un document que sembla una cosa misteriosa, però no hi ha manera que arribi a entrar en aquesta cambra. Quatre anys i mig ja fa i el senyor conseller de Cultura s'havia compromès a entrar-lo en aquesta cambra, i no ho ha fet i no ho fa, i ens hem de referir a un document pràcticament clandestí.

L'explicació, ja la sabem de fa dies, ens sembla, i és que, en el moment en què es fes públic el Mapa de lectura pública de Catalunya, es veuria que els recursos que el Govern destina, per aplicar-los, són tan minsos que necessitaríem uns quants segles per acabar d'executar, sencer, allò que figura com a necessitats en el Mapa de lectura pública. Davant de la magnitud de les xifres i de l'endarreriment crònic i de la reducció dels diners que s'hi dediquen, és impossible presentar aquest mapa sense que al conseller, probablement, se li posin les galtes de color vermell, de vergonya de no poder fer, amb 205 milions cada any, l'execució d'un mapa que n'exigeix milers i milers, si volem assolir els estàndards europeus als quals abans m'he referit.

Cada vegada que parlo de biblioteques, tinc uns quants diputats del meu Grup, que són alcaldes dels seus municipis, que em demanen que almenys en digui els noms aquí, perquè tenen una llista..., la llista és tan llarga, és tan llarga, que realment no sé com en sortirem. Vostès aquest any tornen a dedicar 205 milions al Programa de biblioteques que figura en el Pla d'obres i serveis. 200 milions són una misèria; amb 205 arreglaran tres o quatre biblioteques i potser en faran una de nova, o potser dues de noves, com a molt, i el déficit de biblioteques en aquest país és enorme, és extraordinari. Així no anem bé. Nosaltres el que estem intentant cada any és que almenys amb un crèdit ampliable sigui possible d'augmentar aquesta dotació i siguin una mica

més esplèndids per a un sector que dona la pauta, és un termòmetre fidel, justament, del nivell cultural del país, que tant ha avançat en tants aspectes i que, en canvi, tant endarrerit és en aquesta matèria.

I això és tot. Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Dalmau. Pel Grup d'Esquerra Republicana... (*Veus de fons.*) Té la paraula vostè... Volen consumir el seu temps amb una altra intervenció. Doncs...

El Sr. Dalmau i Ribalta

Senyor president, m'he oblidat jo de dir-li abans que compartiríem el temps amb el company...

El vicepresident primer

Moltes gràcies, i seran atesos convenientment. Li queden dos minuts, vint-i-dos segons, i que consti que té el cronòmetre parat, eh?, per gentilesa de la Mesa. (*Riarelles.*)

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes, moltes, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per defensar l'esmena 710, amb l'intent, amb aquesta esmena, de corregir els déficits que preveuen els pressupostos d'esports en aquelles partides de caràcter bàsic per fer una política esportiva que cobreixi les necessitats dels agents dinamitzadors de l'esport a Catalunya; vol dir els ajuntaments, les entitats, els clubs, les federacions, els tècnics, els esportistes i els practicants. Les senyores i senyors diputats saben que des de l'any 93 l'esport està deixat de la mà del Govern de la Generalitat, i ara només tenim una tercera part dels pressupostos, malgrat que la demanda és creixent, afortunadament creixent. Ja anàvem malament els anys anteriors, i això no només cal veure les xifres, sinó parlar també amb el sector de l'esport. Al senyor Pujals li varen passar un departament, el d'esports, que anava a la baixa, i des de l'època Vilaseca la retallada ha estat contínua i brutal. Les gràfiques expliciten una caiguda gairebé vertical del que són els pressupostos d'esports. Per això la nostra esmena va destinada que aquells aspectes de formació esportiva, d'activitat del lleure, de formació de tècnics sobre els jocs esportius escolars –que el mateix conseller es va comprometre en aquesta tribuna a dotar de recursos suficients a les federacions, associacions i clubs esportius, a la investigació esportiva a nivell de Catalunya i, sobretot, en equipaments esportius–, al pressupost de l'any que ve tinguin les partides mínimes per poder funcionar correctament. Les senyores i senyors diputats saben que l'esport català, anys enrere, era el líder no només de l'Estat espanyol, sinó una de les autonomies més ben vistes a tot Europa. Si no corregim aquests pressupostos, senyores i senyors diputats, aviat baixarem de categoria. L'esmena és per intentar-ho corregir; per això els hi demano el vot favorable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Senyor Terradellas, moltes gràcies, perquè vostè ha administrat el temps molt bé; li n'ha sobrat i tot. (*Pausa.*) Bé, correspon ara la intervenció del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, per presentar les seves esmenes en aquest paquet o en aquest capítol. Per fer-ho, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Continuant amb els reclams d'objectes perduts de tot el dia..., hi ha un llapis.

Pujo a l'estrada a defensar el conjunt d'esmenes del Grup d'Esquerra Republicana que s'han inclòs en aquest bloc anomenat «de política cultural», que és també un bloc de calaix de sastre, perquè s'hi encabeixen aspectes molt distints, i, per tant, intentaré fer la defensa d'aquestes —si no m'erro— trenta-vuit esmenes que té el Grup d'Esquerra Republicana i les cinc conjuntes amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el Grup Socialista, a través, també, d'uns blocs interns, per tal de fer el discurs al més coherent possible per a aquelles senyores diputades i aquells senyors diputats que estan en aquests moments a la cambra.

En primer lloc, seguint l'ordre numèric amb el qual han estat entrades les esmenes, el bloc que en podríem dir «d'universitats». Aquest bloc d'universitats, que centrem en esmenes d'ampliació de crèdit i amb disposicions addicionals, tenen per nosaltres una esmena que és la bàsica, i d'altres que són, diguem-ne, importants per aspectes concrets, però que no defineixen tant el model que voldríem. Aquesta esmena bàsica és l'esmena 737; és una esmena que recorda que en la passada legislatura es va aprovar una moció, la Moció 28/IV, en la qual aquest Parlament, per unanimitat, reclamava del Govern de la Generalitat l'adopció d'uns criteris objectius i d'un model transparent pel que fa al finançament de les universitats catalanes. A l'espera de l'adopció d'aquest model i de la presentació d'aquests criteris, nosaltres continuem reiterant, Ple de pressupostos per Ple de pressupostos, que no es pot continuar confegint els pressupostos del Comissionat sense el compliment d'aquest mandat del Parlament i, per tant, sense l'adopció d'uns criteris objectius i un model transparent.

Al voltant d'aquí presentem d'altres esmenes, en les quals parlem de coses que, si existís un model clar, potser no caldria parlar-ne. Per exemple, de com se sufraguen aquelles universitats que tenen despeses no acadèmiques, però sí urbanístiques. Hi ha universitats a Catalunya que, per la seva pròpia característica, pel campus que els ha estat assignat, tenen despeses urbanístiques; hi ha universitats a Catalunya, per exemple, que enquitransen carrers, són responsables del quitrà dels carrers, o que tenen fanals, o tenen clavegueram, i no hi ha cap mòdul de finançament existent actualment que prevegi que n'hi ha d'altres que no tenen cap despesa d'aquestes, però necessiten constantment, amb cotxes, furgonetes o camions, anar dia a dia traslladant coses a vuitanta, o a noranta o a més de cent quilòmetres de distància. I això són realitats del funcionament de les universitats, i això no es planteja amb cap crite-

ri; això no ha de ser l'únic criteri, però és o ha de formar part d'un criteri.

O parlem també de la renovació dels equipaments científics i d'investigació, i d'un altre aspecte, per nosaltres, també molt important, que és la política de beques i ajuts. Ja sabem que aquest Parlament també ha aprovat no sé quantes vegades no sé quantes mocions i no sé quantes proposicions no de llei que diuen que la Generalitat ha de ser l'única que té competència en matèria o política de beques i ajuts. Ja sabem que hi ha dificultats, perquè, si no hi haguessin dificultats, suposem que ja fa temps, amb l'actual Govern de l'Estat o amb l'anterior, que haguessin aconseguit aquest traspàs de la política de beques i ajuts. El que passa és que també, a banda de quan l'aconsegueixin, també poden fer vostès per la seva banda una *certa* política de beques i ajuts i començar a definir quin model tindran vostès quan tinguin les transferències. Perquè, si a nosaltres no ens agrada que la política de beques estigui en mans del Govern de l'Estat, és per dos motius: primer, per definició política, perquè no ens agrada que una cosa d'aquesta importància resti en mans del poder de l'Estat, quan la Generalitat té ja competències en matèria d'ensenyament universitari i no universitari; i en segon lloc, perquè tampoc ens agrada com es fa la política de beques des del Govern de l'Estat, l'actual i l'anterior. I, per tant, si li reclamem el traspàs a la Generalitat és per dues coses: primer, perquè la competència estigui en mans de qui té la sobirania a Catalunya, però també perquè es faci ben feta. I, per tant, ja va sent hora que abans de rebre els diners es comenci a saber o ens comencin a dir com es farà.

Un segon bloc, d'aquests que li he dit que jo aniré centrant aquesta explicació d'esmenes, és el de l'ensenyament no universitari. Aquí, per la manera de presentar-ho, hi ha algunes esmenes conjuntes amb Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el Grup Socialista que haguessin pogut anar aquí, perquè també hi ha algunes esmenes nostres que fan referència a alguns d'aquests temes: aquí hi ha el Mapa escolar, el Pla plurianual d'inversions, els convenis amb els ens locals, especialment pel que fa a llars d'infants... No pot ser que a hores d'ara la Generalitat signi convenis amb institucions o famílies sense finalitat de lucre per al manteniment de llars d'infants privades d'una quantia més alta que els convenis amb les llars municipals. I això passa a Catalunya. Com a mínim, els demanem —com a mínim— el mateix tracte per a les llars municipals, per a totes, perquè ja els he dit «algunes llars municipals de Catalunya», perquè hi ha llars molt diferents: hi ha llars que tenen convenis amb Treball, hi ha llars que tenen convenis amb Ensenyament; i també tenim una esmena als pressupostos que diu que unifiquin la política de concerts amb les llars municipals d'infants. Tant ens fa d'on surtin els diners, però que no ens passi als diputats dels grups de l'oposició allò què ens passa cada any, la trucada d'un regidor d'un poble dient: «Escolta, mira'm que em surt més a compte. Negociar amb Treball o negociar amb Ensenyament?, per a la guarderia municipal.» Això no pot anar així —no pot anar així. No pot haver-hi regidors de Catalunya que facin comptes d'on surt més, de quina finestra és més rendible anar a trucar per a una cosa que són els diners que dóna la Generalitat a un

ajuntament per a mantenir unes llars d'infants. No pot ser que hi hagi finestres diferents amb criteris diferents i amb resultats econòmics diferents. Per tant, demanem Administració única en matèria de subvencions i concerts pel que fa a les llars d'infants i, si més no, equiparació de criteris de les llars d'infants municipals amb les privades. Imaginin-se la situació actual, quan els demanem no un millor tracte de les llars d'infants públiques des del sector públic respecte a les llars d'infants privades, amb un segment d'educació que el Govern mateix insisteix que no és obligatori i que, per tant, se suposa que seria absolutament raonat que tingui un millor tracte l'ensenyament públic, sinó que els demanem estrictament l'equiparació.

Formació permanent de professorat, transports i menjadors escolars –pels motius que vostès ja saben, perquè creiem que el decret actual és un decret injust en part de la població; potser en casos molt petits, però ho és–, programes de garantia social –dels quals se n'ha parlat abans també, en el bloc anterior, i aquí nosaltres tenim esmenes.

Polítiques culturals. Ja vam dir, en parlar de l'esmena a la totalitat o de retorn dels pressupostos del Departament de Cultura, que a nosaltres se'ns feia difícil parlar de quines polítiques culturals s'extreien d'aquells pressupostos, perquè en bastants aspectes o camps hi trobàvem a faltar un disseny de política cultural, com també trobàvem a faltar una fixació d'uns objectius de política cultural. I aquí tenen esmenes, per tant, de promoció del llibre, la premsa i la lectura, del mapa de lectura... –abans el senyor Dalmau ja en feia esment, i ens hi afegim absolutament, al tema aquest–; del patrimoni arqueològic, tan poc aplicada a la realitat està la Llei del sistema bibliotecari com la Llei del patrimoni cultural.

Per cert, ara que parlem de biblioteques, el Departament de Cultura té un projecte de decret, pel que fa al personal de biblioteques, que és un projecte de decret que està molt bé, perquè diu: «Els funcionaris de les biblioteques de la Generalitat, els traspassem als ajuntaments» –entre alguns dels punts. Ho trobem molt bé, però aquí no traspassen els diners tampoc, eh?, per fer les biblioteques ni per mantenir-les. I aleshores, és clar, no despleguen el mapa de lectura, però sí que traspassen el funcionariat. Nosaltres ja hem fet una proposició no de llei per demanar al Govern que abans de tirar endavant aquest decret, que encara ho ha publicat, però abans de tirar-lo endavant, ho consulti amb els ens locals, amb les organitzacions municipalistes i amb els representants d'aquests treballadors, perquè creiem que les coses no es fan així.

Després hi ha un altre paquet que podria ser de política lingüística. Aquí... Perdó, d'un paquet anterior, senyor Codina, li anuncio –i senyor president– la retirada de l'esmena 735, perquè, com s'hauran adonat, és idèntica a l'esmena 730, i, per tant, evidentment, no caurem en l'error de fer votar dues vegades la mateixa cosa; per tant, ja la retirem.

De política lingüística, els deia, fem una esmena que diu, simplement, que s'ampliïn els crèdits per poder complir aquelles lleis i aquelles resolucions del Parla-

ment a favor de l'ús social de la llengua catalana. Però com que sembla que abans d'acabar l'any aquest Parlament aprovarà una llei en aquest sentit, doncs, també semblaria lògic que, ja que l'aprova, prevegi la seva aplicació des d'un punt de vista pressupostari, que és de la manera que diuen que s'apliquen les lleis. En tot cas, els donem l'oportunitat, ja que vostès no ho havien previst, que puguin fer-ho.

Hi ha també esmenes que parlen del foment de normalització lingüística en diversos àmbits, de tres de les quals se'ns ha ofert la transacció per part de diversos grups, de transacció conjunta amb diversos grups que, per la nostra part no hi ha cap inconvenient a acceptar-la com ja hem fet saber a la resta de grups.

Després tenim l'esmena 736, que diu una cosa tan senzilla com: ja que la Generalitat atorga subvencions i ajuts a empreses privades –subvencions i ajuts, o sigui, no coses a les quals tenen dret, sinó coses que es fan des de criteris subjectius –que «subvencions i ajuts» són això–, que tingui en compte a l'hora de donar aquestes subvencions i ajuts si les empreses compleixen l'Estatut del consumidor, cosa, com vostès saben, que seria difícil de veure perquè l'Estatut del consumidor, que és una llei que va aprovar en aquest Parlament la passada legislatura i els ponents de la qual alguns encara som aquí, no s'ha desplegat mai en aquest aspecte, que era –es deia– un dels aspectes més importants, que és l'ús de la llengua en el marc del consum.

Després, esmenes del que podríem dir la racionalització de l'Administració, d'unificació de polítiques i programes d'Ensenyament i Treball, d'ensenyament fins a tres anys, traspàs d'universitats a Ensenyament, d'ajudes a Presidència... És el discurs de cada any; els l'estalvio.

Esmenes de referència a esports, al suport de la seleccions esportives nacionals, que aquest dia vostès fan..., i els felicitem de manera molt evident a través de les emissores i els mitjans de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, quan es dona un suport especial a aquest partit que es fa la setmana que ve de la selecció nacional catalana i la selecció nacional búlgara; aleshores, demanem una petita primícia d'aquest suport. Els demanem també que prevegin desconnexions informatives per als territoris de llengua catalana altres que els que estan en aquest moment sota els límits de la ràdio catalana a Catalunya –això ho fa Euskal Telebista, que fa desconnexions informatives per a Nafarroa i per a Euskadi Nord, les fa, i sense cap problema legal.

Dir després alguna esmena territorial. Un centre o parc tecnològic i científic al Garraf, en el qual ja s'ha expressat la Universitat Autònoma de Barcelona, que té allí centres d'ensenyament superior. Qui hi està d'acord: l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú s'ha expressat que hi està d'acord; el Consell Comarcal del Garraf s'ha expressat que hi està d'acord, doncs, que es prevegi aquest pla. Un arxiu comarcal per al Vallès Oriental; un alberg de joventut per al Pla de l'Estany...

I en aquest minut i vint segons que em queden, i tenint en compte que no hi ha explicació de vot si no és al final d'aquest debat de manera genèrica, jo, m'agradaria explicar-los, com suposo que farà algun altre grup

—com sé que farà algun altre grup— per què votarem que sí a unes esmenes del Partit Popular, que se'ns ha comunicat que s'acceptaran, i votarem que sí, per un cantó, amb absolut convenciment, perquè estem absolutament d'acord que es construeixi el que demanen aquestes esmenes, però, per l'altra, amb la recança de recordar que fa molt pocs dies, en Comissió de Pressupostos, i uns pocs dies més en Comissió de Cultura, al Grup d'Esquerra Republicana, aquestes esmenes se li van votar en contra per part del Grup de la majoria amb uns motius i uns raonaments que en aquells moments vostès deien que eren indefugibles i que eren uns motius i uns raonaments que impediéien votar-hi a favor, i que ara, una setmana després i tres setmanes després, aquests motius han desaparegut i vostès hi votaran a favor. És, simplement, un argument per no creure'ns els arguments de vostès quan ens diuen que allò que demanem —i és lògic— és impossible. Perquè no ha canviat res. En el cas, per exemple, de Palau de Plegamans, de fa una setmana a ara, absolutament la seva voluntat en aquell moment de dir que no i la d'ara de dir que sí. Però —hi insisteixo— hi votem a favor perquè són esmenes absolutament raonades i que ens felicitem que avui s'aprovin.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Senyor diputat, moltes gràcies. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Xavier Bosch, per un temps màxim de set minuts.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, defenso tres esmenes, que són la 753, la 754, aquestes dues del bloc actual, però, de passada, ja que fa referència també al tema lingüístic, igual que les dues anteriors, defensaré la 823, del bloc desè, del darrer bloc, que, com que fa referència a un tema judicial, ha estat situada en aquell desè bloc, però ja les defensaré d'una tirada totes tres.

Totes tres, com he dit, fan referència a la política de normalització lingüística i al seu finançament, i començaré recordant que hi ha gent que diu —i en aquests moments és una polèmica, fa poc s'ha suscitat una polèmica pública amb gent que ho afirmava— en el sentit que amb lleis no es normalitza una llengua. Jo voldria dir que amb aquesta afirmació hi estic, d'entrada, d'acord, però caldria afegir-hi que per normalitzar una llengua calen lleis o calen normes, però també calen diners, calen partides pressupostàries públiques que ajudin a aplicar aquestes lleis o aquestes normes que es puguin fer.

Parlant de normes, d'aquí a pocs dies, si tot va bé, en tindrem una, una de nova que renovi la de l'any 83, i el que farà falta, però, són pressupostos, són partides per aplicar-la. És clar que la Direcció General de Política Lingüística del Govern de la Generalitat ja ha tingut —només faltaria— enguany un cert augment, un augment pressupostari però, tot i així, queden elements desprotegits i, vist globalment, pensem que es destinen menys diners o massa pocs diners del que caldria en la norma-

lització lingüística. Aquest, doncs, és l'objectiu de les nostres esmenes.

L'esmena 753 proposa la redacció d'un nou article, que diu que el Govern, durant l'any 98 i dins de les previsions pressupostàries i legals —és a dir, d'acord, evidentment, amb la Llei que si tot va bé aprovarem la setmana que ve o l'altra—, promourà una política adreçada a un major ús social del català, d'acord amb la nova llei aquesta. Aquesta s'adreçarà especialment al doblatge en català de llargmetratges, la retolació comercial, tant interior com exterior, l'etiquetatge en català de productes de consum i les administracions que actuen a Catalunya. Aquests, pensem que són elements clau i deficitaris quant a la normalització lingüística, a la introducció de la llengua catalana, i són elements els quals, des del Govern i en forma de pressupost, calia incidir-hi. Són camps que la Llei actual, la Llei que està sobre la taula que estem discutint, hi fa referència, tot i que en molts casos de forma superficial, i per tant, cal un complement econòmic pressupostari per fer-la efectiva.

L'esmena 754 va en una línia semblant i reclama que la secció 02.01.481.02 sigui declarada ampliable amb l'objectiu de poder aplicar perfectament la nova llei o, en general, qualsevol norma que reguli en el futur i al llarg del període pressupostari de l'any que ve, la política de normalització lingüística.

Finalment, i treta del bloc 10, la 823 pretén millorar les partides destinades a la normalització lingüística en el camp de la justícia. Ja s'ha dit aquí que durant els darrers anys s'han rebaixat els recursos destinats a aquest objectiu i no pas pel fet que no sigui necessari; només cal recordar que només el 5% —o menys, fins i tot segons algunes fonts— dels expedients judicials són en català i que, per tant, i en tots els nivells de la justícia a Catalunya, la llengua castellana és absolutament predominant. La situació és tan precària que fins i tot molts advocats de la Generalitat treballen en els jutjats exclusivament en castellà, i fins i tot ses senyores d'aquesta cambra, fins i tot alguns que es defineixen com a catalanistes, s'obliden d'aquest adjectiu al moment d'entrar als jutjats. La situació, doncs, és realment preocupant i requereix, al nostre entendre, més esforços polítics i també més esforços pressupostaris per ajudar a millorar.

Amb l'objectiu de greixar la maquinària de la catalanització i amb l'objectiu que la Llei que aviat aprovarem sigui efectiva i eficient, els demano, doncs, el vot favorable a aquestes esmenes del PI que acabo de defensar.

Moltes gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Les esmenes 760 i 761, el company il·lustre diputat senyor Luna les va defensar ahir a la tarda, senyor president. Per tant, passo a defensar les esmenes 755, 756, 757, 758 i 759. Jo voldria dir-

los, il·lustres senyores i senyors diputats, que establir prioritats per part del Govern no és gens fàcil, i que és evident que quan es parla d'instituts d'ensenyament i de construir noves escoles a Catalunya, en la qual tenim moltes mancances –i tots recordem que encara tenim alguns edificis, o per dir-ho, barracots a l'ensenyament, vol dir que hi han moltes prioritats–, no és gens fàcil quan un partit, en aquest cas, el Grup Parlamentari Popular ha de donar un suport als pressupostos del Govern de la Generalitat i porta a terme unes negociacions, és evident que aquest Grup des del qual jo els parlo, que és el meu, doncs, també intentem establir unes prioritats.

Aquestes prioritats, a les quals el Govern evidentment, doncs, ho ha rebut molt bé perquè també tenia voluntat de tirar-ho endavant, han estat prioritats marcades per gent nostra que són ni més ni menys que regidors a molts indrets, a molts municipis de Catalunya, que estan treballant per tal de millorar tot una sèrie d'infraestructures d'àmbit d'institut d'ensenyament, com pugui ser en el tema de l'institut d'ensenyament secundari al municipi d'Argentona. Crec que val a destacar la gestió que els nostres regidors, en la qual el nostre Grup Popular hem posat un gran èmfasi a poder negociar per a aquest any 1998 l'Institut..., o sigui, que el Govern promogui la construcció d'aquest esmentat institut; voluntat, val a dir, també del Govern. Per tant, nosaltres ens en sentim satisfets.

Crec que és, per tant..., no ho sé, no d'aplaudir però a nosaltres ens satisfà que Palau de Plegamans, del qual havíem anat molt al darrere i no ho havíem pogut aconseguir, però que és evident que ara ho podem aconseguir per a aquest 98 també es pugui promoure la construcció d'aquesta nova escola al municipi de Palau de Plegamans. El mateix passa a la Roca del Vallès i, evidentment, a Badalona, en la qual tenim un destacat grup municipal que està treballant molt i molt bé, que ens havia instat en moltes ocasions al Grup Parlamentari per tal que vetlléssim per l'ampliació de l'escola Ventura Gassol al municipi de Badalona, així ha estat i ha estat ben rebut i presentat amb aquestes esmenes que posem a la seva consideració de tots vostès, i a la vegada, també dic el mateix pel que fa a un institut d'ensenyament secundari al municipi de Sant Pere de Ribes.

Aquesta diputada no té res més a dir sinó posar a la consideració de tots vostès, de tots els grups de la cambra, la seva aprovació, la seva votació que sigui favorable.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té en primer lloc la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Com a teloner de la senyora Came Tolosana, amb qui compartirem el temps, i com a epígon dels senyors Dalmau, Terradellas, Bargalló i Bosch, entre els habituals, i avui donant la ben-

vinguda a aquest grup restringit de la cultura també a la senyora Montserrat, intervenc en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per cert, senyor Codina, el Grup es diu Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Més d'una vegada ha contestat parlant del Grup d'Iniciativa, que no existeix. Jo pensava, dic, podríem contestar com els escolàstics, *transeat totum nihil contra nos*, perquè no sé què ens contestava a un grup inexistent. (*Veus de fons.*) Gràcies.

Parlarem, evidentment, dels grans temes, del tema d'universitats, cultura, esports i joventut i, evidentment, parlarem després també dels temes d'ensenyament.

El tema d'universitats. Totes les nostres esmenes van per camins, diguem-ne, paral·lels: beques, investigació, suport als campus universitaris que tenen despeses especials, però insistim en la capacitat de recerca de les universitats, i ho fem com ja ho vam fer en Ple, en l'esmena a la totalitat, perquè tenim molt clar que el futur és Maastricht més Luxemburg i que, si no hi ha recerca, no hi haurà possibilitat sòlida de crear llocs de treball. Quan abans ens discutíem amb el conseller Farreres, amb qui hem tingut sembla un petit debat periodístic aquesta setmana, justament estàvem d'acord en aquest punt. Si no hi ha un increment important d'investigació, no hi haurà autonomia per poder crear llocs de treball; per tant, el tema no és un tema de broma. Quan es parla de la relació de Catalunya amb els altres països o amb les altres regions europees, molt amb compte, perquè el percentatge del producte interior brut destinat a investigació queda gairebé a la meitat del que és el percentatge destinat a altres països de la Unió Europea.

Cultura, esports i joventut. Els temes són, evidentment, els de sempre: crear indústries culturals i crear garanties perquè es puguin exercir els drets culturals. Per tant, esmenes a favor de l'audiovisual, de la música i del teatre, dels arxius i dels museus, de les biblioteques –ens sumem al que ens han dit altres companys, com el senyor Dalmau abans– i del patrimoni arqueològic. No oblidem que estem parlant de lleis del 93 i un es pregunta –i jo, que me les he tornat a llegir amb una certa calma aquestes lleis– fins a quin punt hi ha hagut un compliment clar d'aquestes lleis, i les lleis, si es fan, és perquè es compleixin, no solament per fer declaracions d'intencions. Tot el tema de normalització lingüística en el marc de la justícia.

El tema d'esports. Evidentment, instal·lacions esportives, per una raó que ja dèiem en Comissió: moltes d'aquestes seran només possibles si la Generalitat fa la seva aportació, l'Ajuntament fa la seva aportació i, mentrestant, la Diputació, en aquest cas, de Barcelona –a les que vaig referir-me l'altre dia a la Comissió de Cultura o de Política Cultural o, després, en el debat de pressupostos–, ja porta, ja ha portat, ja ha consignat ja la seva partida. Si no hi ha aquesta partida, no es podran fer aquestes instal·lacions, que –ho repeteixo– són instal·lacions bàsiques per a una sèrie de municipis de Catalunya i, com explica molt bé el senyor Terradellas, la participació esportiva és un element importantíssim, en aquests moments, d'integració social i d'integració política en aquest país. Per tant, no és una qüestió de més a més, no és una qüestió de luxe, és una qüestió

bàsica de qualitat de vida per a la majoria dels ciutadans.

Per als joves, accés a l'habitatge, possibilitat d'emanipació i, en una esmena anterior que recullo i que també torno a plantejar aquí, el Pla interdepartamental de joventut, com a urgència.

Abans de passar la paraula a la senyora Carme Tolosana, jo voldria fer un comentari brevíssim. Quan acabi aquesta votació, i sense poder-me quedar en el darrer bloc que queda per discutir, jo me n'he d'anar a l'Ajuntament d'on sóc regidor i on he estat regidor des de la primera legislatura, en situacions, per tant, de ser membre de l'equip de govern en dues legislatures i de ser regidor de l'oposició en la resta de les legislatures, i també anem a aprovar uns pressupostos. Ens ha costat molt arribar a acords per poder votar favorablement aquests pressupostos, ens hem passat moltes, moltíssimes hores discutint punt per punt, partida per partida, perquè hi ha problemes que són exactament idèntics que els que hi ha per a aquests pressupostos. Hi ha unes quantitats limitades i fer política vol dir per quina opció tu decideixes, a favor de quina prioritat tu esmerces recursos limitats. Doncs, bé, aquest treball que hem estat fent ens ha pogut portar, justament –ho repetixo: també en situació de ser a l'oposició–, a votar favorablement uns pressupostos no gens senzills d'una ciutat tan complexa com és la ciutat de Cornellà de Llobregat.

Dic això, no senzillament per explicar per què..., per una qüestió de localisme. Jo, en aquesta ciutat, havia estat responsable del Patronat de Cultura, Esports i Joventut i, anteriorment, regidor d'Ensenyament. És a dir, havia estat responsable polític de les àrees que estem discutint avui en aquest bloc i sé les dificultats que hi ha per tirar endavant aquestes àrees. Ara, quan jo dic i afirmo –i ho dic en nom del meu Grup– que no hem trobat voluntat política en el Govern de Convergència i Unió –ara, amb el suport del PP– per aprovar uns pressupostos més favorables als interessos de la majoria, no parlo des del no-res; parlo, en tot cas, des d'una experiència política, crec, força consolidada.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La diputada senyora Tolosana continua amb l'ús de la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Defensaré quatre esmenes: 766, 767, 776 i 778, que fan referència a l'àmbit de l'ensenyament no universitari. La línia política o la línia de raonament que pot justificar el manteniment d'aquestes esmenes és molt simple; són dos arguments molt senzills i, alhora, ens sembla, contundents. Reclamem, senzillament, el compliment de les lleis i, d'altra banda, reclamem també la transparència. Això vol dir que les nostres esmenes van referides –perquè en aquest moment és la clau de la política educativa en el nostre país– al fet que l'aplicació de la Reforma es faci en bones condicions, en condicions de qualitat –per

tant, destinant allò que calgui a la formació del professorat d'FP; és el moment clau, en aquests moments, per aplicar el nou Mapa de formació professional–; reclamem també que aquests pressupostos assumeixin, de manera explícita, com un dels seus objectius prioritaris, l'aplicació de la Reforma en condicions, sobretot pel que fa al desenvolupament de la formació professional, de l'educació especial i de l'atenció a la primera infància.

Entenem també que reclamar que una determinada ampliació de pressupostos referida als concerts educatius es faci no de manera automàtica, perquè els balanços ens demostrin que la justificació que s'argumenta de quan canviïn els mòduls dels concerts no justifica l'ampliació de les despeses en aquesta partida; reclamem que això es faci amb consulta prèvia al Parlament.

Ens sembla que les nostres propostes són tan absolutament enraonades que reclamen una certa resposta, si és que no s'aproven, enraonada, també, de per què aquests pressupostos no poden assumir coses tan simples com les que proposem.

D'altra banda, igual com ha fet el diputat senyor Bargalló, he d'utilitzar alguns dels minuts que em resten per explicar per què nosaltres votarem que sí a les esmenes proposades pel Partit Popular, però també el nostre desencís, el nostre desgrat, la nostra preocupació perquè realment siguin veritat aquelles paraules que deia la senyora Aguirre l'altre dia, la ministra, en una conferència que va fer aquí, a Barcelona, quan deia que, a cops: «Funcionan más los aspectos partidistas que los del bien general.». Doncs, jo crec que, quant a aquestes esmenes que han estat, en diverses ocasions, pel Grup d'Esquerra Republicana, pel nostre propi Grup, presentades a la Comissió de Política Cultural i que són recollides ara, aquí, l'explicació de per què allà van ser o bé rebutjades o bé modificades o bé aprovades d'una manera gasiva, marginant, intentant marginar els grups de l'oposició de qualsevol transacció que les fes possibles, viables i raonades..., l'única explicació o, si més no, la que jo trobo perquè s'aprovin és, senzillament, i exclusivament, un criteri partidista. Si jo ho proposo, val la pena; si ho proposen els altres, per principi, cal dir que no.

Les aprovarem, perquè –això, sí– el nostre Grup no funciona amb aquests criteris i creu que, quan una cosa és de sentit comú i fa referència al bé comú, s'ha d'aprovar la proposta que la proposi, però lamentem, de veritat, que aquest no sigui un criteri de funcionament per a tots els grups de la cambra.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Efectivament, doncs, per posicionar-me, en nom del Grup de Convergència i Unió, entorn d'aquest grup temàtic número 9 i també, com hem fet en altres oportunitats, anunciar ja des

d'aquest moment quines seran les esmenes que votarem favorablement i aclarir un aspecte que convé deixar clar a l'entorn d'una proposta de transacció que els grups coneixien que estàvem disposats a fer.

Senyor president, si volen prendre nota, les esmenes que votarem favorablement seran la 755, la 756, 757, 758, 759, 760 i 761 –totes elles són del Grup Popular. Com que la senyora Montserrat ha fet la defensa, ha recordat en cadascuna d'elles a què feien referència, jo els estalviaré tornar-ho a repetir. I, així mateix, doncs, com els anunciava fa uns segons, hi havia una proposta que aquest diputat ha passat al Grup Socialista, al Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i a Esquerra Republicana, amb la voluntat d'arribar a una transacció en un aspecte determinat..., he de confessar –i no em sap gens de greu de dir-ho– que ha estat una actitud d'aquest diputat amb ganes d'arribar a un acord. La veritat és que no he tingut prou present que aquesta és una qüestió que, quan discutim la Llei del català, queda absolutament recollida, i em perdonaran aquelles diputades i diputats que jo m'hagi avançat oferint-los una transacció que, en aquest moment, els haig de dir que no es manté; per tant, votarem en contra d'aquestes esmenes, per la raó que els explico i que després veuran en la Llei del català.

Voldria, doncs, també, en aquest capítol d'excuses, fer-ho d'una forma explícita al Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Sí, senyor Riera, perquè jo procuro sempre ser escrupolós i molt respectuós amb la gent i amb els grups, i el fet que no m'hagi referit a Iniciativa per Catalunya - Els Verds ha estat un lapsus –li prego que em disculpi– i, en tot cas, vostè deia que no l'hem escoltat, o no l'hem entès perquè no sabíem al Grup que es referia.

Si no m'han entès o no m'han escoltat per la qüestió del Grup, miri, això ho podem arreglar; em sabria molt més greu, em sabria molt més greu que no m'haguessin escoltat perquè no els interessés el que els deia; com que suposo que formava part de la primera part, doncs, els demano excuses, com ja he fet.

I, ja que estic dirigint-me al Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el senyor Riera ha fet un comentari que a mi també, bé, m'ha colpit o m'ha interessat especialment; diu: «No sé si podré continuar estant fins al final, perquè, després, he d'anar a l'Ajuntament de Cornellà, d'on sóc regidor i on tenen pactat un pressupost. Jo també he estat regidor d'un ajuntament, veï del de vostè –no tants anys com vostè–; no he estat mai al Govern, sempre he estat a l'oposició; mai he aconseguit un pacte i, per tant..., però conec la possibilitat que hi ha, des de la negociació, d'arribar a pactes en un pressupost municipal, com en altres llocs, com aquí, on també es pot produir. Tinc la sensació que se m'encén el llum... Gràcies, senyor president, però, perquè es vulgui negociar, senyor Riera –vostè estarà d'acord amb mi–, que forma part que hi hagi unes converses, que hi hagi voluntat per part d'ambdues bandes, com a mínim, si la negociació ha d'anar a dues bandes o a tres, que encara és més complicat. La veritat és que, al llarg de la meua vida parlamentària, hi va haver –llevat de la primera legislatura, que era una situació similar a l'actual–, doncs, un any, amb el Grup Socialista, que,

tot i tenir, nosaltres, majoria absoluta, vam arribar a una sèrie d'acords del pressupost, però no ha sigut habitual, llevat de quan no s'ha tingut majoria una altra vegada, com és el cas actual, doncs, de voler negociar o de poder-ho negociar.

Nosaltres hi estaríem oberts sempre; tant de bo que poguéssim negociar pressupostos amb tots els grups. Per tant, l'exemple que vostè em posa, senyor Riera, que jo respecto i que li dic, també, que, en bona part, conec, no el puc compartir perquè penso que és substancialment diferent tot el marc en què s'ha desenvolupat, suposo, la negociació amb l'Ajuntament de Cornellà i, per descomptat, el que ha estat la negociació al Parlament de Catalunya, i també, doncs, per què no dir-ho?, estem acabant el debat i, potser, no ha sortit fins ara. Home, és lògic que el Grup de Convergència i Unió hagi optat per acceptar una sèrie d'esmenes que, en aquest cas, eren del Grup Popular, que ha estat el Grup a qui ha convingut donar suport als pressupostos, i que no ho hagin pogut fer els altres.

El que està molt mal fet –i demano excuses a la senyora Tolosana i al senyor Bargalló– és que en el debat de Comissió el Grup de Convergència i Unió, amb aquelles esmenes que eren idèntiques, com vostè recordava, a les que avui s'han aprovat del Grup Popular, el nostre Grup –i jo me'n considero absolutament responsable– no vàgim explicar precisament això: que és un fet lògic, polític, acceptat, que, si hi ha esmenes del mateix signe, doncs, s'acceptin aquelles del Grup que et dona la possibilitat d'aprovar el pressupost. Li demano excuses. És una malifeta, no s'havia d'haver produït; me'n sento responsable i procuraré que això no passi més.

En relació amb esmenes puntuals, el senyor Dalmau ha fet una referència molt explícita al tema de les biblioteques, voldria dir-li, tot i que ell és un expert que coneix perfectament tota la temàtica de les biblioteques, que, com a membre del Grup que dona suport al Govern, expliqui allò que es fa en el camp de les biblioteques.

El programa de biblioteques previ del Departament comprèn tres tipus d'actuacions que vostè coneix: la col·laboració del funcionament de les biblioteques a través de les aportacions per al manteniment, increment dels fons bibliogràfics, la disponibilitat de personal, informatització...

El president

Pari un moment, senyor diputat. Volen fer el favor de guardar silenci! (*Pausa.*) Ja pot continuar.

El Sr. Codina i Castillo

Bé, en qualsevol cas, com que tinc la sensació, jo, que voler discutir amb el senyor Dalmau les qüestions de biblioteques..., que, tot el que li pugui explicar, ell ho coneix perfectament i que, en definitiva, el que el preocupa és que no es faci més i que no es compleixin, en bona part, aquells aspectes que per a ell serien desitjables, només puc dir que, per part meua, per part nostra, doncs, seria igual de desitjable però que, tantes vegades com ho hem anat comentant al llarg d'aquest debat, no sempre és possible i, en tot cas, segurament, que té una

4438

bona part de raó però que aquesta raó no farà, en aquest moment, que puguem canviar el vot nosaltres. Pel que fa referència..., si em permeten, ho agruparé pels diferents conceptes.

Hi han esmenes de tots els grups a l'article sisè amb crèdits ampliables. Aquí no m'hi estendré; ja ho he fet a bastament al llarg de tot el debat.

Hi han esmenes que fan relació al pressupost de les universitats catalanes, i vull recordar que la creació del Comissionat per a les Universitats i Recerca, en l'anterior legislatura, ha permès augmentar sensiblement l'eficàcia de l'Administració de la Generalitat en matèria d'universitats i recerca. A mi em sembla, que només que féssim una llambregada al que ha estat el desenvolupament d'aquests anys del món universitari a casa nostra, convindrem que segurament el que vostès demanen és que hi hagi més diners; doncs, també tots hi estaríem d'acord, si hi fossin, però, en canvi, també estarem d'acord tots que tot el que s'ha avançat en el camp universitari, doncs, si no sentir-nos-en satisfets absolutament, sí que podem convindre que és un dels camps, precisament, en què més s'ha avançat, i amb la creació del Comissionat em sembla que hi hem guanyat molt.

Hi ha un altre grup d'esmenes important que fa referència a la LOGSE. Jo crec que, tant el debat de la totalitat que es va produir en aquest mateix hemicicle com en el debat en comissió, els posicionaments van quedar clars, i ningú ha dit –i ningú ha dit– que l'aplicació de la LOGSE a Catalunya estigui ni tan sols al mateix nivell que a la resta de les comunitats de l'Estat, sinó que estem molt pel damunt. I no estem encara on hauríem d'estar, però l'esforç que s'ha fet tant en equipaments, com en personal, com, en definitiva, en tots els programes, em sembla que ens hauria de tranquil·litzar també.

I pel que fa referència –i per acabar– a la política de normalització lingüística, justament uns dies que estem –dies o hores; ara ja diria «dies»– propers a debatre i a aprovar la Llei dita «del català», em sembla que tot el que es pugui dir en aquesta matèria..., el que jo ara pugués contradir no tindria el més mínim interès, donat que els propers dies el debat que es produirà i les seves conseqüències ens podran donar llum a tots plegats.

Senyor president, només, per acabar, recordar la petició separada de les esmenes 755, 756, 757, 758, 759, 760 i 761, que les podem votar totes conjuntament, i la resta, per part nostra, també poden anar en un sol bloc.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. D'acord amb la... El senyor Martí Carnicer em demana la paraula?

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president, perquè en ordenar la votació consideri que les esmenes 746 i 747, el nostre Grup desitjaria que es votessin per separat.

El president

746...

El Sr. Carnicer i Vidal

...i 747.

El president

...i 747. Separades. Alguna petició més de votacions separades? (*Pausa.*)

En aquest cas, votariem en primer lloc les esmenes 746 i 747, que me n'acaba de ser demanada votació separada, després votariem les esmenes del Grup Popular, de la 755 a la 761, i en tercera votació, la resta de les esmenes de tots els grups. Hi ha acord per part dels portaveus en relació amb aquesta votació? (*Veus de fons.*) Perdó?

El Sr. Codina i Castillo

Senyor president, si em permet, segurament per les alçades del debat, o jo no ho he sentit bé o no m'he pronunciat exactament en el moment que he fet la proposta de votació separada. Jo he demanat que es fes una votació separada de la 755, 756, 757, 758, 759, 760 i 761; aquestes exclusivament. És que sembla que algú ha entès que la 746 i la 747...

El president

No, la petició de votació separada de la 746 i la 747 ha sigut formulada pel Grup Socialista.

El Sr. Codina i Castillo

Li'n demano excuses, senyor president. Aquest ha estat un error entre els nostres propis rengles.

Gràcies.

El president

Gràcies. Per tant, en primer lloc votariem precisament les esmenes 746 i 747, de les quals ens ha sigut demanada votació separada. (*Veus de fons.*) Senyor Codina... D'acord, abans d'iniciar la votació, aclariment. (*Remor de veus. Pausa.*) Hi ha algun dubte? (*Pausa.*)

Ho repeteixo: votació separada, demanada pel Grup Socialista, de les esmenes 746 i 747, que és la primera..., que iniciem la votació amb aquestes.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 18 vots a favor, 64 en contra i 24 abstencions.

Votariem seguidament les esmenes del Grup Popular, que són de la 755 a la 761.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut aprovades per la unanimitat dels vots de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

I votariem ara la resta de les esmenes de tots els grups.

Iniciem la votació. (*Remor de veus.*) Prego que guardin silenci mentre efectuem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 42 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Passem seguidament a votar el darrer bloc de la Llei de pressupostos, el punt número 10: organització, administració i aspectes puntuals. En primer lloc, té la paraula, per intervenir en nom del Grup Socialista, la diputada senyora Marina Geli. (*Forta remor de veus.*)

Prego a les senyores diputades i els senyors diputats que guardin silenci i ocupin els seus escons. (*Pausa.*) Quan vulgui.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats... Senyor president, defensaré totes les esmenes d'aquest bloc número 10, unes esmenes on hi ha diferents departaments i diferents conceptes. (*Persisteix la remor de veus.*) La primera esmena és una esmena important...

El president

Pari un moment. Que guardin silenci les senyores i els senyors diputats. No comenci fins que no hi hagi silenci en l'hemicicle. (*Pausa.*) Continui.

La Sra. Geli i Fàbrega

El primer bloc d'esmenes són les esmenes que fan referència a la necessitat d'instar el Consell Executiu a elaborar un pla plurianual de modernització dels equipaments dels parcs de bombers de Catalunya. Aquests darrers temps –i no per això, evidentment...– ha estat en el carrer, fins i tot, perquè els mateixos professionals reclamen aquesta necessitat de modernització dels equipaments, així com reivindicacions laborals. Nosaltres, per tant, en aquestes esmenes instem el Govern a fer això, que és la seva responsabilitat, però intentant anar més enllà.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.*)

Això es podria lligar amb una altra esmena que nosaltres hem presentat, una disposició addicional, que ha estat defensada prèviament: la necessitat, també, de reiniciar –dic «reiniciar»– un debat amb profunditat del tema de les emergències mèdiques. El Cos de Bombers a Catalunya, en alguns sentits, i en algunes zones, sobretot, també, fa el paper de rescat i d'emergència; per tant, valorin aquesta necessitat de reordenar tot el tema del parc de bombers, no només des del punt de vista laboral o d'equipaments, sinó anant molt més enllà, amb un procés que abasti una redefinició del paper dels Bombers i d'altres institucions, empreses públiques, entitats privades, Creu Roja, etcètera, i cossos de policia, que també fan feines quant a rescats i emergències. Aquest és el primer bloc d'esmenes que estic defensant.

El segon bloc d'esmenes fa referència a la necessitat que el Govern avalui si pot continuar amb la quantitat, diríem, desmesurada de lloguers. En aquest moment, anualment, s'ha constatat que el Govern de Catalunya,

les diferents conselleries, gasten per sobre de 3.500 milions de pessetes anuals de lloguers. Hi ha un departament emblemàtic, que és el Departament de Benestar Social, que gasta en lloguers del Palau de Mar 560 milions anuals. Per tant, ens sembla que aquest és un moment per analitzar si això ha de continuar, per analitzar si el preu del diner..., val la pena fer una anàlisi de compra de certs edificis i, per tant, avançar en aquest tema de, diríem, redefinició, d'intentar minimitzar els costos de lloguers que tenen les diferents conselleries del Govern de la Generalitat.

El tercer bloc d'esmenes fa referència a una necessitat de reformar l'Administració, les administracions dels diferents departaments de la Generalitat de Catalunya, en un sentit molt simple: de millorar la gestió, de millorar la política de personal, per obtenir que aquests serveis públics siguin més eficients i eficaços. Aquest és un tema general de totes les administracions, i ara que estem debatent uns pressupostos a través d'unes esmenes a l'articulat hem de simplificar les administracions per fer-les menys burocràtiques, menys duplicades, moltes vegades, pensant en els perfils dels llocs de treball i, evidentment, en tot aquest món que són les relacions dels professionals que, al cap i a la fi, donen també qualitat en aquesta atenció als ciutadans, els serveis públics de les diferents administracions de la Generalitat.

El quart bloc d'esmenes fa referència a l'Administració de justícia. Hi han un seguit de crèdits ampliables que volen fer front a la necessitat d'empènyer el Govern per poder donar compliment a allò que ell mateix diu i programa, com és el cas del Pla de creació i substitució de centres penitenciaris. Nosaltres, junt amb d'altres grups parlamentaris de l'oposició, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya - Els Verds, hem presentat tot un seguit de crèdits ampliables per donar un impuls a la substitució dels centres de Barcelona, Wad-ras, Model i Trinitat, i també per emprendre el tema de l'ampliació o nova presó de Girona. Aquest és un tema important, és un tema que –hi insistim– dona..., ha de fer front a donar compliment a allò que un diu, que un govern diu, i que no compleix. També crèdits ampliables per millorar els dipòsits municipals, per tal de donar compliment a tots aquells temes de penes alternatives a la privació de llibertat, fonamentalment arrests de cap de setmana. L'altra és obrir una partida pressupostària amb un crèdit ampliable perquè sapiguem que aquest any es pugui crear l'Institut Català d'Acolliment i Adopció –ja ho vam dir en l'esmena a la totalitat. I partides destinades, com a crèdit ampliable, a la normalització lingüística, a la qual no em referiré, diríem, específicament, perquè ja han estat esmentades pel diputat que ha defensat tot el paquet, també, de Cultura –en tot cas, el senyor Antoni Dalmau–, i aspectes concrets de normalització lingüística.

Voldria fer un especial esment dels temes de gestió de l'Administració de justícia, que és competència d'aquest Govern, de la Conselleria de Justícia. Cal un pla per intentar simplificar, fer eficient i eficaç, gestionar millor allò que són, de fet, serveis administratius d'allò que n'anomenem «Administració de justícia». Ens sembla que aquest és un tema molt important; els

ciutadans i ciutadanes de Catalunya necessiten una Administració de justícia àgil, molt més ràpida, i, per tant, demanem, a través d'una disposició addicional, que el Govern elabori un pla, que el presenti en aquest Parlament en el termini de dos mesos, per tal de poder fer front a una necessitat de fer eficient aquesta Administració de justícia, que ja és competència, des de fa relativament poc temps, del Govern de la Generalitat. Per tant, ens sembla que aquesta és una esmena que podria donar una certa llum..., amb independència de la necessitat, també, de revisar certs aspectes del poder judicial, o, en tot cas, de la visió més autonòmica del poder judicial a Catalunya; però això no és una competència d'aquest Govern, i, per tant, nosaltres li demanem allò que és la seva competència: que reordeni l'Administració de justícia en tant que la seva responsabilitat.

Hi ha un altre paquet, per nosaltres molt important, d'esmenes que intenten fer front, a través tant de crèdits ampliables com de disposicions addicionals, a allò que ens sembla que cal prioritzar: anar molt més enllà –i així ho direm i ho repetirem– de la tutela efectiva de menors –que això és important– i insistir en aquells projectes que volen dir prevenció primària i prevenció secundària de la necessitat de tutelar. Per tant, intervenir, en primera línia, en l'individu, en el nen o nena, en l'adolescent, en la família, en el barri. Vàrem dir que han quedat per sota del que nosaltres pensàvem, aquestes partides pressupostàries. I això s'ha de fer des de la mateixa Direcció General d'Atenció a la Infància, amb les delegacions territorials, amb aquell model que nosaltres ja proposàvem de descentralització en el territori, amb els ens locals i amb el teixit associatiu i amb les entitats d'iniciativa social que treballen en aquest camp.

Ens sembla que aquest és un tema rellevant; és un tema que hauria de voler donar la volta a aquest cada vegada més important nombre de nens que són tutelats per la Direcció General d'Infància, pel Departament de Justícia, que en aquests moments sobrepassa els 6.000 i 10.000 nens o menors, que fa seguiment aquesta mateixa Direcció General. Òbviament, aquesta és una aposta difícil, complexa, però que, en tot cas, ha d'anar..., a darrere hi han d'haver partides pressupostàries, a part, evidentment, de programes molt acurats i avaluables.

L'altre gran paquet toma a ser la necessitat d'emprendre amb força no el discurs, sinó la realitat d'allò que són les feines alternatives a la privació de llibertat. Nosaltres vàrem criticar i tornem a criticar la pèrdua del 12% de la Direcció General de Mesures Alternatives al seu pressupost, evidentment, de la Direcció General de Mesures Alternatives –a les penes alternatives a la privació de llibertat– i Justícia Juvenil. Entenem que amb aquest pressupost, encara que sabem que hi ha voluntat política de fer-hi front, no arribarem gaire lluny, i per tant, nosaltres intentem esmenar i esperem que aquest Parlament ens doni el seu suport augmentant partides que parlen específicament d'intentar reordenar, dotar de més recursos, de més programes tot allò que vol dir el compliment en tercer grau, en llibertat condicionada i penes alternatives a la privació de llibertat. I com? Com: amb allò que ja tenim, fonamentalment. No

crear recursos nous. Vol dir que hem obert partides destinades a convenis amb els ens locals. Nosaltres sabem que la Conselleria –la Conselleria–, el Departament de Justícia, la Direcció General de penes alternatives a la privació de llibertat ha establert relacions amb la Federació de Municipis i l'Associació de Municipis per tal d'establir convenis amb els ens locals. És una notícia positiva, però, òbviament, nosaltres no hem sabut trobar les partides pressupostàries que vulguin fer front a aquest tema. Per tant, ens sembla bé el discurs, i nosaltres intentem posar-hi els diners corresponents, perquè, en tot cas, seran o quedaran en paraules o en partides tan minses que no ens portaran enlloc.

Em sembla que aquests són temes importants. L'altre tema important és el tema –ja ho vam dir a l'esmena a la totalitat al Departament–, és el tema d'incentivar el treball protegit, que vol dir per a nosaltres el Cire, i donar-hi un pas molt més important que lligui el treball a dintre els centres penitenciaris, a dintre els serveis penitenciaris amb el treball de fora. Hi han experiències, jo diria experiències pilot, però experiències molt interessants del mateix Departament –s'ha de dir– en algunes presons catalanes, i per tant, això s'ha de generalitzar. Podem passar, em sembla, dels programes pilots a alguna presó a la generalització d'aquest tema del treball protegit, que lligui la reinserció i la rehabilitació. Em sembla que aquest és un tema fonamental per a nosaltres, de concepció.

I per últim, voldria fer referència a un tema reiterat en el debat de pressupostos, és un tema que fa referència a la cooperació amb allò que anomenem Tercer Món. Nosaltres hem trobat a faltar una decisió política i, per tant, pressupostària, d'anar-nos acostant a allò que ens recomanen els organismes internacionals, el 0,7, la destinació del 0,7 del pressupost o de PIB, millor, en la cooperació internacional. Aquest és un tema important. Catalunya està per sota quant a pressupost que destina a la cooperació internacional, ja, que algunes altres comunitats autònomes. Ens sembla que, si nosaltres som de les comunitats més riques, podem gastar, en tot cas, en cooperació internacional molts més diners; però no només això, sinó que hem d'avaluar molt millor els projectes, hem d'anar forts; els projectes han de servir per combatre les causes estructurals que no permeten el desenvolupament, per tant; aquesta esmena té dos –diríem– connotacions, una..., aquesta més d'una esmena, perquè hi ha dues esmenes una que diu no només 1.150 milions, que voldria recordar que és el pressupost ordinari del Teatre Nacional de Catalunya, per posar un exemple del que gastem en cooperació internacional des dels pressupostos, és la mateixa partida, aproximadament, però no només en diners, sinó com es gasten, amb qui es gasten i quina avaluació des de la responsabilitat pública d'un govern que es diu «cooperador» –i ho és, en tot cas, solidari– cap a allò que anomenem Tercer Món.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. Per defensar les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Algú podria posar una botiga de bolígrafs, perquè cada vegada que pujo n'hi ha de diferents; en tot cas, recordo als diputats i diputades que els vagin recollint. Bé, les esmenes que fan referència a tot aquest bloc, n'hi ha d'indole molt diversa; jo voldria fer la defensa, en concret i especialment, d'algunes que ja he comentat en la meua intervenció del matí, que fan referència a temes municipals; d'altres que fan referència a l'Administració, i molt especialment de les que fan referència al tema dels bombers.

Pel que fa referència a les municipals, destacar per damunt de tot la que fa, la que parla del suport tècnic i econòmic a la celebració del Segon Congrés de Municipis de Catalunya, i sobretot, insistir com ja hem fet al matí, en l'àmbit, en el tema que aquest hauria de ser un congrés que se celebrés ja, que a més a més comptés amb la participació de tots els ajuntaments de Catalunya i, per tant, amb el vistiplau no només de la Federació de Municipis de Catalunya, sinó de l'Associació Catalana de Municipis. Encara que corri el risc de repetir-me, torno a insistir en el fet que aquesta esmena només té sentit, només té sentit si el Congrés és convocat per ambdues associacions.

Pel que fa al tema de l'Administració, nosaltres hem presentat una esmena que, en tot cas, reconeixem que és genèrica, però que porta una càrrega important al darrere en el sentit que es plantegi, durant aquest any 98, un pla de reforma de l'Administració de manera que se'n pugui simplificar l'organigrama i augmentar-ne l'eficàcia. Al nostre país, l'Administració de la Generalitat és una administració que tenia l'oportunitat de ser diferent, de ser nova, de néixer a partir de tot un procés paral·lel al naixement de la democràcia i que, d'alguna manera, també cal reconèixer que va néixer amb una il·lusió i amb unes ganes de fer coses per part del funcionari molt importants. Dissortadament, això no ha estat..., el curs del temps ha demostrat que no han anat així les coses; és a dir, l'Administració aquesta no ha estat una administració moderna: ha caigut en els vicis d'una administració heretada i que, per tant, difícilment podia ser la nostra Administració i, en definitiva, finalment, ha estat una administració, sobretot, poc eficaç. Per tant, aquesta és una esmena –hi insisteixo– molt genèrica, però que porta una càrrega de fons important i que nosaltres entenem que caldria, d'alguna manera, doncs, des del punt de vista de l'aprovació de la Llei de pressupostos, contemplar aquesta possibilitat.

Pel que fa a l'esmena dels bombers, com he dit abans, aquest és un tema important que jo crec que l'any que ve, l'any 98, tindrem ocasió de parlar-ne a bastament, i tindrem ocasió de parlar-ne en diverses fórmules, i tot i que ara el president de la Comissió Primera marxi..., no és cap referència en concret, sinó que, en tot cas, anava a recordar una cosa que la tenim pendent ell, el senyor Roc Fuentes i jo; una idea, en definitiva, del senyor Roc Fuentes, que no és altra que la visita a alguns parcs de bombers que la Comissió Primera hauria de fer, i no només a alguns parcs de bombers sinó també a l'Escola de Bombers, i per tant, d'alguna manera, en tot cas, aprofitava l'avinentsa que vostè estava aquí per comentar-li-ho, però sí que el nostre Grup Parla-

mentari voldria –insisteixo que aquesta és una idea que en inici va tenir el senyor Roc Fuentes i, per tant, s'ha d'adjudicar a qui la té i que nosaltres compartim absolutament i que seria interessant que la Comissió Primera pogués fer unes visites directament en diversos parcs de bombers i també a alguna escola de bombers. Gràcies, senyor Camps, per haver atès la petició.

Dic això de les visites, entre altres coses, perquè, com he dit abans, els bombers han vist com la seva tasca era una tasca que cada vegada era més complexa. Moltes vegades tenim la imatge dels bombers apagant incendis forestals, essencialment, quan realment la tasca dels bombers, en aquests moments, és molt més complexa; va molt més enllà d'apagar incendis al bosc; per exemple, no és el mateix, evidentment, apagar un incendi en una indústria, i segons quin tipus d'indústria se les porta, darrerament, que apagar un incendi clàssic, un incendi forestal clàssic, que també, evidentment, té la seva complicació. El que és més dramàtic de tot plegat és que en aquests moments tenim la sensació que els bombers no tenen els recursos ni tenen els equipaments adequats per a una cosa ni per a l'altra, i és greu una cosa i és greu l'altra.

En aquest sentit, també la tasca dels bombers s'ha vist –diguem-ne– augmentada darrerament d'una manera molt important, sobre tot per la seva intervenció en aspectes importants relacionats amb la protecció civil i, sobretot, en un aspecte que jo crec que des del Govern s'hauria de fer una profunda reflexió, que són els accidents de trànsit. Els bombers, degudament formats, degudament equipats i amb els recursos necessaris podrien estalviar una gran quantitat de diners a la societat d'avui en dia per la intervenció ràpida que puguin tenir en accidents de trànsit. En molts casos, són els bombers que intervenen; en altres no, que són altres organismes, el mateix CEM, les policies diverses que hi pugui haver, sigui la Guàrdia Civil, siguin en alguns llocs, els Mossos d'Esquadra o siguin les policies locals, el que és evident és que en l'atenció directa als accidents de trànsit –i vostès saben que aquesta és una de les causes de mortaldat més important que hi ha en aquests moments– és fonamental que s'hi pugui actuar d'una manera ràpida i que s'hi pugui actuar amb els recursos necessaris, cosa que en aquests moments, dissortadament, no està succeint.

Jo crec que als bombers s'ha fet una tasca molt important en aquest àmbit i que si realment es pogués fer una coordinació molt més efectiva, es dotés de recursos i de formació la gent que, d'alguna manera, ja hi ha actuat, podríem salvar moltes vides, moltíssimes vides; podríem donar molta més qualitat de vida a molta gent que en aquests moments, per una actuació, diguem-ne, amb retard, per una actuació que no ha estat prou correcta, doncs, té problemes evidentment greus i que, d'alguna manera, això es podria evitar. Per tant, aquest és un aspecte que –hi insisteixo– tindrem ocasió de parlar-ne al llarg de l'any que ve; ja els anuncio diverses iniciatives parlamentàries en aquest sentit, i que el que és evident és que com a Grup d'oposició farem tot el que calgui per tal que aquest tema torni a ser debatut a bastament.

Jo recordo que quan es va fer el debat de la Llei de prevenció i extinció d'incendis, d'alguna manera, el que regulava els cossos de bombers a Catalunya, vam tenir ocasió de conèixer el tema a fons, de tractar-lo, de consensuar molts aspectes, tots no, però de consensuar-ne molts, i d'aquella ponència en van sortir un cert esperit, esperit que després s'ha perdut absolutament i que, en tot cas, jo crec que es tractaria de recuperar; es tractaria de recuperar, des del punt de vista polític, en la intervenció dels diversos grups parlamentaris i especialment d'aquells que donen suport al Govern, però també de fer-ho directament amb els que són els protagonistes principals de tota aquesta qüestió, que són els mateixos bombers.

És evident, també, que el que es planteja a l'esmena no és altra cosa que un aspecte fonamental per a la seva tasca, com la modernització dels equipaments dels parcs de bombers, en un compromís que no ha de ser un compromís puntual —és a dir, es tracta d'arreglar aquest o aquell altre parc—, sinó que es tracta de fer un pla plurianual. És a dir, en aquests moments i dissortadament, es constata que els parcs de bombers que hi ha a Catalunya no tenen els recursos necessaris. Ara aquí podríem entrar en els exemples dels camions, dels pneumàtics. Jo crec que no es tracta tampoc ara d'això. En tot cas, constatar que això passa, constatar que hi ha greus deficiències en alguns casos i que aquestes greus deficiències repercuteixen en un pitjor servei, la qual cosa no deixa de ser absolutament frustrant. Per tant, és evident que en aquest sentit cal un esforç molt important per part del Govern, i que és indispensable perquè els bombers puguin tenir, com a mínim, les eines mínimes per poder treballar en condicions.

I en aquest sentit, si nosaltres hem demanat visitar parcs i també demanem visitar l'escola és perquè precisament l'Escola de Bombers, tot i que està a tocar de l'Escola de Policia de Catalunya, no s'assembla absolutament en res a aquesta escola. És a dir, tot i que podríem discutir sobre si l'Escola de Policia és eficaç, no és eficaç, va bé o no va bé, és discutible; en qualsevol cas és evident que hi ha uns programes pedagògics, que hi ha una certa manera de funcionar, hi ha uns criteris, en definitiva, hi ha uns resultats. En el cas de l'Escola de bombers ens trobem que no és ben bé així, i que les mancances que hi ha en aquesta escola són absolutament dramàtiques si tenim en compte la responsabilitat i la importància que té després aquesta escola de cara a la futura formació dels bombers. Per tant, una visita a fons a l'Escola de Bombers ens permetrà també copsar una mica la realitat en aquest sentit i veure, en definitiva, com ha d'evolucionar aquesta escola perquè, en definitiva, pugui ser realment útil a tot el Cos de Bombers.

Crec, a més a més, que tot això tindria sentit o té sentit, sobretot, si tenim en compte un altre aspecte important, que són les persones que, en definitiva, estan exercint la professió de bomber. Aquest és un cos que té una gran dosi de vocació i, per tant, és un cos extraordinàriament motivat; les persones que hi treballen, segurament que ho fan perquè essencialment ho senten; jo crec que, si féssim un repàs de les diferents professions que hi ha, aquesta seria una de les professions amb un

índex més alt de vocació —més que de voluntarietat, de vocació, crec que és la paraula més correcta, no?—, i per tant, això lliga extraordinàriament amb la motivació a l'hora de la feina. En canvi, curiosament, aquesta motivació, aquesta vocació contrasta absolutament amb el fet que és un cos on les persones que hi treballen estan mal retribuïdes, que tenen unes condicions laborals —diguem-ne— precàries i que hi ha tot un seguit de reivindicacions que gairebé són eternes, perquè jo recordo que vam discutir el Projecte de Llei que comentava abans, i ja fa uns quants anys d'això, doncs, les reivindicacions professionals que es feien en aquells moments pràcticament són les mateixes que estan fent ara, amb algunes variacions, lògicament, però en definitiva i en el fons s'està dient el mateix.

Per tant, el que és evident és que hi ha tot un seguit d'aspectes que no es pot negar que són d'una justícia evident. Si l'altre dia estàvem parlant dels funcionaris del Consorci per la Normalització Lingüística, que són funcionaris d'una administració pública i que no hi ha manera d'equiparar-los amb les mateixes condicions que la resta de funcionaris de la Generalitat de Catalunya, en el cas dels Bombers passa alguna cosa similar. És a dir, ens trobem que el còmput horari anual no és igual —i, per tant, aquest seria un aspecte a aconseguir: l'homogeneïtzació del còmput horari anual amb la resta de funcionaris—; el tema de les retribucions i condicions laborals —i en aquest cas segurament que caldria veure exemples d'altres cossos de bombers de l'entorn propi o de comunitats de característiques similars a la nostra, i hi han experiències que ens han presentat últimament, que són com a molt, com a molt interessants, hi insisteixo, i que potser, segurament, n'hauríem de prendre exemple—; el fet de regular la segona activitat és un altre dels aspectes que se n'ha parlat, se n'ha parlat a bastament, i és encara un tema pendent —i penso que aquest és un tema que no pot esperar més, també, per la importància, sobretot, de la qualitat del servei que s'ha de donar—, i, en definitiva, tot el tema que hem comentat de l'Escola de Bombers i el tema de les hores extraordinàries, els mitjans de què disposen i les plantilles.

Acabo ja amb aquest tema, perquè, entre altres coses, el que és evident és que en aquests moments tenim un repte important. Quan es parla de seguretat en el nostre país, es parla de diverses coses, i els Bombers formen una pota important del que és la seguretat, i en aquest sentit és una pota que en aquests moments està, diguem-ne, amb dubtes importants i, sobretot, que no està estructurada com hauria d'estar-hi; per tant, corre el risc de fallar. Crec que el Govern faria un gran què fent un plantejament, en definitiva, aprovant algunes de les moltes esmenes que s'hi han presentat en aquest sentit o, com a mínim, expressant la voluntat que això tiri endavant. En qualsevol cas, els anuncio que, sigui quin sigui l'èxit de les esmenes que haguem pogut tenir, aquest serà un tema en què anirem insistint, que tractarem al llarg de tots aquests mesos que vénen, en la mesura que puguem, i que, en definitiva, serà un dels objectius prioritaris del Grup Parlamentari d'Esquerra de cara als propers mesos.

Per acabar ja —m'he menjat pràcticament tot el temps amb els Bombers—, dir que hi han altres esmenes que també donem per defensades, en definitiva, i que no fan altra cosa que, doncs, plantejar temes de normalització lingüística en l'àmbit de l'Administració de justícia, temes referents a presons, etcètera, temes importants, sense cap mena de dubte, però que ara no hi ha temps a explicar. I, en qualsevol cas, també fer referència al tema de cooperació, que també és una esmena de les clàssiques i tradicionals que el nostre Grup Parlamentari ha anat presentant, que tornem a presentar i, evidentment, amb l'esperança que un dia, doncs, sigui escoltada pel Grup de la majoria, que dona suport al Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat... senyor Lora. Set minuts, té, senyor Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Defensaré les esmenes 821, 822, 824 i 825, perquè l'esmena 823 ja ha sigut defensada en l'anterior bloc. Aquestes esmenes estan presentades pel Partit dels Comunistes de Catalunya i pel Partit per la Independència.

La primera, la 821, té com a objectiu fer una inversió adequada i una aportació a la Direcció General d'Emergències i Seguretat Civil per resoldre les insuficiències d'aquesta Direcció. Hem presentat aquesta esmena amb la idea de fer una reflexió sobre les mateixes preguntes que ja els treballadors, el Cos de Bombers i els treballadors s'estan fent en aquest moment, estan fent ja al Govern de la Generalitat; unes preguntes que, en definitiva, el que diuen és que per què a Catalunya només hi ha dos mil bombers professionals i, en canvi, hi ha més de vint-i-quatre mil policies; per què és així si Catalunya és una de les zones d'Europa on hi ha una major concentració de riscos, incendis forestals, indústria química, nuclear, inundacions, rècord d'accidents de trànsit, turisme massiu; per què fa tres anys que no es cobreixen les vacants de la plantilla; per què, com a conseqüència d'això, s'han de fer tants milers d'hores extres, quan hi ha tants joves aturats; per què el pressupost destinat a la formació d'un bomber és cinquanta vegades inferior al que es destina a la formació d'un mosso d'esquadra; per què més de la meitat de vehicles superen els deu anys d'antiguitat, i alguns els vint o els trenta; per què els pressupostos de manteniment són tan ridículs i propicien que molts vehicles tinguin permanentment alguna avaria per reparar; per què s'han reduït brutalment els pressupostos de la política forestal preventiva, si el risc que es repeteixi un estiu com el del 94 és elevadíssim; per què en cinc anys els sous han perdut més d'un 11% de poder adquisitiu, i mentrestant es rebaixen els impostos de les grans fortunes i la banca aconsegueix rècords de beneficis mai vistos; per què els bombers s'han de jubilar als seixanta-cinc anys, si els militars i els policies ho poden fer molt abans; per què no hi ha personal sanitari als Bombers; per què no es

millora la nostra formació en aquest camp, si totes les experiències internacionals demostren que així es redueix massivament el nombre de morts i d'invàlids en accidents de trànsit. En definitiva, són les preguntes que estan fent ja els treballadors del Cos de Bombers.

L'esmena que hem presentat és una esmena que fa l'aportació econòmica necessària perquè la Direcció General d'Emergències i Seguretat Civil pugui solucionar, pugui respondre de forma positiva aquestes preguntes concretes. S'han presentat diferents esmenes d'altres grups que fan referència a la problemàtica del Cos de Bombers; jo crec que seria un bon senyal per part del Govern que algunes d'aquestes esmenes poguessin ser aprovades.

Per altra part, una altra esmena, la 822, és una esmena també conjunta del Grup Mixt, del Partit dels Comunistes i del Partit per la Independència, que demana fer ampliables crèdits per a l'execució del Pla de substitució de centres penitenciaris en l'exercici del 98, atenent les noves exigències del Codi penal. I aquesta és una petició que ja ha sigut reiterada en diferents debats pressupostaris.

L'altre bloc d'esmenes, la 24 i 25, fa referència al tema de la cooperació —també ha sigut debatut en diferents debats pressupostaris. Es tracta de fer una aportació per a un exercici de caràcter solidari, de cooperació, arribar al 0,7% del producte interior brut recomanat pels organismes internacionals, una despesa del 0,7 dels ingressos propis, administrada pel comissionat d'Actuacions Exteriors i distribuïda, preferentment, a través de les ONG. A partir de les mobilitzacions del 94, la partida de la Generalitat va augmentar a 1.150 milions de pesetes, però és des del 95 que aquesta partida s'ha mantingut inalterable..., des d'aquest any. Des del nostre punt de vista, seria necessari fer un esforç, fer un exercici de solidaritat, de cooperació, amb la participació de la societat civil en la participació de les ONG.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, senyora consellera i senyor conseller, per començar, el nostre Grup vol retirar les esmenes 829, 837, 838 i 840, perquè són coincidents amb altres esmenes que hem presentat conjuntament amb el Grup Socialista i amb el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i, per tant, d'alguna manera, això comporta una reiteració.

Nosaltres hem presentat a aquest apartat..., aquest apartat que, d'entrada, sembla que és una mica el calaix de sastre, on hi cap una mica tot: hi ha una part d'esmenes que fan referència a justícia, altres que fan referència a prevenció i extinció d'incendis i protecció ciutadana, a Administració..., és a dir, a àmbits diversos de l'Administració. Però jo voldria assenyalar que en aquest apar-

tat hem de debatre, debatem esmenes que fan referència a serveis essencials per a la comunitat, com és el servei de l'Administració de justícia, que és un servei bàsic, un servei fonamental i paradigmàtic de l'Estat de dret, i com ho són també els serveis relatius a la protecció ciutadana i, concretament, a la prevenció i extinció d'incendis. Per tant, estem davant d'un bloc d'esmenes, d'un bloc pressupostari que fa referència –hi insisteixo– a qüestions essencials per a la comunitat.

Pel que fa referència a la Direcció de Prevenció i Extinció d'Incendis i Seguretat Ciutadana, el nostre Grup, Iniciativa per Catalunya - Els Verds, hem presentat aquí set esmenes, amb independència de les esmenes que també hem presentat –i varen ser derrotades per la majoria– en l'estat de despeses, i també de les esmenes que hem presentat a la Llei d'acompanyament, essencialment en relació amb qüestions del personal, perquè pretenem que els Bombers passin al grup C, i no al grup D, on estan ubicats en l'actualitat. Hem de dir que aquí, en aquest àmbit, es dona una situació paradoxal a casa nostra, a Catalunya; a Catalunya, que ha estat en algun moment un model per a altres comunitats autònomes en el moment que va assumir la competència i va ordenar l'extinció d'incendis, avui, exactament avui, ens trobem que anem a la cua, al darrere de moltes altres comunitats autònomes, una d'elles amb tan poca tradició històrica com és la Comunitat Autònoma de Madrid, que té millors instal·lacions, millors dotacions, millor tractament al personal, millor formació per al personal, millors condicions laborals, i, en definitiva, ens han superat d'una manera ostensible en aquest àmbit.

Per tant, les nostres esmenes van en la direcció de modificar substancialment la política de la Generalitat en aquest àmbit, en tots i cada un dels apartats, començant per l'Escola. S'ha dit –i s'ha dit bé–, per altres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, que l'Escola de Bombers de la Generalitat no està en condicions de desenvolupar adequadament les seves funcions de preparació, de formació, de reciclatge, d'adequació d'aquests professionals a les necessitats de la seva feina; per tant, a la preparació que es requereix per a aquesta feina. Entre altres coses, no tenen ni possibilitats de fer degudament les corresponents pràctiques.

Nosaltres hem presentat també esmenes per instar el Govern, per exigir al Govern, per plantejar al Govern la negociació; la negociació, naturalment, amb els sindicats representatius dels Bombers, amb els representants dels treballadors, per buscar solucions als problemes laborals que tenen plantejats; els problemes laborals que tenen plantejats d'una manera immediata, però sobretot –sobretot– els problemes de futur, els problemes de formació, els problemes de preparació, els problemes de la segona activitat, els problemes relacionats amb el seu reciclatge, amb una funció –hi insisteixo– important i complexa com és aquesta, i també, naturalment, els problemes relacionats amb la seva qualificació professional, amb el seu grup professional i amb les retribucions corresponents. Nosaltres pensem que és absolutament inconcebible que el Govern no sigui capaç de negociar, d'arribar a acords i d'establir un marc de solució a aquests conflictes.

Aquestes són, per tant, algunes de les esmenes que nosaltres hem presentat, com també les que fan referència a la millora de les instal·lacions. El senyor Benach, que m'ha precedit en l'ús de la paraula, parlava –i em citava– en relació amb la necessitat que una comissió d'aquest Parlament vagi a visitar tots els parcs de bombers de Catalunya. Jo n'he visitat algun, d'aquests parcs de bombers, i, realment, les instal·lacions dels parcs de bombers els asseguro que no són, en absolut, les que corresponen a les necessitats que nosaltres tenim avui. Nosaltres hem pogut veure instal·lacions absolutament obsoletes, deteriorades; vehicles que no tenen el manteniment adequat. Això –hi insisteixo– no és únicament que ens ho hagin explicat –que ho han fet– els representants dels treballadors que ens han visitat; és que, realment, això ho hem pogut comprovar en les visites als centres de bombers, com també el que fa referència a les dotacions en relació amb les emergències mèdiques i d'altres. Per tant, nosaltres hem presentat un conjunt d'esmenes en aquest sentit: que pensem que és imprescindible que el Govern modifiqui –com deia– la seva política en aquest àmbit.

Hem presentat aquí també altres esmenes, naturalment; altres esmenes importants, com una que hem presentat conjuntament amb els altres dos grups que he citat, de la cambra, en relació amb la necessitat d'un pla de reforma de l'Administració pública a casa nostra perquè aquesta Administració assoleixi els nivells d'eficàcia i d'eficiència exigibles en una societat com la nostra perquè, realment, la funció pública a Catalunya, a casa nostra, compleixi aquestes noves necessitats i superi els vicis que, en molts casos, són herència d'administracions anteriors.

També hem presentat en aquest bloc esmenes que fan referència a la transparència en la gestió del Govern, a la participació del Parlament, a la simplificació de l'Administració; també a la racionalitat i la transparència en les operacions d'adquisició d'immobles per part del Govern de la Generalitat, i una esmena que també hem compartit amb altres grups de la cambra, que fa referència a la necessitat d'acostar-nos, en la via de la solidaritat, al 0,7% del producte interior brut de Catalunya, hi insisteixo, en aquella partida que fa referència a l'ajut al desenvolupament dels països que ho necessiten. L'esmena és jo crec que modesta. Planteja acostar-nos, no planteja establir-ho ja immediatament, però sí avançar en aquesta direcció, que no hi avancem últimament.

Bé, nosaltres hem plantejat, com deia, altres esmenes que fan referència a l'Administració de justícia, i també als serveis penitenciaris i a la seguretat viària, el Servei de Trànsit, que nosaltres assumirem properament a Catalunya. En relació amb l'Administració de justícia, hem presentat una esmena en la qual demanem la prioritització de la informatització de tots els jutjats i tribunals. Som plenament conscients que aquest any existeix una partida important, però volem que aquesta partida es dugui a la pràctica, que aquesta prioritat del Govern quedi clarament establerta en els pressupostos i per això hem presentat aquesta disposició addicional nova. Com també ens hem vist obligats a insistir en una disposició addicional que, any rere any, ens

veiem en la necessitat de presentar amb un èxit perfectament descriptible, que és la que fa referència a la necessitat de dotar un fons de garantia per a les pensions derivades de les situacions de ruptura matrimonial i de parella de fet; aquesta és una necessitat de la nostra societat, que no hem abordat, que el Govern no ha abordat i que això provoca una situació de desigualtat, que perjudica essencialment i especialment les dones que es troben en aquesta situació.

En relació amb el Servei Català de Trànsit que acabem de crear en aquest Parlament, nosaltres pensem que és absolutament imprescindible establir el mecanisme de l'ampliació de crèdit perquè els que avui són de l'Institut Català de Seguretat Viària, siguin, que ja ho seran per llei, del Servei Català de Trànsit, però es puguin ampliar en funció d'aquestes necessitats, com també demanem que el Govern prioritzi la prevenció, l'educació viària i la coordinació i la col·laboració amb els ajuntaments ara que es farà càrrec de la competència, hi insisteixo, del trànsit.

Nosaltres pensem, ho hem dit i hi volem insistir, que, a partir de la constatació del suport, de l'acord amb el sistema de substitució de la policia a Catalunya, és perfectament viable i desitjable que la Generalitat tingui un criteri molt més generós a l'hora de donar cabuda a aquells membres del Cos de la Guàrdia Civil de trànsit que han expressat la seva voluntat de romandre a casa nostra, que estan capacitats, que estan preparats i que tenen aquesta voluntat, i que poden servir per millorar aquest servei, naturalment integrant-se, com és obvi, dins del Cos dels Mossos d'Esquadra i no modificant, de cap manera, el sistema de substitució de cossos i forces que tenim acordat en aquest Parlament.

En relació, específicament, amb l'Administració de justícia, nosaltres pensem que cal insistir sobretot en el que fa referència al compliment de les previsions del nou Codi penal i del nou Reglament penitenciari. Sabem la dificultat que això comporta, aquelles funcions que assenyalava la Constitució, de la rehabilitació i la reinserció socials, que, com deia molt bé no fa massa dies el senyor Granados, afecten d'una manera molt especial els joves a la sortida dels centres penitenciaris, per les dificultats objectives que hi ha a la nostra societat per a tots els joves, i molt més per als que surten d'un centre penitenciari, però pensem que aquests nous criteris que marca el nou Codi i que marca el nou Reglament requereixen forçosament un sobre esforç per part del Govern i, per tant, pensem que és imprescindible tirar endavant –efectivament que ja hi ha una partida, però que quedi clarament establert– l'adquisició de terrenys per a nous centres penitenciaris, la construcció dels nous centres penitenciaris i, sobretot, el que fa referència a les noves polítiques de reinserció. Pels joves sabem –i això ja ho vam dir al seu moment, que ens sorprenia que l'apartat corresponent a justícia juvenil, precisament, s'han reduït aquestes partides–..., pensem que el que cal fer és prioritzar-ho i incrementar-ho com cal; també tenir des del Govern una actitud molt més decidida a l'hora d'establir mecanismes de formació professional en els centres penitenciaris, adequats a les necessitats reals, per tant, adequats a les possibilitats de la feina que després existeix en el carrer, intentant fu-

gir d'aquests treballs reiteratius i mecànics que es fan en els centres penitenciaris en molts casos i que serveixen molt poc per després poder assolir aquest nivell de reinserció i reintegració social.

I jo vull acabar assenyalant que la reinserció i la reintegració social és un problema de tots i de totes; no és exclusivament –i jo diria que ni principalment– un problema exclusiu d'aquelles persones que els afecta la seguretat ciutadana, la integració d'aquests ciutadans en la societat, amb totes les dificultats evidents que comporta i que jo no vull pas menystenir, és una qüestió que ens afecta a tots. I si no li donem aquesta consideració de qüestió social, de problema de tots plegats de primer ordre, és evident que no establim les prioritats adequades, que no establim les mesures pressupostàries corresponents i que, per tant, difícilment podrem aconseguir allò que demanava, allò que desitjava el senyor Granados, que és que, sobretot, sobretot els joves, quan surtin dels centres penitenciaris, tinguin possibilitats de treballar, tinguin possibilitats de reintegrar-se a la societat.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Efectivament, en aquesta darrera intervenció pel que fa referència al grup des del debat de pressupostos pel que fa a l'articulat –no la darrera d'aquesta tarda, perquè encara ens quedarà la darrera d'ahir–, voldria començar, senyor president, com he fet en les altres intervencions, anunciant d'antuvi quin és el posicionament del nostre Grup en relació amb les esmenes presentades. A l'esmena 796, del Grup Socialista, hi votaré favorablement; per tant, demanem votació separada. I pel que fa referència a l'esmena 799, oferim una transaccional, que el Grup Socialista ja coneix i que sembla interpretar que estan absolutament d'acord, i més encara, jo diria que estan satisfets que s'hagi produït aquest apropament, aquesta transacció, perquè així ho ha manifestat la diputada Geli. Li lliuro, doncs, aquesta transaccional, senyor president.

I també, abans d'entrar a contestar grup per grup, com he anat fent al llarg de tot aquest debat, voldria deixar una cosa clara, perquè hi ha una esmena, la 839, que, personalment, tinc uns certs dubtes, fins i tot, que sigui un tema estrictament pressupostari, tot i que, a partir que està publicat en el *Butlletí* i, per tant, doncs, és una esmena que haurem de votar i que n'haurem de parlar, voldria deixar molt clar, perquè tothom sapiguem, exactament, el que fem, no només el Grup que l'ha presentat, que això és obvi, sinó tota la resta de grups de la cambra; no s'ajustaria o no s'ajusta, tal com està plantejada aquesta esmena, a la legislació vigent a partir de l'aprovació de la Llei orgànica de transferències de trànsit a la Generalitat i, per tant, només amb aquest aclariment, que només vol dir això, un aclariment, i a

partir d'aquí, lògicament, cadascú farà el que cregui convenient, però aviso que, en el supòsit que prosperés aquesta esmena, ens podríem trobar amb aquesta dificultat.

Hi ha un seguit d'esmenes que són coincidents entre tots els grups, i que, si m'ho permeten, començaria per aquesta mateixa, perquè crec que hi ha, no diré que una manca d'informació, però, segurament, no hi ha una informació prou acurada. Em refereixo a la qüestió relacionada amb el 0,7 que tots els grups s'hi han referit, tots els grups hi tenen presentades esmenes, i que el discurs ha estat, tant el del senyor Lora, com el de la senyora Geli, com tots els que han intervingut: «des de l'any 95, no hi ha hagut cap tipus d'increment, seria bo que s'acceptés alguna d'aquestes esmenes perquè anéssim igualant, anéssim apropant-nos a aquest 0,7% que un dia ens hi vam comprometre tots plegats». Voldria dir també que abans d'arribar el 95, durant molt i molt de temps vam anar fent cada any, cada debat pressupostari, una mica d'increment, anant-nos-hi acostant, però és cert que des de l'any 95 no hi havia hagut cap altre increment.

Vull fer notar, a totes les senyores diputades i senyors diputats, i especialment a aquells que han presentat esmenes en aquest tema del 0,7%, que és possible que, tal com va anar el debat en comissió, no s'adonessin que una esmena de Convergència i Unió incrementava de 100 milions de pessetes el capítol destinat, els 800 milions que es completen amb els 450; eren 700 i 450, una esmena de Convergència i Unió va fer que passés dels 700 als 800 milions. Això representa un 14% d'increment només amb la partida dels 800 milions, i si agafem el còmput, doncs, un 9%.

Jo crec que els hauria, si és que no se'n van adonar, doncs, de fer reflexionar i veure la possibilitat, fins i tot com un gest de comprensió i que hem anat apropant-nos tots –i nosaltres en primera instància perquè teníem l'obligació de fer-ho– cap aquest compromís del 0,7%, aquest increment del 14%, com els deia, és a dir, i passar 100 milions de pessetes en un sol any. Crec que valdria la pena que es plantegeessin la possibilitat de retirar aquesta esmena. Hi insisteixo: és possible, i excusaria el fet que, tal com es va produir el debat en comissió, no fos, no s'haguessin adonat que passava exactament això.

Voldria entrar en temes en relació amb justícia. Ho faré molt breument, per l'avançat de l'hora i per tot plegat, però sí que, com que també és un tema que ha sortit per part de tots els grups, primer, en relació amb l'Administració de justícia. El Departament de Justícia està treballant per la modificació de la legislació que permeti una descentralització efectiva –i ho negocia amb el Govern central. La conselleria s'hi ha referit, no pas en el debat d'avui, però al llarg d'aquestes darreres dates, que hem tingut oportunitat sigui bé per compareixences o per interpellacions, la consellera ens ha explicat a bastament que en aquest moment s'està en el procés de negociació.

Quant a les nostres pròpies competències, és evident que les altres són de negociació i, per tant, no són nostres. El mateix president del Tribunal Superior de Jus-

tícia de Catalunya voldria recordar que a la seva compareixença es va referir, no fa gaire, en la compareixença aquí en el Parlament, a les millores que s'havien anat produint. És a dir, és clar, jo ja entenc que, des de l'oposició, s'ha d'intentar trobar tots els arguments que posin en evidència o que intentin posar en evidència la política del Govern i, per tant, s'utilitzi tot allò que, legalment i políticament, doncs, es cregui convenient, però també és la meua obligació recordar aquells aspectes que, d'una forma o altra, o bé estan resolts o bé han estat en to positiu, com és aquest, concretament, que parlar sobre l'Administració de justícia, tot i que alguns, sobretot la senyora Geli s'hi ha referit, doncs, reconeixent l'avenç que s'hi ha fet, m'agrada que quedi clar, doncs, que una persona tan significativa com el mateix president del Tribunal Superior de Justícia va fer en aquesta casa aquestes manifestacions.

Pel que fa a un tema que també ha estat llargament debatut, de la substitució dels centres penitenciaris, el Govern està dins del període del seu compliment i en aquest sentit és molt important, és molt important, i apello aquelles forces polítiques que tenen responsabilitat a l'Ajuntament de Barcelona, que puguin fer tot allò que estigui al seu abast perquè en aquests moments és important aconseguir l'acord amb l'Ajuntament de Barcelona pel que fa referència als terrenys. Des del nostre punt de vista, penso que el compliment s'està exercint pràcticament dia a dia, però en aquests moments ens trobem davant la imperiosa necessitat de conèixer quin és el posicionament de l'Ajuntament pel que fa referència als terrenys.

Per altra banda, la Comissió Mixta avança en els seus treballs i esperem que arribi a bon port el que tots voldríem i el que tots desitgem i, per altra banda, en aquest Parlament, ho saben millor que jo els membres de la Comissió de Justícia, es va crear un subgrup, una subcomissió de seguiment que permetrà conèixer exactament quina és la situació en cada moment en relació amb la construcció dels centres penitenciaris.

També algú de vostès s'ha referit al Cire. Sobre el treball penitenciari estem d'acord amb el que vostè diu, senyora Geli, que hem de generalitzar els avenços aconseguits en alguns centres, que han estat molt positius –vostè també ho coneixia–, i que han aconseguit uns índexs de treball i remuneracions molt per sobre d'altres països. Jo vull destacar que tot el que ha fet el Cire..., recordo quan es va constituir, com ha anat funcionant; ha estat, des d'una primera etapa, guanyant dia a dia i pas a pas un superior suport i comprensió per part de totes les forces polítiques, perquè quan el reconeixement és tan clar, com és en el cas del Cire, no es pot fer d'altra manera. Però sàpiguen, doncs, que, malgrat que som conscients que es fa bé en aquesta matèria, volem insistir-hi i volem anar-hi aprofundint per anar-ho positivitzant.

També voldria, en relació amb la normalització lingüística..., després dels esforços dels darrers anys, les passes que s'han fet han estat molt importants, i només voldria significar que, concretament aquest darrer any, de l'any 97 a l'any 98, del pressupost del 97 al pressupost del 98, hem passat de 350 milions de pessetes a 800 milions de pessetes. Pot ser que se'ns digui:

«Home, això no és suficient»; segurament no ho deu ser, però és un avenç molt important, que les mateixes xifres així ho demostrin. (*Remor de veus.*)

I també en un tema que ha sortit, quant als infants tutelats, l'increment ha estat de l'11,2%, i de vegades, doncs, cal recordar quins han estat aquests avenços i quins han estat els increments, perquè estic segur que si hi reflexiones, si es reflexiona en aquesta línia d'un increment de l'11% –més de l'11%–, doncs, amb la mateixa convicció que els deia que segurament no és...

El president

Senyores i senyors diputats, els prego que guardin silenci.

El Sr. Codina i Castillo

...no és tot el que es necessita, però sí que és una passa molt i molt important.

En altres qüestions concretes, Esquerra Republicana ha fet una referència amplíssima a tot el que fa referència al parc de bombers, l'Escola de Bombers; ha reclamat una visita al parc i a la mateixa Escola de Bombers. En aquell moment, el president de la Comissió Primera, que era present a la sala, igual que ara, doncs, ja s'ha manifestat en el sentit que, doncs, s'ha de fer, i així es farà. I dir també que pràcticament el cent per cent del discurs que han fet tant, especialment, el senyor Ernest Benach, en nom d'Esquerra Republicana, com també el senyor Roc Fuentes, i també el senyor Fidel Lora..., podríem dir que, pel que fa referència a tota la qüestió de mitjans, d'equipaments, voldria recordar-los que amb una lectura –ràpida, si ho volen– del que ha estat l'estat de despeses poden comprovar que tot el que fa referència a l'equipament i tot el que fa referència a la modernització del servei està contemplat –no tot; n'hi ha una bona part– en aquest capítol de l'estat de despeses. I dir que tot el que fa referència a l'àmbit, podríem dir-ne, humà, tot el que són les expectatives, el que pretén el Cos de Bombers, de millorar ja no només el que fa referència a l'apartat tècnic, sinó la seva situació laboral, la seva situació, que, com dic, estic, podem estar pràcticament al cent per cent d'acord amb la descripció del que suposa una tasca com la de bombers, que té una part de vocació important, però una part de risc, en això podríem estar i estem absolutament d'acord. Home, tot el que fa referència a la negociació..., en aquests moments –no sé si avui mateix, però aquests dies; en tot cas, faria molt poques hores– s'ha produït ja la tercera reunió, dins de la Mesa General de la Funció Pública; esperem, desitgem, volem que s'arribi a un acord definitiu, però en aquests moments hi ha un procés de negociació obert, que, com li dic, exactament, doncs –estic parlant de dies, o d'hores, potser–, s'ha tingut aquesta tercera reunió; per tant, no és un procés tancat, està obert, i el desig d'arribar a acords, doncs, hi és. I quant a la modernització, doncs, ja li he fet els comentaris que he cregut adients.

Senyor president, només, ja per acabar, recordar, tal com li deia al principi de la meua intervenció, que demanarem votació separada de l'esmena 796, i la 799, si

és acceptada per part del Grup Socialista, també la votarem, lògicament, a favor.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president... I no voldria, en la darrera intervenció d'aquesta Llei, deixar d'agrair a tots els serveis de la cambra, des del lletrat als serveis administratius, a tothom..., i a vostès per la paciència que han tingut d'aguantar tot aquest debat.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyores i senyors diputats, ha acabat el debat del bloc 10 dels pressupostos de la Generalitat. Anem a la votació d'aquest bloc 10... La senyora Marina Geli em demana la paraula; per què me la demana?

La Sra. Geli i Fàbrega

Per anunciar la retirada de l'esmena 786, senyor president, que...

El president

786.

La Sra. Geli i Fàbrega

Sí, és una esmena conjunta del Grup Socialista, Iniciativa, Esquerra Republicana. Després d'escoltar el senyor diputat, doncs, la retirem, perquè, en tot cas, estaríem aprovant un text que ja no és real, perquè s'ha augmentat la partida de 100 milions.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. (*La Sra. Montserrat i Culleré demana per parlar.*) Senyora Montserrat...

La Sra. Montserrat i Culleré

Per demanar votació separada de l'esmena número 839.

El president

839, separada. D'acord. Alguna petició més de votació separada? (*Pausa.*) Pel secretari de la Mesa es procedirà a llegir l'esmena transaccional, que ja ha sigut acceptada pel Grup Socialista.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. L'esmena transaccional sobre l'esmena número 799, del Grup Socialista, diria així: «Addició d'una nova disposició addicional. El Govern de la Generalitat elaborarà un informe sobre la situació actual de l'Administració de justícia a Catalunya per tal d'avaluar les necessitats, tant d'ordre personal com material, que permetin garantir un funcionament eficaç d'aquesta Administració. Aquest informe haurà de ser lliurat en el termini de sis mesos a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei.»

4448

El president

Moltes gràcies, senyor secretari primer de la Mesa.

La proposta de votació és la següent. Votaríem primer l'esmena 796 i la transaccional de la 799; després l'esmena 839, que n'ha sigut demanada votació separada pel Grup Popular, i després la resta de les esmenes vives en aquest bloc. Si no hi ha contradicció per part de cap portaveu, procedirem com acabo de dir. *(Pausa.)*

Anem, per tant, en primer lloc, a votar l'esmena 796 i la transaccional de la 799.

Iniciem la votació.

L'esmena 796 i la transaccional de la 799 han estat aprovades per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Procedirem ara a votar l'esmena 839.

S'inicia la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 38 vots a favor, 54 en contra i 11 abstencions.

Procedirem ara a votar la resta de les esmenes vives en aquest bloc.

S'inicia la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 38 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Un cop acabat el debat de les esmenes a l'articulat, es sotmet a votació la resta del Dictamen que no tenia esmenes.

Iniciem la votació.

La resta del Dictamen: 65 vots a favor, 34 en contra i 4 abstencions.

S'ha de votar el Dictamen... *(veus de fons)* menys la resta ja votada, que eren les que no tenien esmenes. *(Remor de veus.)*

Iniciem la votació de la part del Dictamen encara no votada. Iniciem la votació.

El resultat d'aquesta votació són 63 vots a favor, 38 en contra i cap abstenció.

Si algun grup desitja fer explicació de vot, ara és el moment. *(Pausa. Persisteix la remor de veus.)* Silenci, si us plau! Cap grup demana explicació de vot? D'acord.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci.

Declaració institucional sobre l'assassinat de José Luis Caso

Procediré ara a llegir la declaració institucional del Parlament de Catalunya sobre l'assassinat de don José Luis Caso, que diu així:

«El Parlament de Catalunya, una vegada més, es veu obligat a condemnar un altre atemptat mortal d'ETA, el que ha segat la vida del regidor del Partit Popular al País Basc, José Luis Caso, a la família del qual expressem el nostre condol.

»En abatre un representant elegit per la ciutadania d'Errenteria, els terroristes han confirmat que no volen entendre que en una democràcia l'única forma de defensar una ideologia és amb el diàleg i el respecte a totes les maneres de pensar.

»Per això, el Parlament de Catalunya, recollint el sentiment de la ciutadania catalana, vol manifestar la seva solidaritat amb tots els càrrecs electes als partits democràtics del País Basc i reafirmar el seu compromís democràtic per contribuir a enfortir la moral de la nostra societat enfront de la provocació terrorista.»

M'ha sigut demanada una suspensió tècnica de cinc minuts per ordenar el debat del Projecte de Llei de mesures administratives i d'organització. Atenent aquesta sollicitud, suspenc per cinc minuts –només cinc minuts– el Ple.

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i catorze minuts i es reprèn a les vuit i cinc minuts.

El president

Senyores i senyors diputats, si ocupen els seus escons, reprendrem la sessió. Ja pot ocupar el lloc, conseller.

Projecte de llei de mesures administratives i d'organització

El novè punt de l'ordre del dia és: debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de mesures administratives i d'organització. D'acord amb l'article 101, presenta la iniciativa l'honorable senyor Artur Mas, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats –molt breument– el Govern presenta, enguany, conjuntament amb la Llei de pressupostos, un projecte de llei de mesures administratives i d'organització. És el primer cop que s'utilitza a Catalunya aquest mecanisme, que és utilitzat, bàsicament, pel Govern de l'Estat. Aquests tipus de lleis, sovint conegudes com a lleis d'acompanyament, tenen per finalitat complementar les disposicions que, amb caràcter estrictament pressupostari, s'inclouen en el Projecte de llei de pressupostos. En aquest sentit, es pot dir que, efectivament, són lleis que acompanyen les lleis de pressupostos.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

L'existència i la utilització d'aquestes lleis, que es defineixen o s'identifiquen pels seus continguts, donat que, formalment, no presenten cap especialitat –són lleis ordinàries– té el seu origen pròxim en diferents pronunciaments del Tribunal Constitucional sobre els continguts de les lleis de pressupostos.

D'aquesta jurisprudència constitucional es desprenen, doncs, els límits als continguts de les lleis pressupostàries, ja que qualsevol altra disposició que no es corres-

pongui estrictament amb aquestes definicions, no pot ser inclosa en la Llei de pressupostos.

No obstant això, s'ha fet palès que, per al compliment dels objectius de política econòmica que es contenen a les lleis pressupostàries, sovint es fa necessària l'adopció de determinades mesures legislatives de diferent naturalesa que hi coadjuvin, de les quals no és predicable, estrictament, la necessària connexió directa amb les previsions de despeses i ingressos contingudes en les lleis de pressupostos. Aquesta ha estat la raó de l'adopció per diferents poders públics de l'instrument de les lleis d'acompanyament.

En concret, el Projecte elaborat pel Govern té tres parts, en funció de les matèries a què afecta. La primera conté disposicions relatives a personal; la segona, a disposicions relatives a organització i sector públic, i la tercera aplega altres disposicions de naturalesa diversa.

En matèria de personal, s'inclouen mesures que, en el marc de les polítiques d'optimització dels recursos humans i de contenció de la despesa, afecten diversos col·lectius. Concretament, s'estableixen mesures relatives als punts següents: l'edat de la jubilació forçosa de determinats col·lectius, que es fixa en els seixanta-cinc anys, com a excepció al règim general –cossos de Mossos d'Esquadra i de Bombers–; el nombre de membres que han d'integrar el cos d'interventors de la Generalitat, que es fixa en quaranta, i el seu àmbit d'actuació; l'homologació de les retribucions del personal transferit pertanyent a l'escala de monitors d'extensió agrària; les condicions d'accés per promoció interna a determinades categories superiors, concretament del cos de Bombers; la regulació de la integració del personal adscrit al Servei Català de la Salut i a les seves entitats.

En matèria de sector públic i organització, s'inclou una disposició específica d'encàrrec al Centre Informàtic de la Generalitat, del Projecte integral d'informatització dels Mossos d'Esquadra, que cal emmarcar en el desplegament programat d'aquest cos. Voldria recordar, en aquest sentit, que aquesta previsió acompanya el que preveu el Projecte de llei de pressupostos per al 98, en el qual s'autoritza el Govern perquè pugui prestar avals durant l'exercici del 98 al Centre Informàtic de la Generalitat, amb la finalitat de dur a terme les inversions corresponents al Projecte integral d'informatització dels Mossos d'Esquadra de la Generalitat.

Així mateix, s'inclou una disposició sobre dissolució i liquidació de les societats Centre Català de Promoció i Reconversió Industrial, SA, i Institut Català de Telemàtica Aplicada, SA. Aquesta operació no suposa increment de despesa sinó que implica reutilització d'altres mitjans ja existents, donat que, en ambdós casos, les seves funcions passen a ser desenvolupades per altres empreses públiques. En el mateix títol s'inclouen modificacions sobre els objectius i la composició dels òrgans de Govern de determinats organismes autònoms: Institut Català de la Mediterrània, d'Estudis i de Cooperació, Patronat de la Muntanya de Montserrat i Institució de les Lletres Catalanes, per tal d'adaptar-los a les configuracions que deriven de l'actual organització dels departaments de l'Administració de la Generalitat.

Finalment, s'inclouen en el Projecte altres disposicions, mitjançant les quals, modificant normes amb rang legal, es procedeix, d'una banda, a adaptar el vigent text refós de la Llei de finances públiques, aprovat per Decret legislatiu 9/1994, de 13 de juliol, en allò referent a les despeses plurianuals, a la nova regulació pressupostària i de contractació de les administracions públiques. En concret, la reforma permet que es puguin tramitar expedients de despesa plurianual, encara que l'inici de la seva execució es dugui a terme durant l'exercici següent, i que aquesta possibilitat sigui d'aplicació a totes les modalitats dels contractes regulats per la Llei de contractes de les administracions públiques.

D'altra banda, i en el vessant de l'actuació administrativa, s'introdueixen també modificacions en relació amb l'obtenció de la llicència de pesca, i s'inclou una modificació relativa a la competència per a la imposició de sancions en la Llei 19/1990, de 10 de desembre, de conservació de la flora i la fauna del fons marí de les illes Medes.

Aquestes són, en resum, senyores i senyors diputats, senyor president, les mesures administratives i d'organització que incorpora el Projecte per al qual demano l'aprovació d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller. Ara podem passar a la discussió de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Socialista; té la paraula l'illustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president, i en el mateix torn, si així m'ho permet la Presidència, faria l'esmena a la totalitat i al conjunt d'esmenes que el nostre Grup té presentades en aquest Projecte de llei.

El vicepresident segon

Molt bé.

El Sr. Carnicer i Vidal

L'esmena de retorn té una motivació inicial, que és la de coherència; la de coherència amb el mateix projecte pressupostari, en la mesura que el nostre Grup ha presentat una esmena de retorn en el conjunt del pressupost de la Generalitat, també tenia tot el sentit que presentéssim una esmena de retorn a la llei d'acompanyament d'aquest pressupost, a la Llei de mesures administratives i d'organització. Per tant, la primera motivació, i l'essencial, sens dubte, és la de coherència.

Però també perquè, des del punt de vista tècnic, senyores i senyors diputats, senyor president, senyor Codina, aquesta llei és una mica un nyap; un nyap des del punt de vista que ho abasta tot, home, la veritat és que amb la llei d'acompanyament del pressupost, que canviem l'Estatut del Patronat de la Muntanya de Montserrat, o el de l'entitat autònoma de les lletres catalanes, no ho sé..., o que dissolguem entitats, encara, mira, la disso-

lució d'entitats encara l'entendria, però determinades modificacions estatutàries, fer-les en el marc de la Llei d'acompanyament del pressupost, què vol que li digui?, no és massa correcte des del nostre punt de vista.

Però és que, a més a més, és un nyap des del punt de vista de la seva construcció. És clar, una llei que allà on diu «Llei 16/1994», hauria de dir «Llei 16/1984» –això en l'article primer–; en l'article tercer, en lloc de posar «la Llei 5/1994» posa «la Llei 15/1994»; on en l'article cinquè, en lloc de fer referència al «Decret legislatiu 1/1997» fa referència a la «Llei 17/1985», que, entre altres coses, està ja derogada. O en l'article sisè torna a fer la mateixa equivocació, i podríem seguir, podríem seguir, senyor Codina, amb uns quants errors d'aquest tipus, que vostè em dirà que són de tipus tècnic, que potser no invaliden el sentit de la Llei, no ho sé, no ho sé, i segurament tampoc té massa sentit que hi entrem a discutir-ho en aquest aspecte, però sí que, en qualsevol cas, dóna la sensació que han dit: «volem fer una llei d'acompanyament pressupostari, corre, de pressa, fes-la, posem-hi això, posem-hi allò, va, de pressa, correm, que no hi som a temps», i està plagada, plagada d'equivocacions de referències i de lleis vigents i no vigents. Per tant, senyor Codina, seria una motivació més, segurament, per incorporar a aquesta esmena de retorn.

Les diferents esmenes parcials tenen continguts diferents, també, no són totes iguals. Algunes d'elles, que el ponent de la majoria ha manifestat la seva intenció d'acceptar-les, són esmenes que fan referència, diríem, al caràcter de llenguatge sexualment correcte, podríem dir –no sé si es diu exactament així, però bé, em sembla que tots ens entenem–, de la Llei, és a dir un llenguatge no sexista. I això, doncs, fa referència a l'esmena número 2, a l'esmena número 5, l'esmena número 11, la 19, la 24, la 29, que ja el Grup de la majoria ha anunciat que ens acceptaria, i també l'esmena 17, on ens proposa una transacció, doncs, que acceptem i que, per tant, també, doncs, podem incorporar a aquesta esmena. No entenem per què les esmenes número 12 i número 29, que tenen el mateix caràcter, no s'incorporen en aquest paquet, però evidentment no en farem pas un problema, d'aquesta qüestió.

L'esmena 17 i l'esmena 18 fan referència a una qüestió que desitjaríem, senyor Codina, que ens l'expliqués: per què en la Llei d'acompanyament de pressupostos es facultava el Govern perquè encarregui al Centre Informàtic de la Generalitat el projecte integral d'informatització dels Mossos d'Esquadra? És clar, la primera pregunta és: fa falta una llei, per a això, senyor Codina? A nosaltres ens sembla que no. Es tracta d'omplir aquesta Llei amb propostes perquè així, doncs, fem una llei d'acompanyament? No ho sé, m'ho expliqui. Però no entenem el perquè de l'article 8. Si no és que..., si no és que aquest afegitó que hi ha en el primer paràgraf, que diu que, a efectes d'això, l'esmentat Centre pugui actuar «per compte propi o de l'Administració, i per si mateix o per mitjà de terceres persones», si no és que aquest afegitó sigui l'objectiu de tota la Llei, i de tota la inclusió d'aquest article 8, la veritat és que no ho entenem. I, si és per això, llavors no hi estem d'acord. Si vostès ens fan aprovar una cosa de tal manera que es

faculta el Govern perquè el Centre Informàtic de la Generalitat pugui fer determinades actuacions en els Mossos d'Esquadra i que això ho pugui fer per si mateix o a través de terceres persones, vol dir que això és una mena de xec en blanc, sense cap tipus de control, del qual em sembla que aquest Parlament no se n'ha de fer corresponsable. Aquesta és una responsabilitat del Govern: que l'assumeixi el Govern i, si li va bé o no li va bé, ja ens ho explicarà.

Però essencialment és que no entenem per què ens posen aquest article 8, que diu això en el primer apartat, o que en el segon apartat diu que la contractació s'ha de fer en condicions de publicitat i concurrència, segons estableix la disposició addicional sisena de la Llei 13/95, de la Llei d'administracions públiques. Escolti'm, que és que vol dir que les altres contractacions de la Generalitat no segueixen la Llei d'administracions públiques? I, si la segueixen, per què no estan aquí? Segur que hi ha contractes molt més importants del que representa aquesta contractació del Centre Informàtic i no els hem aprovat per Llei. Per tant, no ho entenem i, com que no ho entenem, els ho preguntem.

I després..., això faria referència a la 17 i a la 18, i l'altre grup d'esmenes fa referència a la modificació que vostès ens proposen dels crèdits plurianuals –esmenes 26, 27 i 28, que fan referència al que en aquesta Llei és l'article 14. I quines esmenes ens proposen? Doncs ens proposen unes esmenes que significa, en primer lloc, dir que es podran efectuar expedients de despesa plurianual encara que l'execució d'aquestes despeses no s'iniciï durant l'exercici en què s'autoritza la despesa plurianual. Escolti, la despesa plurianual té un sentit: que és una despesa que s'efectua en diferents exercicis i que, evidentment, el primer exercici és l'exercici en què es contrau la despesa, i que es contrau per a la resta d'anys. Llavors, què vol dir? Que vostès durant l'any 1998 podran iniciar un expedient de despesa plurianual que afectarà hipotèticament el 2004, el 2005 i el 2006, i per entremig que passi el que vulgui. Escolti, no hi estem d'acord; preferim l'anterior redactat de la Llei, que deia que es podien autoritzar despeses plurianuals, però sempre i quan en l'any de l'inici la despesa plurianual tingués una primera efectivitat, es fes una primera despesa.

Les despeses plurianuals, amb l'anterior redactat de la Llei, quedaven reduïdes a inversions, a contractes de subministrament –amb aquestes condicions que els estàvem explicant–, a arrendament i a càrregues derivades de l'endeutament. I ara vostès ens imposen... –no ens imposen: ens proposen, perdó– incloure dos conceptes més.

Transferències corrents derivades de lleis. Per què? Per què? Per què hem de posar una transferència corrent derivada de llei com una despesa plurianual? O és que per aquesta via ja direm llavors que les despeses de..., per dir un exemple, del Servei Català de la Salut, com que ja estan incloses en despeses plurianuals, ja no formaran part de les despeses que es passen d'un any cap a l'altre? –aquella bola de neu que la senyora Carme Figueras tan sovint els repeteix... Que intenten evitar això? Que estem davant d'una nova operació de

maquillatge? Desitjaríem que no fos així, però en tot cas, si ens ho explica, potser intentarem entendre-ho.

I finalment, els actius financers. Tampoc ho entenem, tampoc ho entenem. Pot tindre alguna explicació, es pot intentar dir que una ampliació de capital es subscrirà en diferents exercicis i d'això existeix un compromís. És aquest, l'objecte d'aquesta variació? No ho sabem.

Com veu, senyor Codina, senyores i senyors diputats, la Llei ens ofereix un conjunt d'incògnites prou importants com perquè manifestem el nostre rebuig d'una forma global, tot i que –repeteix– en alguns dels punts parcials segurament podríem estar-hi més o menys d'acord. Però ens dóna la impressió que estem davant d'una nova operació de modificar les lleis per així haver de donar menys explicacions a aquesta cambra, haver de donar menys informació a aquest Parlament. I això, senyores i senyors diputats, saben que és una de les... «manies», si en volen dir vostès, o fixacions del nostre Grup, que hem d'assolir un millor nivell de comunicació i informació entre el Parlament i l'executiu. I ens fa l'efecte que aquesta Llei conté disposicions que van en sentit contrari. Per això, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup s'hi oposarà.

Moltes gràcies.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula... No hi ha torn en contra? *(Veus de fons.)* Hi ha torn en contra? *(Pausa.)* Per a posicionament? *(Veus de fons.)* No, no, no es poden fer esmenes parcials, primer s'ha de fer l'esmena a la totalitat.

Per al posicionament d'aquesta esmena a la totalitat, té la paraula en primer lloc el Grup Mixt. *(Pausa.)* No intervé. El Grup d'Esquerra Republicana, per posicionar-se...? No. El Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, per posicionar-se sobre l'esmena... No hi ha posicionament. Pel Grup Popular? No. Pel Grup de Convergència i Unió? Tampoc.

Doncs, per tant, hem de cridar a votació... La votació de l'esmena a la totalitat... Havia previst intervencions dels grups, no hi són: esperem un moment per cridar els diputats a votació. *(Pausa llarga.)* Silenci, per favor *(Remor de veus.)* Senyores i senyors diputats, si ocupen els seus escons i guarden silenci, procediríem a votar l'esmena a la totalitat.

Iniciem la votació.

L'esmena a la totalitat ha sigut refusada per 33 vots a favor, 58 vots en contra i cap abstenció.

Seguim el debat amb les esmenes a l'articulat. De tota manera, vull fer una previsió per a les senyores diputades i els senyors diputats, i és que, en el moment que votem l'article quart d'aquest Projecte de Llei i l'article sisè, s'haurà de realitzar una votació específica perquè, essent continguts de desenvolupament estatutari, necessiten un quòrum específic de majoria absoluta d'aquest Parlament. Ho dic per a memòria de totes les senyores

diputades i senyors diputats. *(Remor de veus.)* Guardin silenci, si us plau! Guardin silenci!!

Comencem el debat de les esmenes. Té en primer lloc la paraula el Grup Socialista... *(Veus de fons.)* Ja estan fetes totes. Doncs, en aquest moment, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: el senyor Roc Fuentes intervindrà en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats... Jo defensaré, si m'ho permet, les esmenes 3, 4 i 9. Totes tres fan referència a l'article 3 d'aquesta Llei d'acompanyament, i concretament a les modificacions que introdueix a la Llei 5 de 1994, de prevenció i extinció d'incendis de Catalunya. No m'estendré especialment en els arguments, tota vegada que no fa ni vint minuts que, quan estàvem debatent els pressupostos, hem plantejat i hem defensat les nostres esmenes que feien referència a aquest àmbit i que ja estaven en aquesta línia. En qualsevol cas, el que sí que volem assenyalar és que el que pretenen les nostres esmenes és intentar equiparar el Cos de Bombers, en les seves possibilitats d'accedir a la categoria de sergent i també en la seva qualificació professional, a la situació que ja tenen altres cossos de bombers i que realment estan reclamant i reivindicant en funció de les característiques especials del treball que desenvolupen, en funció de la qualificació, en funció de la responsabilitat, en funció de la importància que aquesta tasca té per al conjunt de les dones i dels homes de casa nostra.

Per tant, el que pretenen aquestes esmenes, com deia, és això: reduir els anys d'exigència –de deu anys a vuit anys per a l'accés a sergents, també de cinc anys a quatre anys– i, aleshores, introduir una nova disposició addicional en funció de la qual a partir de primer de gener de l'any que ve tots els bombers i caporals del Cos de Bombers de la Generalitat quedarien adscrits al Grup C, és a dir al grup superior, que entenem que és el que els correspon, com he dit abans, en funció de les activitats que desenvolupen.

Això és el que pretenen les nostres esmenes, per a les quals demano, com és obvi, el vot favorable de les senyores diputades i els senyors diputats.

Gràcies, senyor president.

El president

Perdó, senyor Roc: les esmenes següents del seu Grup, és a dir la 13, la 15, la 16...

El Sr. Fuentes i Navarro

El nostre portaveu...

El president

Ah, el senyor Guillot! D'acord, moltes gràcies.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, breument, i més que per explicar, per intentar ordenar

4452

una miqueta com queden les esmenes que ha presentat el nostre Grup a partir de tot el debat i de les negociacions amb la resta de grups parlamentaris, especialment amb el de la majoria.

L'esmena número 13, que va destinada, la seva presentació, a garantir de millor manera la reincorporació del personal integrat i adscrit al Servei Català de la Salut, la transaccionaríem amb una proposta que fa el Grup de la majoria que, en definitiva, el que modificaria és que en lloc de parlar de «persones interessades», de »personal interessat»; l'esmena número 15, que és incorporar tot un seguit de modificacions de l'actual Decret legislatiu 1/97, de 31 d'octubre, retirariem, senyor president, l'article 59.1 d'addició...

El president

Com, com...?

El Sr. Guillot i Miravet

Si vostè mira l'esmena número 15...

El president

Sí, l'addició...

El Sr. Guillot i Miravet

L'article 59.1, d'addició, el retirem.

El president

Retirada l'esmena 15...

El Sr. Guillot i Miravet

No, no: de l'esmena 15, aquesta primera part; l'article 71, d'addició, també; l'article 83, d'addició, també; es faria una transacció amb el Grup de la majoria de la següent, de l'article 95.2, que, en definitiva, seria disminuir i millorar la possibilitat de permisos, i mantindríem tant l'article d'addició 95.6 com l'article 103.1 apartat d.

Per altra part, a l'esmena número 16 faríem una transacció amb el Grup de la majoria, ja que entenem que entre la nostra proposta i la proposta que es transacciona recull el concepte, al nostre entendre bàsic, que informa aquesta esmena, que és recollir l'experiència com un element també de formació, de cara a la promoció professional dins de l'Administració de la Generalitat.

I, per últim, l'esmena número 25 seria transaccionada també amb el Grup Socialista, si no ho recordo malament, i amb el Grup de la majoria, per tal, diguéssim, d'establir la possibilitat que les taxes dels escorxadors es poguessin acumular allà on hi haguessin les unitats de sacrifici, les unitats d'especejament estiguessin separades, però, en canvi, poguessin gaudir de la mateixa taxa, sempre que hi hagués una exclusiva, diguéssim, relació, i, per altra part, que es poguessin descomptar bestretes a aquell personal auxiliar, sempre que aquest estigués sota el control dels veterinaris oficials de la Generalitat. I a partir d'aquí es feia una tran-

sacció, amb la qual cosa, diguéssim, l'esmena 25 també quedaria transaccionada.

Com que el perquè de les esmenes amb la seva lectura ja es desprèn, el més important és pensar que era orientar el sentit de les transaccions i orientacions, bé, acabar la meua intervenció dient que nosaltres mantindríem les esmenes 3, 4, 9, com ja deia abans el senyor Roc Fuentes, i la resta d'esmenes serien les transaccionades, menys aquells tres primers apartats de l'esmena número 15 que retirariem.

Gràcies, senyor president....

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, per a la presentació de les seves esmenes, té la paraula el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Per defensar les esmenes 20, 21 i 22, en les quals es proposa la dissolució de l'Institut Català de la Mediterrània d'Estudis i Cooperació, la dissolució de l'Institut Català de Noves Professions i la dissolució de l'Institut Català del Voluntariat, Incavol.

Com bé apuntava aquest matí el senyor Codina, és evident que aquesta proposta d'Esquerra Republicana vol tenir una funció pedagògica en el sentit de la situació de la Generalitat, que és –i ho repetiré per enèsima vegada–, en molts casos, d'autonomia-ficció, perquè parteix de crear una sèrie d'organismes que aparentment han de desenvolupar unes activitats i a la pràctica no les desenvolupen. I no les desenvolupen perquè, si mirem pressupostos –i no m'entretindré en aquestes hores i en aquest final de debat a entrar gaire en detalls–, portem quatre o cinc anys disminuint la despesa que va destinada a les funcions pròpies de cadascun d'aquests instituts, mentre es mantenen o augmenten les despeses destinades al manteniment d'aquests organismes; és a dir, el que és el personal, el que són els lloguers va creixent, quan, en realitat, el que va destinat a la funció, doncs, va disminuint: un personal normalment de nivell elevat, a més a més, amb una piràmide curiosament invertida on pràcticament n'hi ha pocs de nivell baix i molts de nivell alt i –com deia abans– amb funcions perfectament substituïbles per altres organismes. I això, senyor Codina, això és autonomia-ficció, perquè, en definitiva, aparentem tocar una sèrie de temes que a la pràctica no hi ha ni capacitat financera ni voluntat política de desplegar a fons.

Per exemple, un element, en aquest cas, paradigmàtic, seria el mateix Institut de la Mediterrània, que sembla que està destinat a omplir una vessant de la política internacional, suposada política internacional, de la Generalitat de Catalunya; una política internacional sense sobirania i sense voluntat de tenir-ne, molts cops. Quan es desenvolupa un organisme per fer política internacional sense voluntat de sobirania, el que s'acaba fent és propaganda bàsicament, publicitat. I la part que pugui fer aquest organisme d'estudis és perfectament assumible per la universitat. Si hem d'estudiar la immigració magrebina passem-ho a la universitat, que ens

costarà més barat i ens estalviarem despeses corrents. Per tant, aquí està l'autonomia-ficció, aquest decorat pel qual s'aparenta sobirania quan no se'n té ni, en molts casos, se'n vol tenir. Aquest és el problema i aquest és un botó de la mostra, és un botó de la mostra.

En una altra situació tindríem l'Incanop, en el qual, doncs, tindríem un institut que teòricament ha d'estudiar noves professions, hauria de controlar la qualitat dels ensenyaments no reglats, cosa que no compleix, aquesta funció no l'està complint, i, en tot cas, per tant, les funcions d'estudiar noves professions serien perfectament delegables als instituts de ciències de l'educació de les universitats o, per conveni, amb qualsevol d'aquestes universitats. Tenim, doncs, un altre organisme prescindible, perfectament prescindible.

I, en la mateixa direcció, l'Incafol. L'Incafol teòricament és un institut per ajudar el voluntariat, que aquí sí que hi ha unes partides més àmplies destinades a les entitats, que, curiosament, també han anat disminuint cada cop més, i que, per tant, no té molt sentit mantenir una cosa que el que caldria és passar totes les atribucions a les mateixes entitats del voluntariat i no mantenir també una despesa inútil.

En podrien sortir altres casos, nosaltres n'hem triat tres; en el debat parlamentari va sortir el cas de l'Institut de Promoció del Cooperativisme, que podia ser del mateix estil, i en converses privades a vegades hem sentit el president, precisament, mencionar aquesta contradicció d'aquesta estructura, macroestructura, aquest excessiu embalum de l'organigrama de l'autonomia en funció de les realitats financeres i les realitats de la sobirania que es té, per exemple, citant fins a quin punt s'havia de tenir –jo no hi entro, en això, avui, aquí– si s'havia de tenir Institut de Meteorologia propi o no, per exemple, això he sentit de paraules del president de la Generalitat. Per tant, una mica com a mostra que aquí s'ha fet un tipus d'administració excessiva per la realitat que hi ha al darrere, una realitat financera absolutament deplorable i una manca de voluntat real d'exercir les funcions d'una administració sencera.

Per tant, en fi, com a mostra i com a exemple del que es podria anar fent per retallar, simplificar i, per tant, fer estalvis amb una realitat cada cop més endeutada i, per tant, amb necessitats peremptòries per part de la ciutadania que no es cobreixen, any rere any, en aquests pressupostos, podrien donar vostès un senyal. Jo recordo l'any passat el senyor Macià Alavedra en el debat a la totalitat donant-me la raó en part i dient que alguna cosa farien, al cap d'un any no han fet res. Per tant, nosaltres insistim en el mateix tema, insistim plantejant també un altre cop la dissolució si més no simptomàtica o si més no exemplar d'aquests tres instituts com en podrien ser altres, eh? Però, en fi, per algun lloc s'ha de començar. Per tant, doncs, Esquerra Republicana defensa aquestes esmenes en la línia de l'estalvi, en la línia de l'administració rigorosa, en la línia de no aparentar allò que no es té ni es vol tenir.

Gràcies, senyor president.

El president

Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president; ho faré des de l'escó. Defensaré les esmenes 6, 7, 8 i 10. Les esmenes 6 i 7 fan referència a la jubilació del personal del Cos de Bombers; actualment és la mateixa que la de qualsevol funcionari. Segons la legislació actual no podem modificar l'edat de jubilació forçosa ni tampoc l'allargament de la jubilació. En canvi, el que sí que podem és modificar l'edat de jubilació anticipada o voluntària. Altres cossos de seguretat com la Policia Nacional o la Guàrdia Civil tenen la jubilació forçosa abans, i, per tant, nosaltres creiem important presentar aquesta esmena, encara que també sabem que és una esmena de caràcter testimonial, ja que la Generalitat no té competència per fer efectiva i fer positiva aquesta esmena.

L'esmena número 8 és una esmena que fa referència a la derogació de la transitòria primera de la llei d'incendis, per la qual es donava l'opció a determinats administratius no bombers de la Direcció General d'Incendis, avui d'Emergències i Seguretat Civil, d'assolir la categoria de sergent del Cos de Bombers.

I, per últim, l'esmena número 10 és una esmena a què també ha fet referència el Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds, és per tal que els bombers i caporals passin a pertànyer al grup C.

Aquestes són les esmenes que hem presentat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Lora. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Bé, senyor president, senyores i senyors diputats, a aquestes alçades del debat i aquesta hora no m'entretindré, i el senyor Martí Carnicer segur que m'entendrà que no vulgui contestar el reguitzell de preguntes que ell ha plantejat per dir, al final, que no li agradava aquesta Llei. Doncs, com que jo hauria de contestar-li a tot per dir que sí que m'agrada, els ho estalviaré.

És la primera vegada que es presenta la llei d'acompanyament de pressupostos, penso que era important, que calia, sobretot pel que representa i suposa, doncs, una llei d'aquestes característiques per la modificació d'altres lleis, i, per tant, jo crec que hem de celebrar, doncs, que el Govern aquest any hagi, per primera vegada, fet l'opció de presentar aquesta llei d'acompanyament.

Senyor president, com que em sembla que el més important en aquests moments ja és poder anar aclarint la posició del nostre Grup en relació amb les votacions, em permetré, primer, dir-li, senyor president, que donaré resposta a les esmenes llevat de les número 23, 24 i 25 que el meu company senyor Jaume Camps sortirà a la tribuna per fer un oferiment, concretament, a Iniciativa per Catalunya i al Grup Socialista per intentar una transacció, amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el Grup Socialista, per intentar arribar a un acord que apropi encara més el conjunt de les forces polítiques a l'entorn d'aquesta Llei.

4454

Senyor president, li anuncio, doncs, que votarem favorablement a l'esmena número 2 –per tant, estaria en el capítol de les esmenes de votació separada–, la número 2 que és del Grup Socialista; la número 5, que també és del Grup Socialista; la número 11, que també és del Grup Socialista; li presento una transaccional a l'esmena número 13 amb Iniciativa per Catalunya - Els Verds; la número 14 també amb el Grup Socialista, la número 14 amb el Grup Socialista; la número 19 amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que, com observará, senyor president, afecta diferents articles; m'entretindré a poder-ho precisar: votarem favorablement a la part d'aquesta esmena que fa referència a l'article 95.6; també a la que fa referència a l'article 103.1.d i també oferim una transaccional a l'article 95.2.

Seguint amb aquesta voluntat de cercar acords, a l'esmena número 16 també oferim –del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds– una transaccional. L'esmena número 19 també la votarem favorablement –del Grup Socialista. A les esmenes 23, de Convergència i Unió; 24, del Grup Socialista, i la 25, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el meu company Jaume Camps, com ja he anunciat, intentarà cercar una transaccional que apropi les posicions que hi havien en aquell moment. I finalment, l'esmena número 29, del Grup Socialista, també la votarem favorablement.

Deia, senyor president, que en ares a la brevetat, i pel discurs llarguíssim que hem anat fent al llarg de tota aquesta tarda, espero que compreguin que el nostre Grup, amb la intervenció del senyor Camps, donarà per contradites totes les esmenes que han estat sotmeses en aquesta Llei d'acompanyament.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el diputat senyor Camps, per aclarir la transaccional a les esmenes 23, 24 i 25.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, aquestes esmenes donen satisfacció a una petita problemàtica, que a aquestes hores, i després del llarg debat, potser a vostès no els sembli important, però que ho és, i els ponents de la Llei de taxes en són molt conscients.

Retorno a un vell problema i, una vegada més, a una especificitat, un fet diferencial del nostre país: vostès saben –potser ho recordaran, perquè estic convençut que van seguir atentament el debat de la Llei de taxes– que, quan als escorxadors i les sales d'especejament estan units físicament, hi existeix una figura d'acumulació de quotes, és a dir, es satisfà una sola quota, tant pel que fa al sacrifici de l'animal, com al seu especejament; però, ai las!, quan les sales són separades, es perceben dues quotes. Això, que és absolutament lògic, a Catalunya té una especificitat, que se'ns ha explicat als ponents, que l'hem entesa –alguns ponents, concretament el ponent socialista i el ponent d'Iniciativa, ja ho sabien; jo ho ignorava–: que a Catalunya moltes vegades hi ha sales d'especejament que estan vinculades a

un escorxador, amb una dedicació..., moltes vegades amb connexió accionarial, altres vegades no, però amb un sacrifici exclusiu, amb una dedicació exclusiva, amb una... Això fa que estenguem el concepte d'«establiment únic» i agafem aquesta especificitat. En el fons, aquesta és la filosofia de l'esmena.

Un altre tema –que el plantejava Iniciativa i que també ha sigut recollit– era dotar..., la possibilitat que preveu la Llei de taxes de descomptar als escorxadors les bestretes que paguin al personal auxiliar o veterinari; garantir que aquest personal auxiliar tingui la deguda formació i l'adequació per a la tasca que està fent, i que sempre la faci amb el control del personal veterinari adequat.

Aquest és, doncs, el sentit de l'esmena que ofereixo, que ha estat, evidentment, consensuada amb els dos ponents afectats, i consultada amb el senyor Oleart, amb el senyor Huguet i amb el representant del Grup Mixt, que també hi ha intervingut, el senyor Morera.

Això és tot. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel secretari primer de la Mesa es procedirà a donar lectura a l'esmena tècnica a l'article 7 i a les esmenes transaccionals, número 1 i número 2... (*Veus de fons.*) Bé, a les esmenes transaccionals.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. L'esmena tècnica a l'article número 7 consisteix que el redactat sigui el següent, d'aquest article: «Les tasques de tutoria i de consultoria del personal docent col·laborador de la Universitat Oberta de Catalunya, fetes per personal comprès en l'àmbit d'aplicació de la Llei 21/1987, del 26 de novembre, d'incompatibilitats del personal al servei de l'Administració de la Generalitat, són d'interès públic, als efectes del que estableix l'article 4 de la dita Llei, sempre que no perjudiquin l'activitat principal.»

L'esmena transaccional a què feia referència el senyor president és en relació amb l'article 13, i afecta i suposa la retirada de les esmenes números 23, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; 24, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, i 25, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. (*Remor de veus.*) I consistiria que diguéssim: «1. Als efectes del que disposa l'article 157 de la Llei de taxes i preus públics de la Generalitat de Catalunya, pel que fa al règim d'acumulació de quotes, s'entén per un mateix establiment el que és integrat per diferents instal·lacions annexes o pròximes dedicades a les fases successives de producció a què fa referència l'article...

El president

Guardin silenci, si us plau!

El secretari primer

»...l'article 156 de la dita Llei. Així mateix, també s'ha d'aplicar aquest règim als casos en què un establiment

d'especejament sigui subministrat de manera exclusiva per un únic establiment de sacrifici animal.»

I «2. La deducció del cost de les bestretes del personal auxiliar i ajudants establerta a l'article 159 de la Llei de taxes i preus públics de la Generalitat de Catalunya només es pot aplicar quan el servei s'hagi prestat de forma efectiva i prèvia, sota la dependència i control dels serveis veterinaris oficials.»

I, aleshores, senyor president, suara acaben d'arribar unes esmenes transaccionals addicionals. Si vol, els hi dono lectura.

El president

D'acord.

El secretari primer

La primera esmena transaccional fa referència a l'esmena número 13, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; és sobre l'article 5, i consisteix a variar el text d'allà on diu «persona interessada», per «personal interessat».

El mateix tema és l'esmena transaccional sobre l'esmena 14, del Grup Socialista, i fa referència a l'article 6, punt segon, i consisteix a variar l'expressió «personal interessada» per la de «personal interessat», a dos llocs d'aquest article.

L'esmena número 15, la transacció sobre l'esmena número 15, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, diu..., bé, és un text un xic confús. Diu: «No les addicions als articles...» —això és explicació, no? Bé, el text que hi ha aquí diu: «Es podran concedir llicències per assumptes propis sense cap retribució, la durada acumulada dels quals no podrà excedir, en cap cas, els sis mesos cada dos anys. La concessió d'aquesta llicència se subordinarà a les necessitats del servei.»

I, finalment, l'esmena transaccional en relació amb l'esmena número 16, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, fa referència a l'afegit d'un nou article, 6.ter, però la transacció consisteix que es transformi en una disposició addicional vint-i-tresena el Decret legislatiu 1/1997, de 30 d'octubre, amb el redactat següent: «Disposició addicional vint-i-tresena. Promoció interna del grup D al C. L'accés a cossos o escales del grup C es podrà dur a terme mitjançant la promoció interna des de cossos o escales del grup D, de l'àrea d'activitat o funcional corresponent. A aquests efectes, es requerirà la titulació establerta a l'article 19 d'aquesta Llei, o una antiguitat de deu anys en un cos del grup D, o de cinc anys i la superació d'un curs específic de formació, al qual s'accedirà per criteris objectius.»

El president

Moltes gràcies. A veure si podem simplificar al màxim les votacions. Faria la següent proposta —demano l'atenció als portaveus—: una votació, separada però única, de les següents esmenes: l'esmena número 2, que és el número d'ordre 3, de modificació, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; l'esmena número 5, núme-

ro d'esmena número 4, que és número 5 d'ordre, d'addició, del Grup Socialista; l'esmena número 10, que és el número d'ordre 11, del Grup Socialista; l'esmena número 13, que és número d'ordre 13, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; l'esmena transaccional a l'article 7, l'esmena tècnica..., perdó, l'esmena 17, que és la número d'ordre 14, que és transaccional.

(El Sr. Codina i Castillo s'aixeca per parlar.)

El Sr. Codina i Castillo

Em permet, senyor president?

El president

Sí.

El Sr. Codina i Castillo

És que..., a veure, hem treballat fins ara amb l'últim..., la numeració darrera, és a dir, del Dictamen, no de l'Informe, i, per tant, la numeració que en aquest moment crec que està oferint el senyor president no s'ajusta, crec que no s'ajusta a la que jo li he anat puntualitzant, una per una, que era la numeració darrera, és a dir, la del Dictamen.

El president

M'ho vol repetir, si us plau, doncs?

El Sr. Codina i Castillo

Sí. Del Dictamen, la número 2...

El president

2...

El Sr. Codina i Castillo

...la 5...

El president

...5...

El Sr. Codina i Castillo

...a la 13 hi ha una transaccional...

El president

...13, que porta una transaccional...

El Sr. Codina i Castillo

...14, que porta una transaccional...

El president

...14, que porta una transaccional...

El Sr. Codina i Castillo

...la 15...

4456

El president

...que porta una transaccional, també.

El Sr. Codina i Castillo

...aquesta 15, que porta una transaccional, afecta els punts 95.2, que és la transaccional, la 95.2...

El president

I la 103, també.

El Sr. Codina i Castillo

Perdoni, senyor president, continuem dintre de l'esmena número 15, amb votació separada, que fa referència a l'article 95.6... -ve correlatiu; si mira el Dictamen, ve correlatiu, senyor president...

El president

Sí.

El Sr. Codina i Castillo

...i la 103.1, lletra d. Continuem amb votacions separades, que totes podrien estar dintre del mateix bloc: l'esmena número 16, que porta una transaccional...

El president

Sí, senyor.

El Sr. Codina i Castillo

...la número 19; les números 23, 24 i 25, que han estat suara retirades, i a la vegada transaccionades entre el meu company senyor Camps, en nom del Grup, i la resta de grups; més l'esmena 29. En aquest ordre, senyor president, estem en condicions de votar-ho separatament, junt amb la resta, que ho votarem de forma diferenciada, és clar. *(Pausa. Veus de fons.)*

El president

Perdó, un moment... Em diuen els serveis que l'esmena número 15 és també de desenvolupament estatutari i que, per tant, l'hauran de votar conjuntament amb l'article quart i l'article 6.

El Sr. Codina i Castillo

Senyor president, jo li he dit el que, des de la nostra perspectiva, aclaria la posició en relació amb la votació. Si a més s'ha de fer separatament per qüestions d'altre ordre, doncs, facin-ho, però amb aquest criteri.

El president

D'acord. Doncs, així ho faríem. *(El Sr. Bosch i Garcia demana per parlar.)* Senyor Bosch...

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Per part nostra, demanaríem votació separada de la resta i, si pot ser, agrupant-les, si no hi ha inconvenient, de la 20, 21 i 22.

Gràcies.

El president

Molt bé. A veure si sóc capaç de formular els termes de la votació; en primer lloc, de la votació separada que m'ha estat demanada pel diputat senyor Codina: esmena 2; esmena 5; esmena 13, transaccional; esmena 14, transaccional... *(El Sr. Codina i Castillo demana per parlar.)* Perdó...

El Sr. Codina i Castillo

Senyor president, he cantat l'11, també, abans de la 13 transaccional.

El president

Com?

El Sr. Codina i Castillo

La número 11, l'he cantat abans de la 13 transaccional; és a dir, 2, 5, 11, 13 transaccional, 14 transaccional... La Mesa ho té controlat?

El president

...16 transaccional, perquè la 15 queda separada...

El Sr. Codina i Castillo

Molt bé.

...16 transaccional, 19...

El president

...19...

El Sr. Codina i Castillo

...la transaccional que aplega la...

El president

...23, 24 i 25...

El Sr. Codina i Castillo

Molt bé.

El president

...i la 29.

El Sr. Codina i Castillo

Molt bé.

El president

D'acord.

Procedim a la votació d'aquestes esmenes. Queda clar per als grups? *(Pausa.)*

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut aprovades per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Seguidament, i d'acord amb el que m'ha demanat el Grup Mixt, hauríem de votar les esmenes números 20, 21 i 22. És així, senyor Bosch? *(Pausa.)*

Iniciem la votació d'aquestes tres esmenes. Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 34 vots a favor, 65 en contra i 2 abstencions.

Procedirem ara a votar la resta de les esmenes vives, llevat del que fa referència a l'article 4, a l'article 6 i a les transaccionals que fan referència als articles 95.6, 95.2, i 103.1.d, que tenen contingut de desenvolupament estatutari. La resta de les esmenes es posen a votació.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 36 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Atenció, ara votarem, en votació específica, l'article quart, l'article 6 i els articles..., l'esmena transaccional que fa referència als articles 95.2, 95.6, i 103.1.d. És així?

Iniciem la votació.

Aquests articles han sigut aprovats per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle... *(Veus de fons.)* Ah, perdó! 102 diputats, que és majoria absoluta de la cambra.

Procedirem ara a votar la resta del Dictamen, el Dictamen en la seva totalitat, llevat del que ja hem votat, perquè ha sigut votat per esmenes.

Iniciem la votació.

La resta del text del Dictamen ha sigut aprovat per 68 vots a favor, 33 en contra i 1 abstenció.

Els grups que ho desitgin poden fer explicació de vot. *(Remor de veus.)* No és així? *(Pausa.)*

Modificació de l'ordre del dia

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que prestin atenció. Els sis portaveus dels grups parlamentaris han sol·licitat l'ampliació de l'ordre del dia d'aquest Ple, amb un nou punt. El secretari de la Mesa donarà lectura de l'escrit rebut per aquesta Presidència.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. «Al president del Parlament. Els grups parlamentaris sotasignats, de conformitat amb el que disposa l'article 62.4 del Reglament, proposen l'ampliació de l'ordre del dia de la sessió plenària amb la inclusió del debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre la Proposició de llei de política lingüística de Catalunya, condicionat al compliment de les condicions que estableix l'article 9.3 de la Llei 1/1981, del 25 de febrer, de creació del Consell Consultiu de la Generalitat. Palau del Parlament, 18 de desembre de 1997», i a continuació hi figuren la signatura del portaveu respectiu de tots els grups parlamentaris.

El president

Tenint en compte que aquesta petició ha estat formulada pels sis portaveus dels sis grups parlamentaris, pregunto al Ple de la cambra si es pot aprovar per assentiment l'ampliació de l'ordre del dia de la present sessió? *(Pausa.)* S'aprova per assentiment aquesta ampliació.

Aquesta presidència, en aquest cas, manifesta que, en no poder-se substanciar la tramitació del Projecte de llei, pendents de rebre l'informe del Consell Consultiu, faig avinent que el dia i hora per reprendre la sessió serà avisat oportunament.

Per tant..., no s'aixeca, es suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a les nou del vespre i nou minuts.